

СЕРИЈА ОД БЕСТСЕЛЪРИ НА НИУ ЙОРК ТАЙМС

това, което искам, е всичко интригантката 3

СЕРИЈА 32

от Сесили фон Зингер

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, Е ВСИЧКО

Превод: Мария Лилкова

chitanka.info

Добре дошли в нюйоркския Горен Ийст Сайд, където аз и моите приятели живеем, учим, играем и спим — понякога и заедно.

Влезте в скандалния свят на Интригантката — населен с най-невероятната тълпа. Свят на ревност, предателства и скандално поведение.

С и Б решиха да се сдобрят — крайно време беше. Така де, колко можеш да се сърдиш на човек, с когото си се къпал в началното училище? По-важното е в какво ли ще се забъркат, след като отново са заедно. Повярвайте ми, аз ще съм първата, която ще научи, а вие — веднага след мен. Нали знаете, че хич не ме бива в пазенето на тайни...

„Сексът и градът“, но с по-млади мадами.”

Teen People

„Опасно, престъпно удоволствие. Книгата сама по себе си е като интрига — веднъж започнеш ли я, няма отърване.“

Publishers Weekly

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Коледа в Ню Йорк наистина е вълшебна, особено в центъра. Във въздуха се носи аромат на падащ сняг, горящи камини и коледни сладки. От нашите апартаменти се вижда Сентръл Парк, който прилича на приказна страна, Парк авеню е парад от коледни светлини, а самите размери на коледната елха в центъра „Рокфелер“ обещаваат най-страхотната Коледа от всички досега — макар че повечето от нас ще са твърде заети с шампанското, за да забележат. Магазините по Пето авеню са украсени празнично, а момичетата, пазаруващи в тях, са изтупани в прекрасните небесносини палта от кашмир от колекцията на Марк Джейкъбс, които бяха закупили още през октомври и умираха от нетърпение да облекат. А вечер, вечер всички са навън и се забавляват до полуда! Забравете ученето за класните, забравете закъснелите документи за колежа, забравете да помогнете на майка си с подаръците за прислугата, шофьорите и перачките. Грабвайте черната сатенена рокля с тънки презрамки, десетсантиметровите си сандали с прозрачни токове от Кристиан Луботин, оранжевата си чанта на Хермес Бъркин и най-сладкото момче, което познавате и хайде с мен на купон!

Наблюдения

Д и *В* залепени в целувка край гаража за лодки на Седемдесет и девета улица. Малко е смешен фактът, че им отне толкова много време да разберат, че се харесват. *Н* купува рози за *Дж* — предполагам никога не сте вярвали, че в това прекрасно тяло има благородни помисли. *Б* и *С* на път за „Бенделс“, за да изберат роклите си за бала „Бяло и Черно“ тази вечер. Чувам, че Флоу — бивш модел и прекрасен

вокал и китарист, чиято група „45“ спечели тазгодишните награди на MTV за най-добър дебютен албум *Komunik8*, ще обяви колко пари са събрани. Този бал е бенефис на „Бъди мил“, група за правата на животните, чийто говорител е именно той. Ама на кого му пука за това? Всички сме наясно, че ще присъстваме на партито, само за да зърнем красивото му лице. Ще се видим там!

А те наистина ли са отново приятелки?

Истина е: *С* и *Б* най-накрая решиха да се сдобрят. Така де, всъщност колко дълго можеш да се цупиш на някого, с когото си се къпал заедно в началното училище? *Б* може и да не е толкова руса, толкова висока или толкова „опитна“ като *С*, но това не е причина да се мразят. А *С* никога няма да е толкова непочтена, или толкова егоцентрична като *Б*, но това пък не означава, че трябва да се страхува от нея. Вместо това, двете момичета решиха да оставят настрана всички различия и да се отнасят мило една с друга, поне засега. Въпросът е в какви ли щуротии ще се забъркат, след като са отново заедно?

Повярвайте, аз ще съм първата, която ще научи, а вие веднага след мен. Знаете, че не ме бива да пазя тайни.

Знаете, че ме обичате
Интригантката

КРАСАВИЦИТЕ НА БАЛА

— Ако тя беше с двадесетина сантиметра по-висока, той можеше да опре брадичка в деколтето ѝ — отбеляза Блеър Уолдорф, наблюдавайки как бившето ѝ гадже танцува с Дженифър Хъмфри, дребничката и особено надарена деветокласничка, заради която Нейт безпричинно заряза Блеър преди няколко седмици. — Но пък тогава щеше да има проблеми с дишането.

За щастие Блеър беше пропуснала да вечеря, иначе досега да е в тоалетната и да повръща с отвращение.

Най-старата нова приятелка на Блеър, Серена ван дер Удсън, в отговор поклати глава:

— Не разбирам. Не че имам нещо против Джени, но смятах, че вие с Нейт сте *перфектната* двойка. Направо сте *създадени* да прекарате остатъка от живота си заедно.

Това прозвуча странно от устата на Серена. В крайна сметка, тя и Нейт заедно загубиха девствеността си зад гърба на Блеър през лятото на десети клас. И ако имаше двама души, на които да им е писано да са заедно, то това бяха те. Но както всяка друга връзка на Серена, така и тази се оказа просто мимолетно увлечение. Но Блеър и Нейт бяха *истинска двойка*. Те винаги бяха неразделни, както портиерът и фойето в сградата на Серена, сякаш не можеш да си представиш бъдещето, ако те не са заедно. Благодарение на тях Серена разбра какво е да си част от стабилна връзка, и с ужас осъзна как са се преобърнали нещата.

Блеър жадно поглъщаше шампанското „Кристал“ от чашата си. Двете момичета седяха на голяма кръгла маса с покривка от бял муселин и черна тафта в огромната прекрасна зала на хотел „Сейнт Клер“, докато годишният бал беше в разгара си. Момичета, облечени в черни рокли с тънки презрамки от „Долче и Габана“ или „Версаче“ и закичени с бели пера в косите си танцуваха с момчета, облечени в идеално пресовани смокинги на „Гучи“ или „Том Форд“, а над главите им висеше огромна топка от бели и черни рози. Блеър имаше дежа вю.

Майка ѝ се беше омъжила точно в тази зала само преди месец за шумен, нотен и дебел смотаняк на име Сайръс Роуз. Сватбата беше на рождения ден на Блеър, денят, в който тя беше решила да стигне докрай с Нейт. Тогава тя прекара часове в подготовка, а в главата ѝ преминаваше всеки момент от очакваното събитие. Но тогава се натъкна на Нейт, който се натискаше с малката деветокласничка във фоайето на хотела и осъзна, че в крайна сметка няма значение колко секси изглежда в шаферската си рокля в цвят еспресо, колко драматично стои косата ѝ или пък колко високи са сандалите ѝ от „Маноло Бланик“. А Нейт беше твърде заплепен от огромните гърди на къдравата четиринадесетгодишна Дженифър, за да я забележи.

До този момент това беше най-лошият рожден ден, който беше преживявала.

Да бе, да.

— Вече не вярвам в съдбата — каза Блеър на Серена, като тропна с чашата си по масата толкова силно, че едва не счупи столчето ѝ. После прекара пръсти през дългата си тъмна и прясно оформена коса. Същият този ден тя посети червения салон на Елизабет Арден, където се остави на грижите на новия си любим фризьор — Антоан.

— Тогава защо непрекъснато повтаряш, че Йейл е твоята съдба — изсмя се Серена и извърна поглед.

— Това е различно — настоя Блеър.

Бащата на Блеър беше учил в Йейл и затова тя толкова държеше също да учи там. Тя беше най-добра в класа си в „Констънс Билард“ и се занимаваше с много извънучебни дейности, затова нямаше нищо чудно във факта, че си подаде документите още при ранния прием. Обаче по време на интервюто се пречупи и се превърна в Блеър — кралицата от старите филми на малкия екран. Беше споделила с интервюиращия сърцеразбиващата история как майка ѝ се развела с баща ѝ гей и как щяла да се омъжи за човек, който бегло познава, и как Блеър няма търпение да отиде в колеж, за да започне живота си отначало. И тогава тя целуна интервюиращия — тоест, изправи се на пръсти и залепи устни за хлътналата му буза!

Блеър винаги си се беше представяла като героиня от някой черно-бял филм от петдесетте, например в стил Одри Хепбърн — нейният идол. Този път обаче това ѝ изигра лоша шега. Сега тя беше принудена да си подаде документите в редовния прием, наред с всички

останали, а ѝ се беше наложило и да накара баща си да дари на Йейл програма за обучение в чужбина, във Франция, за да бъдем точни, за да ѝ даде малко преднина. Шансовете ѝ да влезе, обаче, продължаваха да са доста малки.

Блеър се пресегна към центъра на масата, където в сребърен охладител стоеше бутилката с „Кристал“.

— Съдбата е за смотаняци. Това е тъпо извинение, задето си се оставил на течението, вместо да вземеш живота си в ръце — каза тя.

Е, само ако можеше да осъществи нещата, за които си мечтаеше, без да ги прецака напълно.

Умението на Серена да задържи вниманието си върху нещо можеше да се сравнява само с това на пале, а и беше изпила вече твърде много, за да води такъв сериозен разговор:

— Хайде поне веднъж да не говорим за бъдещето, става ли?

После запали цигара и издиша дима високо над главата на Блеър.

— Знаеш ли, че русото момче, с което говори Арън, те оглежда от около десет минути — после сложи ръка на устата си и се захили: — Уупс, ето на, идват.

Блеър се обърна, за да види как къдравият ѝ доведен брат Арън Роуз и изключително високото момче с остра руса коса и светлокафяви очи, облечено в прекрасно ушит костюм на „Армани“, се приближават към тяхната маса. Високото момче барабанеше нервно с пръсти по супер дългите си крака и се беше взряло в блестящите си черни обувки от „Кристиан Диор“, сякаш се притесняваше да не се спъне в тях или нещо такова. Дансингът зад тях беше препълнен с прекрасни и прекрасно облечени дами и разкошни, красиви момчета с преплетени през вратовете им ръце, танцуващи на една от песните на Бек.

— Кажи на Блеър нещо мило, защото отново се е шашнала за бъдещето — каза Серена на Арън.

Блеър само извърна поглед и попита:

— А кой не е?

Тънките червени устни на Арън се извиха в извинителна усмивка. Той, Серена и Блеър бяха дошли заедно на бала, но веднага след като влязоха, той ги заряза да си пият и пушат, докато отиде да намери приятелите си. Така де, Блеър беше малко нервна и емоционална напоследък, заради сватбата и кофти интервюто за Йейл.

Определено се нуждаеше от цялата морална подкрепа, която можеше да получи.

— Съжалявам, че не съм страхотно гадже тази вечер. Искаш ли да потанцуваме или...

Блеър го игнорира. Изглеждаше ли така, сякаш ѝ се танцува? Тя се загледа във високия рус приятел на Арън:

— Кой си ти?

Русото момче се ухили, а зъбите му се оказаха побели от ризата:

— Аз съм Майлс, Майлс Инграм.

Синът на Дани Инграм, известният собственик на ресторанти и нощни клубове от типа на „Гордън“ в Ню Йорк и „Трикси“ в Ел Ей.

— Учим заедно в „Бронксдейл“ и ще сформираме група. Майлс свири на барабани — обясни Арън.

Блеър бавно отпиваше от шампанското в очакване някой да каже нещо не толкова скучно.

Майлс ѝ се усмихна и забарабани по облегалката на един свободен стол.

— Доста по-хубава си, отколкото очаквах — каза той.

Беше сладък, но това с барабаненето бе леко изнервящо.

Блеър не му се усмихна в отговор, а взе питието си. Най-вероятно Арън му беше разказал каква вещица е Блеър, та момчето си я беше представило с брадавици и метла в задника.

Е, не съвсем, но Арън не обичаше да разказва за новата си доведена сестра, понеже искаше да си я запази само за себе си. Само не си въобразявайте разни неща — за това по-късно.

Арън се опита да прибере къдрите си зад залите и представи Серена:

— Това е Серена.

Майлс огледа от горе до долу перфектната фигура на Серена в черна рокля на „Гучи“ и тъмносините ѝ очи. Той ѝ отдели още един момент, след което се обърна към Арън и попита:

— Странно, ти изобщо не ми спомена, че Блеър е толкова красива.

— Извинявай — вдигна рамене Арън и се почувства адски неудобно.

Блеър и Серена запалиха поредна цигара в очакване да се случи нещо забавно. Следвайки изводите за съдбата, до които бе достигнала

Блеър, всичко беше в *техни* ръце.

Арън прочисти гърлото си.

— Сигурна ли си, че не искаш да потанцуваме?

Блеър забеляза, че няма папионка, а ризата му е разпасана и не напълно закопчана. Това само по себе си означаваше, че той се опитва да каже нещо. Тя дръпна смело от цигарата и издуха дима в лицето му:

— Не, благодаря.

Песента на Бек свърши и народът от дансинга се оттегли по масите да навакса с пиенето.

— Краката ми умират — изломоти Кати Фаркас, като се просна на един стол срещу Блеър и изрита обувките си.

— Моите вече са мъртви — допълни Изабел Коутс и потъна в съседния стол.

За последните две години, през които Серена беше в академията „Хановер“ в Ню Хампшир, Изабел и Кати бяха практически залепени за Блеър. Заедно пазаруваха в „Сефора“, заедно пиеха капучино в „Льо Канар“ и да, дори до тоалетната ходеха заедно. Блеър беше като кралица в обществото им и когато те двете бяха с нея, се чувстваха почти известни, тоест, постилаха им червения килим където и да отидеха. Точно преди Деня на Колумб, обаче, Серена я изхвърлиха от Академията, и тя се върна в града, за да им открадне Блеър и отново да ги превърне в обикновените Кати и Изабел.

— Защо вие двечките не танцувате? — попита Кати.

— Не съм в настроение — вдигна рамене Блеър.

— Просто трябва да изкараме колоквиумите следващата седмица — въздъхна Изабел, бъркайки нотката на скука в гласа на Блеър с умора. — И след това заминаваме за Коледа.

— Момичета, вие сте късметлийки, че ще ходите някъде на топло — добави Кати. — Ние *отново* трябва да ходим да караме тъпите ски в тъпия Аспен.

— Това не е толкова зле колкото тъпата ми къща в Кънектикът — отговори Изабел.

— Ще бъде страхотно — каза Серена с развълнувана усмивка.

Кати и Изабел я изгледаха.

Блеър и Серена отиваха заедно в Сейнт Бартс за Коледа. Майката на Блеър и бащата на Арън бяха прекарвали медения си месец на круиз край Карибите и бяха уговорили децата да ги чакат в прекрасния

курорт „Айл де ла Пе“ на Сейнт Бартс. Беше им позволено всеки да си доведе приятел, ако пожелае, и след като се бяха одобрили в тоалетната на хотел „Сейнт Клер“ в деня на сватбата на майка ѝ, Блеър беше решила да вземе Серена.

Естествено, те щяха да се върнат в града за Нова година. Никое самоуважаващо се момиче не прекарва Нова година с родителите си извън града, след дванадесетгодишна възраст.

— Ще е супер яко — съгласи се Блеър със самодоволна усмивка. Тя си се представяше чудесно — намазана с мляко за потъмняване, облечена в новите си бански на „Мисони“, опънала се на девствен плаж с бял пясък, а на лицето ѝ — огромни очила на „Шанел“. И всичко това, докато разни готини пичове в шорти ѝ носят екзотични коктейли в кокосови черупки. Така Блеър щеше да забрави за Йейл, Нейт, майка си и Сайръс и щеше да се пече, докато не добие тен на кафе лате под жарките лъчи на слънцето. Естествено, Блеър беше наясно, че Кати и Изабел ревнуват, че никоя от тях не беше поканена в Сейнт Бартс, но за да сме абсолютно честни, ще кажем, че на Блеър и грам не ѝ пукаше.

Оставаше само една седмица.

Чък Бас се приближи зад Блеър и постави огромните си ръце върху потъмнелите ѝ от тениса рамене:

— Забелязах Нейт и малкото момиченце от „Констънс Билард“ да се натискат в ъгъла — обяви той, все едно на някой му пукаше.

Чък беше красив като модел от реклама на афтьршейв, но пък беше и най-сексуалният пич в цял Ню Йорк. Беше се опитал да го направи със Серена през октомври, когато тя беше припаднала в апартамента му в хотел „Трибека Стар“. За малко да накара малката Джени Хъмфри да си свали роклята заради него на партито „Целувка по устните“ през същата седмица. Чък беше гнусен, но всички го търпяха, защото беше един от тях. Той учеше в частно мъжко училище, а като по-малък беше посещавал уроци по танци при Артър Мъри, уроци по тенис на Асфалт Грийн и беше пял в църковния хор на един хотел в Южна Франция. Канеха го на най-добрите партита и разпродажби, като всички тях, и беше роден да живее този хайлайфски живот, също като тях. Дори когато го отблъскваха, той винаги се връщаше за още. Невъзможно беше да се отървеш от него.

— Е, и? — попита Блеър и се опита да се отскубне.

— Нейт не успя да те вкара в леглото, нали? — продължи Чък това, което беше започнал. — Мислех си, че на мен ще се падне честта.

Блеър се вцепени. До този момент не беше имала кой знае какви проблеми с Чък, но сега вече разбираше защо Серена го ненавижда. Тя бутна стола си назад, дръпна се от Чък и се изправи:

— Трябва да пишкам — обяви на цялата маса, като напълно пренебрегна Чък — и след това можем да се махаме отук. Ще си направим купон в моя апартамент или нещо такова.

Арън стана и направи крачка към нея, отново прибирайки къдрите си зад ушите:

— Всичко наред ли е?

В този момент идеята „аз съм г-н Загрижен“ я подразни почти колкото Чък.

— Добре съм.

Тя се обърна и закрачи през стаята по възможно най-добрия начин с десетсантиметровите си сандали с тънки каишки и супертясната си черна рокля от „Гучи“. Опитваше се да държи главата си високо вдигната, за да избегне гледката на Нейт и онова момиче Джени или както там ѝ беше името.

На дансинга отново се събираха хора, които си бърбеха развълнувано. Изглеждаше сякаш Флоу — най-готиният вокалист — ще се появи всеки момент. Но на Блеър не ѝ пукаше. Тя не се побъркваше по известни хора, като повечето момичета. Не ѝ се налагаше, нали беше звездата в собствения си филм, който се играеше в главата ѝ. Тя беше най-известният човек, който познаваше.

КРАСИВАТА РОК ЗВЕЗДА СЕ РАЗВИХРЯ

Джени беше в нещо като транс от блаженство през цялата вечер. Преди да я заведе на партито „Черно и Бяло“, Нейт се беше издокарал в нов смокинг на „Дона Каран“ и беше извел Джени на суши и твърде много саке в „Бонд“, където ѝ беше подарил тюркоозна огърлица „Джейд Джагър“. Зелените му очи блестяха от светлината на свещите, а косата му беше така перфектно подредена, че Джени правеше снимки в съзнанието си, за да може на сутринта да прибави още един негов портрет в колекцията си.

Най-хубавото беше, че след като пристигнаха на бала, Нейт не я повлече да разговаря с хора, които не познаваше. Дори най-близките му приятели, Джереми Скот Томпкинсън, Антъни Авулдсен и Чарли Дърн, ги бяха оставили насаме. Тази вечер Нейт беше само за нея, щастлив да я държи в обятията си, докато се целуват в сапарето в ъгъла.

— Знаеш ли картината на Густав Климт „Целувката“? — прошепна тя, като погледна прекрасното му лице.

— Не съвсем — намръщи се Нейт.

— Разбира се, че я знаеш. Тя е суперизвестна. Както и да е, всичко това ми напомня за нея.

Тя вдигна рамене и огледа сцената:

— Мисля, че този пич от „45“ всеки момент ще излезе на сцената.

Джени се облегна на стената. Преди да започне да ходи с Нейт, щеше да си подмокри бикините, виждайки знаменитост като Флоу, но сега най-важното беше да продължи да се целува с него.

— Е? — Тя се разсмя и потупа устни с опакото на ръката си, внимавайки да не размаже розовото си червило. — Беше хубаво — добави.

— Кое? — попита той с поглед, зареян из стаята.

— Никога преди не съм се целувала толкова дълго — призна тя.

Нейт се обърна към нея и се усмихна. Докато отиваше да я вземе, беше дръпнал една трева и още усещаше въздействието ѝ. Харесваше му роклята, с която Дженифър беше облечена. Беше черна и дълга, дълбоко изрязана отпред и отзад, с драматичен бял воал, който се виеше около тънките ѝ глезени.

Джени я беше купила от „Сенчъри 21“, магазин за намалени дизайнерски дрехи, който честичко бе посещаван от хора, които биха купили всичко с дизайнерски етикет, дори да изглежда ужасно или просто да е много безвкусно, така че не би се продало никъде другаде, освен там.

Тази рокля щеше да ѝ струва джобните за четири месеца напред, но Нейт не трябваше да знае това. Той смяташе, че тя прилича на малък черно-бял ангел. Ангел с най-добрия горен етаж, който някога бе виждал. Пресегна се и прокара пръсти по бледата кожа на ръцете ѝ. Беше чудесна, чудесна и топла, като прясно опечен хляб в петзвезден ресторант.

Диджеят пусна най-известната песен на „45“ „Korrupt Me“ и Флоу се появи на сцената със сако от смокинг, облечено върху червена тениска, на която пишеше „Бъди добър“ с бели букви. Той се усмихваше така, сякаш знаеше, че е един от най-готините пичове във вселената. Флоу беше син на датски модел на бельо и ямайски кафеен крал и изглеждаше като Джим Морисън от „Доорс“, но с тен и сини очи. Той застана зад стъкления подиум и музиката спря, докато всички подсвиркваха и пляскаха. Джени пъкна ръката си в тази на Нейт, когато заеха по-стратегическа позиция за гледане.

— Само искам да извикам заради всички вас, които сте се облекли и сте дошли днес, за да съберем пари за... — той разкопча сакото си и посочи надписа върху фланелката, а някои от гостите, които не се страхуваха да прозвучат като тъпаци, изкрещяха: „Бъди добър!“

Точно в този момент Блеър отвори вратата на дамската тоалетна, за да види, че Джени и Нейт са застанали точно на пътя ѝ, хванати за ръце. Джени беше облечена в кошмарна бабешка рокля, която беше твърде голяма долу и твърде малка горе. Дватамата с Нейт изглеждаха като богаташки мазньовци на абитуриентската си вечер.

Блеър оправи презрамките на роклята си и събра перфектно начервените си устни. Колкото по-бързо се измъкнеше оттам, толкова

по-добре. Но не можеше просто да избяга като бедно зарязано гадже, понеже имаше доста повече гордост.

Ама *доста* повече.

— Също така искам да благодаря на организационния комитет на бала с председателки Блеър Уолдорф и Серена ван дер Удсън — продължи да чете Флоу от малката картичка в ръката си. — Хей, момичета, защо не се качите при мен, за да ми помогнете, като обявите сумата, която е събрана до момента?

Всички извиха вратове, за да търсят Блеър и Серена.

По съвсем типичен за нея маниер, Серена нададе писък, след което леко се понесе през дансинга към сцената, а бледата ѝ коса се развяваше след нея. Флоу отстъпи крачка назад, заслепен от чара ѝ, а Серена се наведе към микрофона:

— Хайде, Блеър! Идвай тук!

Блеър усещаше погледите върху себе си. Тя се опита да се усмихне, тръгна напред и мина право под носовете на Джени и Нейт.

Ченето на Нейт увисна, когато тя премина покрай него. Изглеждаше по-висока отпреди, а дупето ѝ беше по-очертано. Косата ѝ блестеше, а кожата ѝ имаше перлен отблясък, който го предизвикваше да я докосне. Тя изглеждаше секси, не, доста повече от секси. Изведнъж той се обърка. Прииска му се да грабне ръката на Блеър и да ѝ каже: „Върни се. Направих грешка.“ В този момент Джени стисна ръката му и той я погледна в дълбоките кафяви очи и дълбокото деколте и на секундата забрави за Блеър.

Нейт приличаше на лабрадор, и то от най-глупавите екземпляри. Когато им покажеш кокал, трябва да го вземат на всяка цена, но ако им подхвърлиш топка за тенис, веднага забравят за кокала и хукват след нея.

Блеър се качи на подиума и Флоу подаде на Серена лист хартия, а на лицето му беше изписана усмивка, понеже и двете председателки се оказаха прекрасни.

— Добре, събрали сме 800 400 долара. Всички те са предназначени за „Бъди добър“, новият международен фонд за защита на животните — каза тя и се усмихна с онази усмивка, която толкова много фотографи бяха улавяли за различни обществени и клюкарски страници и ръгна Блеър с лакът.

Блеър беше председателствала стотици такива събития и познаваше програмата.

Тя се наведе към микрофона:

— Благодаря ви, че дойдохте! И не забравяйте чантичката с подаръци, това е най-добрата част от купона!

Музиката бе пусната отново, дори по-силно отпреди, и всички се върнаха към танците и пиенето. Флоу наведе глава към Серена и прошепна нещо в ухото ѝ. Дъхът му беше топъл и погъделичка ухото ѝ. Миришеше на нова кожа.

Серена се усмихна:

— Изчакай секундичка, ставали?

Флоу кимна, а Серена грабна Блеър и я дръпна от подиума, като я буташе с гръб към масата им.

— Той иска да се срещнем отвън и да ме повози с лимузината. Бързо, вземай си палтото, и ти идваш!

Блеър се намръщи, понеже не беше от тия дето обичат да светят:

— А, не!

Серена се престори, че не я чува, нямаше да позволи на Блеър да ѝ съсипе партито.

Кати, Изабел, Чък, Арън и Майлс още седяха на масата и пиеха шотове със „Столичная“, която Чък беше вкарал в малка сребърна бутилчица, естествено с монограм.

— Хайде, всички навън, местим партито в лимузината на Флоу — каза весело Серена.

Блеър потърси билета за гардероба в не точно природолюбителската си малка чантичка от кожа на норка и броненосец на „Фенди“. Понякога ентусиазмът на Серена ставаше досаден, но пък и този бал не беше преживяването на живота ѝ.

Даже ѝ харесваше идеята да седиш изтупан и да гледаш как светът минава покрай теб през замъглените стъкла на лимузина. Беше като Одри в „Закуска в Тифани“.

А може би точно едно кръгче с Флоу беше онова нещо, което щеше да обърне живота ѝ на 180 градуса.

Или пък не.

На Нейт леко му омръзваше просто да целува Джени. Не бешепил достатъчно и определено се нуждаеше от още една трева.

— Искаш ли да отидем да се разходим? — попита той.

Джени му се усмихна. Миглите му изглеждаха като потопени в злато, точно както и косата му. Единственото нещо, което можеше да направи вечерта по-незабравима, щеше да е, ако Нейт ѝ кажеше „Обичам те!“. И може би точно това щеше да направи, затова тя се съгласи:

— Разбира се.

Те взеха палтата си от гардероба и Нейт задържа вратата, докато тя излизаше от претъпкания хотел.

Отвън беше паркирана огромна черна лимузина с тъмни стъкла. Нейт и Джени слязоха по мраморните стълби към тротоара и Нейт пусна ръката ѝ, за да си запали джойнт. Джени се заигра с велурените си черни ръкавици — беше разочарована. Ако Нейт щеше да ѝ казва, че я обича, по-добре щеше да е да не е надушен.

Изведнъж черният прозорец на колата се смъкна и оттам се показа русата глава на Серена.

— Хей, приятели, идвайте с нас. Правим си купон! Хайде, качвайте се!

Както винаги, Серена се беше оставила на течението. Изобщо не ѝ дойде наум, че това е последната двойка на света, която Блеър ще иска да види.

Джени боготвореше Серена и возенето в лимузина с нея и други нейни приятели ѝ се стори вълнуващо и декадентско. Доста по-вълнуващо от разходка в студа, докато Нейт се друсва. Тя докосна ръката му и попита:

— Може ли?

Той само вдигна рамене. Беше му все тая, стига да можеше да вземе цигарата със себе си:

— Разбира се, защо не?

Вратата се отвори, а Джени се хилеше, докато се промъкваше между кръстосани крака в мрежести чорапогащници и колене в смокинги. Намери си място до едно момиче, което носеше най-разкошните и скъпо изглеждащи обувки, които беше виждала. Това момиче се оказа бившето гадже на Нейт — Блеър Уолдорф.

Лицето на Джени придоби доматеночервен цвят и тя се обърна на другата страна, само за да срещне погледа на Чък Бас, който я гледаше неприлично. Това беше същият тип, дето се опита да се възползва от нея на партито през октомври.

Ето това се случва, когато се качваш в лимузина, без да знаеш кой вече е вътре!

Д МАЙ ЩЕ СЕ ПАЗИ ДО БРАКА

Даниел Хъмфри отхапа нокътя от малкото пръстче на Ванеса Абрамс и го изплю на кафявия килим в спалнята си. Нокътят беше по-дълъг от останалите, а и му беше писнало тя да го дере случайно с него.

— Хей, това си ми беше нокътят за свирене на китара — запротестира Ванеса, като издърпа ръката си от него и прецени повредата.

Дан се засмя, а бледото му лице едва-едва се показваше от рошавата му кафява коса. Той рядко се подстригваше, но тази прическа подхождаше повече на раздърпания и свръхкофеинизиран имидж на поет.

— Като че ли свириш.

Ванеса вдигна рамене и се почеса по почти голата глава. Тя имаше огромни кафяви очи, бледа кожа и тънки червени устни и може би щеше да бъде красива, ако спреше да си бръсне главата. Тя обаче не си падаше по това да бъде красива; тя предпочиташе тъмната страна на нещата и тяхната грозота.

— Как можеш да знаеш? През деня се размотавам с теб, но през нощта куфея — отвърна тя.

— Ти дори не харесваш силна музика — сгълча я той и я бутна на леглото, където започна да я гъделичка под мишниците. — Любимото ти CD е запис на буря.

— Престани! — кресна Ванеса и започна да мята крайници истерично. — Даниел Рандолф Хъмфри, престани веднага!

Е, не са ли сладки?

Дан престана да я гъделичка и се изправи:

— Ти каза думата с Р.

Ванеса издърпа черната си фланелка надолу, понеже се беше навила около пухкавото ѝ коремче по време на борбата.

— Рандолф, Рандолф, Рандолф, кой би си кръстил детето така в наши дни? Звучи като име на порнозвезда или презерватив. Рандолф

Овлажнителя! — викна тя.

Дан изведнъж се умълча и се намръщи, докато бъркаше с пръст в дупка от цигара върху старото зелено вълнено армейско одеяло, постлано на леглото му.

Ванеса се изправи:

— Съжалявам, обещах да не се смея на второто ти име, а ей ме на, забавлявам се като кретен.

Но не това притесняваше Дан.

— Кларк е на двадесет и две, нали? — попита той.

Кафявите очи на Ванеса се разшириха. Кларк беше по-големият от нея барман, с когото се срещаше, докато Дан си изясни ситуацията и разбере, че с Ванеса трябва да са повече от приятели.

— Да, и какво?

— И е барман, доста секси.

— Предполагам — все още не й беше ясно накъде бие Дан.

Дан се сви на леглото и запали милионната си цигара „Кемъл“ за деня. Той дръпна здраво и издиша сиво-синия пушек над главата на Ванеса. Ясно й беше, че той се опитва да изглежда сдържан, но очите му издаваха, че е нервен.

— Е, и вие двамата... толкова... правихте ли секс?

Ванеса се опита да потисне усмивката си, това ли било. Тя обмисли отговора си:

— Нещо толкова.

— Да или не?

— Правехме, но не много често — небрежно отговори Ванеса.

Бяха правили секс само два пъти. Първият път беше на дневна светлина и тя толкова се притесняваше от тялото си, че не обърна внимание на нищо друго. Вторият път беше по-отпусната, но пак не й беше много ясно защо на секса му се отдава такава почит. На нея й изглеждаше примитивно. Беше си същото нещо, което хиените и зебрите правят в оплодителния си период. И все пак беше гот вече да си го направил. Чувстваше се по-уверена и опитна.

— Разбирам — каза Дан и дръпна отново от цигарата си, след това пак. Той седеше, загледан в шева на възглавницата си и мислеше. Все още беше девствен, а Ванеса — не. Не знаеше как се чувства поради този факт.

Всъщност знаеше. Чувстваше се притеснен, глупав, дребен, кльощав, блед, странен и абсолютно неадекватен. За какво ѝ е притрябвало да ходи и да прави секс с някой друг?

— Виж, знам, че си девствен — каза тя направо, — но това не значи, че такъв ще си останеш. — След което повдигна вежда многозначително.

Дан я погледна и се усмихна в отговор, а бузите му порозовяха:

— Наистина ли?

Ванеса кимна и се приближи към него:

— Наистина.

Тя постави ръцете си на слабичкия му кръст и го бутна на леглото. После дръпна цигарата от ръката му и я хвърли в полупълната кана със старо кафе.

— Не се притеснявай, знам какво правя — каза с най-дрезгавия си глас на опитна мадама.

Целуна го нежно по устата и започна да съблича дрехите им. Първо неговата сива тениска, след това своята черна. Под нея носеше черен потник. Всичко, което Ванеса обличаше, беше черно.

Дан пое дълбоко въздух и затвори очи. Не си го представяше точно така. За него сексът, заедно със смъртта и раждането, беше един от най-емоционално наситените моменти, които човек може да изпита. Не беше нещо, което правиш с приятелката си в събота вечер преди колоквиумите, понеже ви е скучно. За него сексът беше това, което правиш, чак след като си опознал другия по всички останали начини — интелектуално, духовно и философски. Дан дори обмисляше идеята да прави секс след като се ожени и е готов за деца. Искаше да има пет деца и да ги кръсти на любимите си автори — Кафка, Гьоте, Сартр, Камю и Кийтс. Но дори и да не изчакаше женитбата, първия път трябваше да е процес на откриване, сякаш се учиш да говориш на човека до теб на друг език.

Но Ванеса беше научила този език от едно друго момче.

— Имаш много тесни стъпала — отбеляза тя, когато коленичи да му свали чорапите.

Дан се изправи и дръпна краката си настрани:

— Чакай.

Ванеса пропълзя нагоре по матрака и седна до него, кръстоса крака, облечена само в черните си чорапогащи и потник:

— Какво има?

— Не искам да правя това, поне не сега — каза той и макар панталоните му да бяха на него, се почувства доста гол.

Ванеса се пресегна и го бутна игриво:

— И аз се притеснявах първия път, но не е кой знае какво. Обещавам.

Дан преглътна и се загледа в тавана. Беше фиксира поглед върху една пукнатина в мазилката.

— Аз предпочитам да изчакам... до... докато стане по-емоционално.

— Доообре — бавно каза Ванеса, — но това е просто секс, не е стихотворение.

Явно не ѝ беше ясно, че за Дан това си *беше* стихотворение. Може би най-важното стихотворение, което щеше да напише някога.

Той се пресегна за тениската си и я навлече:

— Просто искам да изчакам, това е всичко.

— Добре — каза Ванеса на границата да изгуби търпение. Дан винаги прекаляваше в преценката си за нещата. Пишеше за тях в малък черен тефтер, докато вече нямаше какво да се напише. Тя обожаваше това, че Дан бе романтичен и чувствителен, но поне веднъж можеше да престане да мисли за нещата като такива и да се пусне по течението. И все пак си падна по него още в деня, в който се запознаха, точно преди три години. Нямаше да прецака нещата сега, когато най-накрая бяха заедно.

Дан отново запали цигара. Ръцете му трепереха.

Ванеса го мушна отново:

— Хей, не се шашкай толкова, все ми е тая дали ще го правим.

Той кимна, а тя хвана ръката му и я обви около раменете си. Те полегнаха назад и Дан издиша дима към червената китайска лампа, която висеше над главите им. Той галеше с палец главата на Ванеса и беше щастлив, че не се наложи да обяснява в подробности. Това му беше плюсът да излизаш с най-добрия си приятел, та тя го познаваше по-добре от самия него.

Известно време лежаха така и гледаха как димът се носи из стаята. Това беше друг плюс, не се налагаше и да говориш много.

— Веднага след като започне ваканцията, искам да заснема още малко филм — наруши Ванеса тишината. — Притеснявам се, че

„Война и мир“ е твърде мрачен за комисията в Нюйоркския университет.

Последният ѝ филм беше адаптация на „Война и мир“ на Толстой и в него ролята на принц Андрей се изпълняваше от Дан. Ванеса си беше подала документите по-рано и вместо есе искаше да изпрати един от филмите си. Нямаше търпение да влезе да учи кинорежисура. Още един срок в „Констънс Билард“ — училището за кльощави и тъпи момиченца, където Ванеса не се вписваше, ама грам, и след това щеше да е свободна!

Дан отново издиша огромно количество пушек. Не знаеше защо Ванеса се стяга толкова. Филмите ѝ бяха мрачни, но точно това ги отличаваше. Нямаше начин да не влезе в изборния от нея университет.

— Ако някой трябва да се тревожи, това съм аз — каза той, а ръцете му отново се разтрепериха.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — Всяко училище с полусвястна програма по писане ще се избие за теб.

— Аха, и като говорим за мрачно, моите стихотворения са наистина... — Дан спря. Те бяха *лични*, да, такива бяха. Беше му странно как ще ги изпрати на някакъв си човечец в „Браун“, „Колумбия“ или „Васар“. Сякаш щеше да разкрие душата си пред напълно непознат, който може и да не беше чел творбите на Гьоте, Сартр, Камю и нямаше да разбере препратките към тях.

— А и няма да е лошо да се опиташ да публикуваш нещо, това определено ще ти даде шанс и предимство пред колежанската комисия — предложи Ванеса.

Дан изгаси угарката в празна кутия от кока-кола.

— Да бе, да — каза той. Обичаше да пише, но нямаше начин да прати нещо за публикуване. Та той още не беше намерил гласа си и го знаеше. Всяко ново стихотворение звучеше различно от останалите.

Ванеса се изправи:

— Какво? Ама аз сериозно. Трябва да го направиш.

Дан се мушна под завивките и каза:

— Все тая.

Той не беше готов за секс, нито пък за публикуване. В този момент се почувства дори по-неадекватен отпреди.

Ванеса знаеше кога да се оттегли. Тя пое дълбоко въздух и се настрои на друга вълна, онази, която се надигаше, когато Дан имаше

нужда от груба целувка по сладкото си лице.

Промъкна се под завивките и го целуна по брадичката.

— Още една седмица и ще прекараме цялата ваканция по този начин — каза тя.

За разлика от повечето им съученици в „Констънс Билард“ и „Ривърсайд Преп“, Дан и Ванеса нямаше да ходят на някакви зашеметяващи места през почивката. Ванеса живееше със сестра си Руби, която беше баскитаристка, в една част на Бруклин, наречена Уилямсбърг. Родителите им бяха авангардни творци, които живееха във Вермонт и прекарваха Коледа на турне с трупата си. Дан и сестра му Джени живееха с баща си Руфъс, писател с комунистически възгледи и редактор на никому неизвестни бийт поети, който не вярваше в коледа или ханука, или който и да било празник.

— Татко ще прави годишната вечеря с лазаня в петък — каза Дан и прокара ръка по гърба на Ванеса, като се опита да се отпусне. Обичаше допира на тялото ѝ — меко и гладко, а не кокалесто като неговото. — Ще дойдеш, нали?

— Разбира се. Но кажи на баща си, че няма да преяждам като миналата година. Ето още нещо, което ще направя през ваканцията, ще отслабна с два килограма.

Дан продължи да я гали по гърба:

— Защо?

Тя нямаше нужда от диета, тялото ѝ беше точно каквото го беше описал в една от поемите, като вода.

— Понеже дрехите ще ми стоят по-яко, затова.

Ванеса не искаше да е мършава, като повечето от съученичките си, но не ѝ харесваше, че трябва да си гълта корема, за да си закопчае панталоните.

— Аз те харесвам такава — каза Дан и завря носа си в ухото ѝ.

Ванеса се извърна към него и устните им се срещнаха в дълга, сладка целувка. Докато се целуваха, тя си помисли, колко по-смислен би бил сексът с Дан. Стига само да беше готов...

— Обичам те — прошепна той и отвори тъжните си кафяви очи.

— И аз те обичам — прошепна тя и затвори своите. Помисли си да провери отново дали не си е променил мнението за секса, но не искаше да развали момента. Просто трябваше да изчака, докато стане

готов, макар че с Дан това би могло да означава доста дълъг период — до евентуалната сватба или нещо подобно.

О, скука, все едно вече не се държаха като женени.

ДЖ СЪЖАЛЯВА, ЧЕ ОТИДЕ НА ПАРТИТО

На задната седалка на лимузината на Флоу, Блеър се озова между онази мацка с големите цици Джени Хъмфри и нападателят приятел на брат си Арън, барабаниста с остра коса — Майлс. Срещу тях, Серена седеше в скута на Флоу, „за да направя място за другите“, както заяви, а в края, до прозореца стоеше смачкан Нейт и пушеше трева. Той беше навил по една и на Кати, Изабел и Чък, които бяха дори досадни като друсани, отколкото като пияни. Арън седеше с кръстосани крака на пода между задните седалки, играеше на PlayStation 2 и пушеше една от своите билкови цигари.

— Между другото, как е истинското ти име? — попита Серена Флоу, макар да знаеше от MTV, че е Джулиан Проспиър. Всъщност беше къде-къде по-добро име от Флоу, но тя нямаше да му го каже.

Той се усмихна с онази известна усмивка, хваната от толкова фотографии в „Спин“, „Ролинг Стоун“, „Ентъртейнмънт уийкли“ и „Интервю“, после поклати глава:

— Няма да кажа.

— Е, не изглеждаш чак толкова добре на живо — каза тя и се обърна настрана с малка лукава усмивка на лицето. Естествено, това беше лъжа. Та той беше около десет пъти по-красив отколкото на снимките си, ако това изобщо беше възможно.

Серена беше наясно, че флиртува с него доста очевадно, но не можеше да устои на начина, по който косата му се къдреше на слепоочията, на бронзовата му кожа и на дългите му деликатни пръсти. Защо да не пофлиртува? Това си беше за една вечер. На другия ден Флоу щеше да лети за Ел Ей или където там живееше, а тя най-накрая щеше да започне да учи за колоквиумите. Просто искаше да се позабавлява.

Тя винаги искаше само това.

Флоу премигна, като се опита да изглежда засрамен заради външния си вид:

— Предполагам, че не съм и достатъчно висок?

Той се наведе и отвори малкото фризерче под седалката си:

— Хей, тук има напитки. Някой да е жаден?

— Да, моля — отговори Блеър веднага. Да се държи добре и да се напие, това беше начинът да понесе всичко това.

— Хм, аз също ще опитам — срамежливо се обади Джени. Лимузината мина през дупка и гърдите ѝ безмилостно се разтресоха. Тя погледна към Нейт, за да види дали е забелязал това, но той гледаше през прозореца с онзи вцепенен дрогиран поглед.

Майлс помогна на Флоу да напълни десет чаши с шампанско и подаде една на Блеър:

— Наздраве — каза той и чукнаха чаши.

Блеър пое чашата си и понеже не седеше до прозореца и нямаше какво друго да гледа, реши да изучава лицето на Майлс. Той имаше кръгли, златистокафяви очи, като на Муки, кучето на Арън. Носът му приличаше на ски писта и беше осеян с лунички, а светлорусата му коса стърчеше право нагоре. Ако се съдеше по изпъкналите вени на дългия му врат, най-вероятно се занимаваше с бодибилдинг или поне с баскетбол. Като цяло, приличаше на герой от анимационен филм с атлетично тяло. И понеже тя нямаше какво да прави, а той очевидно я харесваше, Блеър реши, че ще е забавно да пофлиртува с него.

Постави ръка на коляното му и каза, отпивайки от шампанското:

— Благодаря.

Майлс се усмихна, сякаш през главата му мина мисълта, че това е началото на едно прекрасно приятелство.

Лигите на Флоу не спираха да се точат по Серена.

— Ти наистина си най-прекрасното момиче, което съм виждал напоследък — измърмори той в ухото ѝ. — А може би изобщо. Не мога да повярвам, че не си модел или актриса.

Серена натопи пръст в шампанското и го пъкна в устата си. Имайки предвид колко известен беше Флоу, тя предположи, че той си има репертоар за всяка, но звучеше изненадващо искрен. Ако не беше красив рок певец, тази реплика щеше да я отблъсне, но той беше красив и беше рок певец, затова Серена реши да не обръща внимание на тези думи.

— Тъъ, аз съм самата аз.

В действителност нейни снимки се появяваха непрекъснато из светските списания и колонки, но тя не плащаше за тях, просто

нямаше нужда.

Флоу продължи да я зяпа.

— Престани — изхили се тя.

— О, бейби — каза гнусно Чък, смучейки тревата си, — някой ще намаже тази вечер! — и той затвори очи сякаш припада.

— Умирам от глад — каза Кати и отвори един от пепелниците, след което го затвори. — Нямах ли някаква храна?

— Цялата... *настръхвам* — заяви Изабел, а очите ѝ сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

Арън вдигна поглед и видя, че Блеър седи доста близо до Майлс, а ръката ѝ лежи на коляното му. Той рязко се изправи, без да довърши играта си, и се набута да седне помежду им.

— Ау — извика Блеър, когато кльощавият му задник се заби в бедрото ѝ.

— Ами посместете се, де. Хей, къде сме тръгнали, а? — попита той Флоу.

Флоу прокара дългите си пръсти през безкрайно дългата коса на Серена и вдигна рамене:

— Към центъра. Може да спрем в някой клуб.

Джени стисна чашата с шампанско и се сви на седалката. За тях нямаше проблем да отидат на клуб, всички те изглеждаха по-големи и най-вероятно имаха фалшиви документи. А като се изключеше деколтето, Джени си изглеждаше на около десет. Искаха ѝ документи даже във видеотеката! Последното нещо на света, което желаше да ѝ се случи беше всички те да се вмъкнат в някой готин клуб, докато портиерът я пита не е ли минало времето ѝ за лягане. Двамата с Нейт трябваше просто да се разходят. Винаги си изкарваха доста добре, когато бяха сами.

— Нейт? Аз скоро ще трябва да се прибирам — каза тя, като се наведе към него и взе ръката му в своята. Часът беше малко след дванадесет, а тя трябваше да е вкъщи в един.

Противно на общото мнение, Нейт не се беше отнесъл съвсем. Беше успял да забележи, че Блеър е полазила кльощавия тип с руса щръкнала коса, когото никога преди не беше виждал. Също така беше забелязал, че Джени се чувства някак неудобно. Но когато нещата се объркваха, Нейт обикновено се изолираше и чакаше някой друг да направи първата крачка.

— Добре, да се махаме — каза той като излезе от състоянието си. Тревата, която беше купил, беше доста мека и хич не му се ходеше в някакъв шумен клуб. След като оставеше Джени, винаги можеше да се обади на Джереми и да се срещнат с момчетата в онзи бар на Ривингтън. Там имаше много удобно сепаре в ъгъла, където можеше да си пушиш трева, без да те притесняват.

— Хей, ще ни пуснеш ли да слезем? — викна той, тропайки по стъклото, което отделяше шофьора.

Блеър се усмихна. Възможно ли беше да го е жегнала толкова много, че да не може да я гледа с ръце върху друг мъж?

— Ооо, Нейти, не искате ли да дойдете с нас? — попита Серена.

— Трябва, да я заведа вкъщи — каза той и вдигна рамене.

Джени се нацупи, не ѝ харесваше да говорят така за нея, когато беше там. Шофьорът спря колата и им отвори задната врата. Джени скокна навън, а след нея и Нейт.

— Чао — викна тя ведро на всички.

На дъното на задната седалка Чък отново се ухили лукаво:

— Жалко!

Джени не знаеше какво има предвид, но беше сигурна, че е нещо перверзно.

— *Ще* се видим! — викна Серена, която беше другият човек, който забеляза, че си тръгват. — Успех на изпитите.

Нейт и Джени не си продумаха в таксито на път за дома ѝ. На Нейт му харесваше да гледа как магазините и ресторантите прехвърчат отстрани и мълчаливо си броеше от едно до двадесет. Джени седеше с двойно кръстосани крака и се чудеше какво се беше объркало. Накрая реши, че вината си беше главно нейна. Тя беше предложила да се качат на лимузината.

Таксито спря пред сградата на Джени на 99-та и Уест Енд авеню. Тя посегна към вратата.

— Хей — каза Нейт и я докосна по ръкава на палтото.

Не можеше да я пусне да си ходи, без да ѝ каже лека нощ. Нямаше значение дали е надрусан или не, защото той беше от добро потекло, заедно с което идваха и добрите обноски.

Целуна я, а пясъчнорусата му коса докосна бузата ѝ:

— Лека нощ.

Джени му се усмихна в отговор. Отчаяно ѝ се искаше да забрави за последния час и да си мисли, че вечерта завършва така добре, както е започнала.

— Лека нощ — каза тя и вече не ѝ се тръгваше.

— Приятни сънища — добави той, а зелените му очи проблеснаха на светлината на лампите.

Ооо.

Понякога беше толкова неустойимо сладък! Сърцето ѝ се изпълни с истинска любов — тя затвори вратата на таксито и хукна към входа на сградата си, където вместо да вземе асансьора изкачи четирите етажа на един дъх и нахлу в апартамента.

— Здравсти — викна по-големият ѝ брат. Той тъкмо минаваше през коридора с две чаши кафе на път към стаята си.

— Здравсти.

Джени свали коженото си палто и го захвърли на един стол в ъгъла. То пък се закачи там само за момент и падна на пода — е, не, че някой щеше да забележи. Техният четиристаен апартамент не беше почистван както трябва от години.

— Как беше? — попита Дан.

Тюркоазната огърлица с форма на звезда, която Нейт ѝ беше подарил, висеше на врата ѝ. Джени я докосна, за да си придаде увереност:

— Беше хубаво.

После видя чашите:

— Ванеса още ли е тук?

Дан кимна, усещаше, че има нещо:

— Искаш ли да дойдеш при нас за малко?

Джени и Дан се разбираха добре, но той невинаги беше така мил с нея.

— Добре — съгласи се тя и го последва по коридора към стаята му.

Ванеса седеше на леглото, все още по потник и чорапогащник.

— Здравей Дженифър — каза тя и пое едната чаша от Дан, — все още искаш да те наричам така, нали?

Джени кимна. Само Нейт и Ванеса я наричаха Дженифър. Нейт го правеше, понеже тя му се беше представила така, когато се

срещнаха за първи път в парка. Ванеса го правеше, защото Джени я беше помолила.

Ванеса винаги се държеше мило с нея. Винаги се отнасяше с уважение.

Креватът на Дан беше в безпорядък, а останалите дрехи на Ванеса бяха на пода. На Джени ѝ беше пределно ясно, че те са правили секс. Тя застана притеснено на вратата.

— Може ли да ви попитам нещо? — каза тя най-накрая.

Не стана ясно кого от двамата искаше да попита, понеже не възразяваше да получи два отговора.

— Стреляй — каза Ванеса, отпивайки от топлото кафе.

— Можете ли да ми кажете, но честно, какво мислите за Нейт?

Дан се намръщи. Той не беше в едно училище с Нейт, по чиста случайност се беше засякъл с него на едно пътуване до „Браун“, заедно със Серена ван дер Удсън и надрусаните му приятели миналия месец. Доколкото си беше съставил мнение, Нейт беше добре изглеждащо богаташче, което се друса. Нищо му нямаше, но и не беше нещо особено. Дан се дразнеше, че умната му красива сестра си губи времето с момче, което ще разбие сърцето ѝ. Но от друга страна разбираше защо Джени е толкова захласнала по Нейт. Той беше по-голям, но беше и красавец, с който всяко момиче би искало да излезе, поне докато осъзнае колко скучен е в действителност.

Някъде отзад в съзнанието си Дан имаше едно на ум, че Нейт притиска сестричката му да прави неща, за които не е готова. Но пък Джени се беше прибрала почти един час по-рано и не изглеждаше разтревожена, затова реши да си замълчи.

Ванеса вдигна рамене. За нея Нейт беше парвеню, за което не си заслужаваше да си губиш времето, но не искаше да нарани чувствата на Джени, като ѝ го каже директно.

— Аз не го познавам, но всички момичета в Констънс постоянно говорят за него. Предполагам, че става за гадже.

Дан кимна, това беше добър начин да се изкажеш.

Джени направи физиономия:

— Добре, мисля да си взема душ.

Тя затвори вратата и се запъти надолу по коридора. *Става за гадже*, повтори си тя. Това пък какво означаваше? Тя не искаше просто гадже, искаше това, което Густав Климт беше уловил така

перфектно в картината си „Целувката“. Искаше онова неземно чувство дръж-ме-здраво-за-да-не-падна-от-облаците, което означаваше да си влюбен.

Е, както и всички ние, миличка!

ТРЯБВА ДА СИ ЖЕСТОК, ЗА ДА СИ МИЛ

Когато лимузината спря пред готиния нов клуб „Горгона“ в Долен Ийст Сайд, Кати, Изабел и Чък вече бяха заспали в огромна камара от крака, коси, шалове и чанти на задната седалка. Блеър, Серена, Флоу, Майлс и Арън ги гледаха от тротоара.

— Слава Богу — каза Блеър. Ако трябваше да чуе още един коментар от Кати и Изабел за това, че всички са лилави, щеше да закрепчи.

— Изглеждат като кученца — отбеляза Серена.

— Искаш ли да ги събудя? — предложи Майлс.

— Не! — викнаха двете момичета в един глас.

— Хей, Майлс, това не е ли един от клубовете на баща ти? — попита Арън.

Майлс се усмихна и погледна към лъскавите си вечерни обувки от „Прада“.

— Аха.

Блеър си помисли, че начинът, по който той се изчервява, е сладък.

— Супер — викна Флоу и хвана ръката на Серена, — готови ли сте да купонясваме?

Серена усети онова маниашко чувство, когато не знаеш какво предстои да се случи. Обожаваше това усещане. Тя стисна ръката му:

— Определено.

Запътиха се към клуба, а портиерът вече махаше червената лента, за да ги пусне.

— Изчакайте — викна Блеър, като се сети за гадната забележка, която Чък си беше позволил по-рано тази вечер. Сега му беше времето за едно сладко малко отмъщение:

— На някой да му се намира химикалка?

Флоу измъкна черната писалка, която държеше под ръка за автографи, от вътрешния си джоб. Блеър се наведе обратно в

лимузината и, внимавайки да не го събуди, написа на челото на Чък „Заведете този смотаняк у дома!“, след което тръшна вратата на колата.

— Благодаря — каза тя и подаде химикалката обратно на Флоу. Те минаха покрай огромния брадат портиер и влязоха в клуба.

— Хм — каза Арън колебливо. Той си играеше със запалката си Zippo, — аз май ще се прибирам. Имам много за учене утре.

— Е, и? Аз също — каза Блеър и врътна очи.

— Искаш ли да си вървим заедно? — предложи Арън.

Блеър погледна към Серена, която упорито клатеше глава и каза:

— Ъ-ъ.

— Сигурен ли си, че искаш да си ходиш? — попита Майлс. — Вътре е много яко и мога да ни уредя със собствено сепаре.

— Супер — каза одобрително Флоу.

Арън само поклати глава. Знаеше, че не се вписва в тази компания:

— Не, ще се видим после.

Четиримата го проследиха как върви по улицата с ръце в джобовете на смокинга. После Флоу грабна Серена през кръста, вдигна я на ръце и се затича навътре.

— Последният е развалено яйце — писна тя.

Блеър беше на път да тръгне след тях, когато Майлс хвана ръката й:

— Имаш ли нещо против, ако направя нещо преди да влезем?

Блеър го изгледа, не, нямаше нищо против. В крайна сметка тя си сложи ръката върху коляното му, докато бяха в колата.

Майлс се наведе и я целуна много нежно. Това беше много мила джентълменска целувка.

— Цяла вечер ми се иска да го направя — призна си той със срамежлива усмивка.

Блеър се опитваше да запази самообладание като Серена, на която грам не й пукаше. Можеше да се забавлява с което и да е момче, което нямаше нищо общо с Нейт. Плюс това, след тази вечер нямаше да й се налага да вижда Майлс, ако не го искаше, разбира се.

Тя се усмихна лукаво и каза:

— Май ние сме развалените яйца.

Повдигна брадичка и го целуна отново. И този път хич не беше невинно.

Разкажете с около три хиляди думи за човека, оказал най-голямо влияние върху вас. Моля, опишете ефекта му върху живота си с възможно най-много подробности.

Блеър Уолдорф
Есе за университета „Йейл“

18 декември

Одри Хепбърн е родена в Брюксел на 4 май 1929 и е дъщеря на холандска баронеса и англо-ирландски бизнесмен. Името в акта ѝ за раждане гласи Одри Катлийн ван Хеестра Ръстън. Когато била само на три седмици, се разболяла от коклюш и сърцето ѝ спряло, но майка ѝ успяла да я съживи с удари. Може би точно тогава, макар и още бебе, Одри е научила урока си, защото от този ден нататък тя изживява живота си на пълни обороти. Когато се почувствам смазана от напрежението в училище или от препълнената ми програма, аз мисля за Одри и се вдъхновявам.

Смятам, че ако си поставиш цел и я следваш с всички сили, ще бъдеш възнаграден. Одри е възнаградена, когато е открита от...

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Дали знаменитостите са по-интересни от обикновените хора?

Говорим за тях, сякаш ги познаваме. Четем всичко за тях, до което се докопаме. Тъгуваме с тях, когато са преживели раздяла и се радваме с тях, когато се оженят или получат Оскар. Критикуваме прическите им, забелязваме, когато напълнеят или отслабнат. Дори си представяме, че сме приятели с тях. И разбира се те имат страхотни дрехи, много къщи, и покани за всички нови ресторанти. Но пък и ние. В крайна сметка, единственото, което прави знаменитостите интересни е фактът, че са знаменитости. Освен ако не са интересни *наистина*, като... добре де, като мен.

Наблюдения

С и *Флоу* — да, *същият Флоу*, последно видян да получава награда от MTV за най-добър дебютен албум — танцуват като диви маймуни в „Горгона“ в събота вечер. След това са видени в хотел „Трибека Стар“, може би да си вземат стая, а? Палавници, сигурна съм, че ще прочетем всичко в таблоидите на другия ден. *Б* и някакво ново момче, ще го наречем *М*, също са в „Горгона“, където споделят романтична цигара в ъгъла. *К*, *И* и *Ч* слизат доста неориентирани от една лимузина призори, когато шофьорът спира за бензин на моста на Трето авеню. Дано шофьорът да е бил достатъчно мил да ги закара у дома, където им е мястото. *А* върви по Пето авеню с ръце в джобовете на смокинга си и изглежда доста тъжен за такова сладко момче.

Вашите писма

В: Здравсти, *И*,
Знам със сигурност, че *Флоу* е гей. Размотава се със *С*, за да го мислят за нормален.

Снупи

О: Скъпи Снупи,
Забелязах на партито, че панталоните му са малко тесни на дупето, та може и да си прав.

И

В: Ей, *И*,
Аз съм в класа на *М* в „Бронксдейл“ и си падаме по него и колата му от две години. Много е сладък — винаги си барабани на чина в клас и кара едно страхотно оранжево порше. Не знам какво прави с *Б*. Тя е сериозна кучка, *к*, *у*, *ч*, *к* и *а*.

Олив

О: Скъпа Олив,
Виждаш ли какво се случва, когато стоиш безучастна? Кучките ти завличат момчето. Ха! Аз съм поетеса, а дори не го знаех! А сега сериозно, дори и да не тръгнеш с *М*, поне го помоли да те повози в това сладко оранжево порше.

И

Последно за изпитите

Не се стягайте. Знам, че това са последните оценки, които се броят за колежа, но и вие го знаете. А ако не го знаете, бремето да го научите вече е минало. Просто вземете гореща вана със соли, сложете си любимата розова сатенена пижама на „Версаче“, изпийте чаша „Кристал“, лакирайте си ноктите с новия цвят, който сте си избрали от щанда на „Шанел“ в „Бенделс“ и хубаво се наспете.

Ще се почувствате доста по-добре, отколкото ако си водите бележки цяла нощ, тъй като няма да сте в състояние да ги прочетете на сутринта.

Късмет. Ще ви стискам палци!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ДОРИ ПРИЯТЕЛКИТЕ НА ЗНАМЕНОСТИ ХОДЯТ НА ИЗПИТИ

Беше понеделник, първият ден от седмицата за колоквиуми. Всички момичета от класа по френски за напреднали седяха по чиновете в стаята на третия етаж, облечени в суперкъсите си сиви поли, черни кашмирени поло блузи от TSE, черни чорапогащници от „Уолдорф“ и ниски черни обувки от чортова кожа от „Гучи“ и пишеха в сините изпитни книжки като обезумели. Блеър седеше на първия ред, точно пред квестора, който по ирония на съдбата беше тъпият учител в класа по кино, г-н Бекам, оценил последното ѝ есе с 3.50. То беше за Уди Алън и за това как филмите му не се възприемат от американското общество, понеже са за Ню Йорк и невротичите, които живеят там. Оказа се, че макар да е роден в Средния Запад, г-н Бекам е запален фен на Уди Алън. Беше нарекъл есето ѝ снизходително. Какъв тъпак.

Първата част от изпита беше поредица от въпроси, на които трябваше да се отговори с по един описателен параграф. *Qu'est-ce que vous voulez faire pendant votre temps libres?* Какво обичате да правите в свободното си време?

Никак не беше лесно. Блеър обичаше да си купува изключително красиви дизайнерски обувки, да яде печено на скара месо, да пие водка с тоник заедно със Серена и да пуши. През лятото обичаше да играе тенис. Също така обичаше да целува Нейт на леглото си докато гледаше „Закуска в Тифани“, но вече не го правеше. Беше твърде заета с всички останали неща.

Следващият въпрос беше *Describez votre famille*. Опишете семейството си.

Блеър издаде измъчен стон. Френският ѝ беше перфектен и знаеше думите за „отнесен хомосексуалист“, „куха лейка“, „дебел, мазен смотаняк“, с които можеше да опише баща си, майка си и доведения си баща. Но учителката по френски, мадам Роджърс, беше глътнала бастуна и нямаше грам чувство за хумор, следователно това описание нямаше да ѝ допадне. Вместо това Блеър написа за баща си,

че е „красив мъж, чието хоби е точно като нейното — да си купува обувки“; за майка си, че е „добра по природа руса жена, която би си забравила името, ако не ѝ го напомнят“, а за доведения си баща, че е „веселяк с шумен смях и странен вкус за дрехи“. Малкият ѝ брат Тайлър беше лесен: „Може би ще стане сладур като порасне, но най-добрите му приятели са колекцията дискове от 80-те и PlayStation 2“. Така, оставаше само Арън. Тя спря за момент. Харесваше Арън, макар той напоследък да се държеше резервирано. Като за доведен брат можеше да е много по-зле. Блеър се засмя вътрешно и написа: „доведеният ми брат Арън най-вероятно един ден ще спаси света“. Ето на, това май беше най-хубавото нещо, което някога бе казвала за някого.

Следващият въпрос беше *Imaginez qu'un djinn apparait sur votre epaule pour vous dire qu'il vous accordera un seul souhait. Quel serait votre souhait?*

Блеър затропа с втория си молив по масата. Какво би си пожелала? Явно беше, че мечтае да влезе в Йейл. Също така мечтаеше майка ѝ и Сайръс да останат на медения си месец завинаги, за да не ѝ се налага да ги гледа как се ухажват и целуват на публични места. Мечтаеше Нейт и малката му приятелка да се преместят в Антарктика, за да не се налага да ги срещат повече. Искаше също чифт кожени ботуши с тънко десетсантиметрово токче в телесен цвят; просто още не беше открила подходящия чифт. А, палто от овча кожа и шапка от лисича кожа с уши.

Блеър нямаше нищо против, че баща ѝ е гей, но ѝ се искаше да си беше намерил гадже, с което да живее в Ню Йорк, а не във Франция, за да може да пазарува по-често. Искаше ѝ се Серена да беше в същия клас, за да седят една до друга и да си предават бележки със забавните истории от днешните вестници за тях двамата с Флоу. Малко ѝ се искаше да беше успяла да прави секс с Нейт, докато още ходеха, за да не е девствена. Също ѝ се искаше да беше си легнала порано в събота вечерта, понеже все още имаше лек махмурлук. Плюс това Майлс ѝ се бе обадил два пъти вчера и бе оставил съобщения на секретаря, дори след като тя му беше дала фалшив номер, за да не ѝ се налага да го чува никога вече. Не че смяташе да му се обади.

В събота вечер беше забавно, но ново гадже беше последното нещо на земята, от което тя се нуждаеше.

Г-н Бекам си прочисти гърлото, Блеър вдигна поглед от листата си и го погледна. Той имаше жълта коса. Не русолява, ами онзи гаден цвят, който придобиваш, когато си болен. Очите им се срещнаха и той направи нещо странно: изчерви се. *Excusez-moi?*

Блеър се извърна ужасена. Кракът ѝ нервно потръпна, когато прочете следващия въпрос. *Vous avez une desire. Que desirez vous?*

Искаше ѝ се противният учител по кинорежисура, за когото тя смяташе, че я мрази, да не беше я погледнал така, сякаш я харесва. Щеше ѝ се да е на плажа, вместо да замръзва в незатоплената стая. Искаше ѝ се да беше закусила, понеже умираше от глад. Имаше доста неща, които ѝ се искаха, но и едно щеше да свърши работа.

Тя писа за Йейл, макар да беше доста тривиално, имайки предвид, че беше почти абитуриентка, но предпочете да е скучна, а не да разкрива сочна лична информация. След това нарисова мъничко ботушче с високо токче в полето на изпитната книжка и отново погледна към г-н Бекам. Той продължаваше да я зяпа, а бузите му бяха придобили смешен и грозен виолетов цвят. Ама *какво* правеше той? Замисляше убийството ѝ или се опитваше да си я представи по бельо? Блеър отново отвратено извърна поглед. Погледна към платинения си часовник „Картие“. Още цял смотан час. Следващият въпрос.

Два етажа по-надолу Серена се мъчеше с изпита по история.

Неее, Серена не беше от този тип хора.

Вече беше преброила колко цъфнали косъма имаше на края на опашката ѝ — девет. След това беше отговорила на въпроса за английското участие във Втората световна война с *много* късичко есе за това как по време на войната имало недостиг на много неща и каква жертва правели жените, като спрели да носят чорапогащници, понеже нямало найлон. Вместо чорапогащници тези безстрашни, индустриални и модни жени рисували по задната част на краката си линии.

Серена въздъхна. По онова време сигурно е било възможно да прекараш нощта с някое момче и физиономията ти да не се появи по първите страници на вестниците още на другия ден. Снимка на Серена и Флоу се беше появила в „Поуст“, „Ентъртейнмънт уийкли“,

„Пийпъл“, „Уиминс уеър дейли“ и множество сайтове в нета. Бяха ги кръстили „новата двойка“.

Всичко това беше тъпо. Тя целуна Флоу за довиждане в ранните часове на сутринта пред хотел „Трибека Стар“, а той изхвърча да хване частен самолет за Баиа, където трябваше да се заснемат още малко кадри за новия му клип *Life of Crime*, преди да замине за Коледа. Двойка би означавало да се виждат всеки ден. И макар двамата с Флоу да се бяха *поувлекли*, определено не бяха влюбени, макар че той ѝ беше изпратил цветя.

Три дузини доста редки черни лалета — само за да сме точни.

Серена беше свикнала да получава подаръци от момчета, така че цветята не я зашеметиха, стига той да не започнеш да ѝ праща неща всеки ден. Понякога момчетата се самозабравят и прекаляват. Вземете за пример Дан Хъмфри. Когато Серена се върна от пансиона през есента, той я следваше като кученце, дори ѝ беше написал няколко стихотворения, които бяха толкова сериозни и любовни, че чак бяха страшни. Серена го харесваше, наистина, но той беше прекадено напрегнат. За нейно щастие Дан се хвана с Ванеса, която беше също толкова напрегната и си бяха страхотна двойка. Серена обаче не искаше да я чифтосват с никого. Тя ценеше независимостта си, уменията да угажда на капризите си и да прави каквото ѝ се прииска. Тя беше от спонтанните момичета и една връзка би разрушила репутацията ѝ.

Загледа се в следващия въпрос. *Кога американските въоръжени сили са се намесили във Втората световна война и защо?*

По-подходящ беше въпросът: *Кога щеше да ѝ се наложи да използва тези познания?* Отговорът беше доста обикновен: НИКОГА!

На кого му пукаше за миналото, когато бъдещето предстоеше и разкриваше разкошни изненади и немислими приключения на всеки ъгъл?

Някой я потупа по рамото и тя вдигна поглед. Беше г-н Хансън, учителят по латински и квестор на изпита по история. Той беше слаб и висок, а мустакът му беше толкова еднакъв всеки божи ден, че всички бяха убедени, че е фалшив.

— Какво? — стресна се тя. Знаеше, че се е отнесла малко, но не можеше да загази за това по време на писмен изпит, нали? — Да не сбърках нещо?

Тогава забеляза, че той се усмихва под мустак.

Г-н Хансън бутна едно копие от „Поуст“ в ръката ѝ, което беше отворено на шеста страница, книжарската, където се мъдреше огромна снимка на Флоу и Серена как хващат такси в събота вечер пред „Горгона“.

— Съжалявам, че те прекъсвам, но забелязах, че почти си приключила и се чудех, дали би могла да помолиш Флоу да се подпише тук — прошепна той, — аз съм му голям фен, а ще бъде супер, ако и ти го подпишеш.

Серена премигна. Първо на първо, тя не беше подозирала, че г-н Хансън е толкова готин, че да знае кой е Флоу. И второ, нямаше намерение да моли Флоу за нищо. А трето, ЕХОО, дори не беше стигнала до средата на изпита си.

— Флоу е в Баиа, дали ще стане, ако само аз се подпиша? — прошепна тя в отговор и се огледа внимателно из стаята. Повечето от другите момичета бяха спрели да пишат и наблюдаваха или нея, или г-н Хансън, или си говореха помежду си.

— Чух, че Флоу и Серена са сгодени — каза Ники Бъртън на колежката си Алиша Едуардс, — ще се оженят на нова година във Вегас, в „Белажио“.

— В „Поуст“ пише, че са се срещнали в събота на бала, но това изобщо не е вярно — каза Изабел Коутс на Кати Фаркас.

— Срещнали са се в клиниката миналата година, нали? — каза Кати. — Флоу вече е бил там около дванадесет пъти, но пък и тя.

Серена написа името си и отново подаде вестника на г-н Хансън, като се надяваше, че няма да ѝ напише лоша оценка, понеже не му е поискала автограф от Флоу.

— Благодаря, сигурен съм, че това ще струва цяло състояние някой ден — прошепна той и огледа подписа.

— О, да — подигра се Серена, докато шумът в стаята се засилваше все повече.

— Добре, момичета, обратно към изпита — викна г-н Хансън и се върна обратно на подиума.

Серена погледна към изпитната книжка. *Кога американските въоръжени сили са се намесили във Втората световна война и защо?*

Но преди да успее да започне да отговаря, беше заобиколена от поне дузина съученички, които стискаха копия от „Поуст“, а г-н

Хансън не би могъл да ги спре, тъй като той беше започнал всичко това.

— Добре. Ще ви дам по пет минути отгоре, но само пет и после обратно по местата — каза той, игнорирайки умолителния поглед на Серена.

— Първо аз! — кресна Рейн Хофщетер и набута списанието пред Серена.

— Не, аз! — викна Лора Салмън, избутвайки Рейн от пътя си.

Серена се засмя вътрешно от изумление. Когато преди два месеца се беше завърнала от пансиона, всички до един я третираха като прокажена. Сега пък всички се избиваха за автографа ѝ?

Тя се поколеба с химикал над списанието на Лора, след което сложи запазената си марка, *Знаете, че ме обичате, Серена.*

СЕКС, ЛЮБОВ И ФРАНКЕНЩАЙН

Изпитът в „Ривърсайд Преп“ беше известен с продължителността и трудността си, но Дан не се притесняваше. Беше прочел романа „Франкенщайн“ от Мери Шели два пъти и беше наизустил почти всички стихотворения от Кийтс, които бяха поместени в антологията. Освен това можеше да напише есе за шестица, дори насън.

След като раздробил „Ода за славея“ възможно най-надребно, той обърна изпитната книжка и започна да пише на гърба ѝ стихотворение, което евентуално би си заслужавало да изпрати с документите за колежа. Дан пишеше единствено гневни любовни стихове и това беше озаглавено „На Ванеса“.

*Изрезки от хартия,
нарязани лимони,
в очите ми — солена вода.*

Той експериментираше с нов вид свободни стихове и още не беше съвсем сигурен дали имат някакъв смисъл.

*Твоето лице
е ядка.
Ти облекчаваш болката ми
и смазваш двигателя ми.*

Смазваш двигателя ми? Не, това звучеше прекалено сексуално, а той не искаше да натрапва на Ванеса такива мисли, ако решише да ѝ покаже стихотворението. Това, което искаше да каже, бе, че тя го вдъхновява. Дан се загледа в думите и се замисли за по-добър израз.

След това откъсна листа и го смачка на топка. Защо вече не можеше да пише добри неща?

Усети, че някой го наблюдава и се обърна наляво, където седеше Чък Бас, най-големият тъпак в класа. В седми клас Чък беше сред най-ниските момчета. Тогава носеше очила с рогови рамки и кадифени костюмчета, и постоянно изглеждаше така, сякаш ще се напишка. По това време двамата с Дан бяха в класа по английски и преподавателят ги беше накарал да напишат стихотворение за част от тялото. Чък не го биваше изобщо в писането и беше помолил с бележка Дан да му напише нещо.

На Дан писането му се удаваше, така че нахвърля първото нещо, което му дойде наум, поема за ръцете си и тяхната функция през деня. Предаде я на Чък, след което написа поема за устата, която не беше и наполовина толкова добра. Чък беше получил 6+ и забележка: *Виждаш ли какво можеш да постигнеш, ако си го поставиш за цел?*, а Дан получи 5 и забележка: *Знам, че можеш и по-добре.*

Отначало Дан нямаше нищо против. Поне беше помогнал на хлапе, което явно се нуждаеше от помощ. Но за една година Чък израсна с 40 сантиметра, започна да се бръсне и да носи монограмния пръстен на малкото си пръстче заедно с морскосиния шал, също с монограм — накратко, превърна се в същински темерут, особено що се отнася до момичетата. Миналия месец Чък беше задирял дори сестрата на Дан в тоалетна кабинка. Дан беше направил всичко възможно, за да му даде да разбере, че го мрази от дъното на душата си, но естествено, на Чък не му пукаше. От време на време той продължаваше да иска помощ по английски от него, а Дан от своя страна трябваше да го разкарва отново.

Точно в този момент Чък се взираше в изпитната книжка на Дан и се опитваше да прочете есето върху „Ода за славея“. Дан обърна на нова страница и написа: **РАЗЧИТАШ ЛИ ТОВА, СМОТАНЯКО? НАВРИ СИ ГО ОТЗАД!** Чък присви очи, за да види, след което показа на Дан среден пръст.

НЕ, майната ТИ! Написа Дан и го подчерта два пъти.

Преди да премине към следващия въпрос, той прочете няколко реда от одата, поместени в изпитната книжка.

*Darkling I listen; and for many a time
I have been half in love with easeful Death.*^[1]

Беше идеално начало за стихотворение за Ванеса. Тя беше неговият мрак, а и беше истина, че Дан е влюбен донякъде в смъртта, както пушеше цигара от цигара, хранеше се рядко и пиеше твърде, твърде много кафе всеки ден. Така че Ванеса пазеше разсъдъка му, тя го поддържаше жив.

Дан взе химикалката и се замисли за по-сбит и поетичен начин да напише същото, което бе написал Кийтс, но все пак различно. Независимо колко се опитваше, не му идваха думи за нещо дори наполовина толкова добро. Вместо това прочете следващия въпрос.

В клас сме дискутирали многобройните значения на символиката във „Франкенщайн“ на Мери Шели. Какво е лично за вас Франкенщайн?

Дан се загледа в знака за изход на вратата на салона по физкултура. Винаги беше смятал, че Франкенщайн е страшен, но и красив по някакъв начин. Това същество не бе искало да нарани никого, но не по своя вина се беше родило чудовище. Той наподобяваше любовта: едновременно ужасна и прекрасна, вцепеняваща и освобождаваща, вълнуваща и тъжна.

Разтреперан от творческа енергия, Дан отново обърна на нова страница и написа *За Ванеса*. После той надраска първата строфа: „Ти си моят Франкенщайн.“

Олеле, дали искаме да знаем, каква е била втората строфа?

Ванеса седеше в дъното на аудиторията в „Констънс Билард“ на същия изпит, който полагаше Серена. Ванеса беше приключила с въпросите 45 минути по-рано и сега, докато обезумелите ѝ съученички се трупяха край Серена, понеже по някаква случайност тя бе заснета с някакъв си бездарен позьор вокалист през уикенда, тя си чертаеше маршрут за снимките из града, които се надяваше да предаде заедно с документите за Нюйоркския университет. По дяволите шеста страница. Тя щеше да документира *истината*, всичко, което се

случваше в града под носовете на хората, а те не го виждаха заради шеста страница.

Ванеса искаше да стане призори и първо да заснеме рибарите, които предават рибата си на пазара Фултън. Миризмата на риба я отвращаваше, но тя щеше да направи нещо страхотно. Щеше да проследи пътя на рибата от лодката до магазина, където я продават за тридесет и два цента половинката на ресторантите в града, които от своя страна ще я сервират с шамфъстък и гарнитура от червени картофи с масло от диви гъби за двадесет и девет долара порцията. Някоя анорексичка, развеждана два пъти и живееща на Парк авеню, ще си я поръча, а ще хапне само една-две хапки от нея, след което рибата ще бъде изхвърлена.

Ванеса живееше точно заради тази сладко-горчива ирония. Тя беше песимист, а Дан беше романтик, следователно тя не разбираше защо той толкова се стяга заради секса. Така както Ванеса виждаше нещата, колкото повече Дан изчакваше и преувеличаваше значението на секса, като вместо това само мислеше и пишеше, и се тревожеше, толкова по-сигурно щеше да се разочарова. На нея обаче ѝ беше много трудно да измисли нежен начин, по който да му го каже, различен от това да го върже за леглото и да му разкъса дрехите. Което само по себе си май не беше много лоша идея.

Ванеса се усмихна на себе си и върна мислите си към филмовото си есе.

След рибната борса, тя искаше да се залепи за един ден за някое ченге на колело. Те обикновено караха по двойки в Сентръл Парк и хич не им пукаше, че всички хлапета се друсат и пият бира. Това, което тя се опитваше да разбере, бе дали те изобщо арестуват някого или просто работят за мускули на краката? Най-вероятно полицейското управление нямаше да ѝ разреши да ги снима без разрешително, но си беше добра идея.

Последната ѝ спирка щеше да е продавач на хотдог. Тя искаше да види къщата му, семейството му, кучето. Да разбере дали има редовни клиенти, да види дали, докато чака клиентите си, не чете някоя предизвикателна книга от типа на „Дъгата на гравитацията“ на Томас Пинчън, или си мечтае да стане лидер. Или може би си е щастлив да е продавач на хотдог и си яде безплатно по цял ден.

Някакво движение на катедрата прикова погледа на Ванеса. Лемингите се оттегляха от Серена.

— Благодаря, момичета, благодаря и на теб, Серена. Още десет минути — съобщи г-н Хансън.

Ванеса забеляза как Серена се върна към разделянето на заплетените краища на косата си.

Серена и Дан трябваше да играят във филма на Ванеса по „Война и мир“ през октомври. Тогава Дан се държеше като пълен идиот, когато беше покрай Серена, а Ванеса не можеше да понесе това и помоли някакво момиче, което изобщо не ставаше за ролята да я изиграе. Серена също се увлече по Дан, но за около пет секунди. И така, точно преди Серена да нанесе непоправими щети на Дан, Ванеса се намеси с остриганата си коса, черната си поло блуза и войнишки кубинки, за да сглоби разбитото му сърце.

Тя кръстоса краката си. Идеята, че е спасила сърцето на Дан я караше да жадува за секс с него дори още повече. Въздъхна нетърпеливо. През ваканцията двамата с Дан щяха да прекарат доста време заедно без почти никакъв родителски надзор. Готов или не, беше само въпрос на време да го направят.

Виждате ли? Въпреки грубия вид на Ванеса и презрението и към почти всеки друг представител на човешката раса, тя си е любопитно седемнадесетгодишно момиче. Ние всички сме еднакви.

---

[1] Вслушвам се сред мрака и от много време почти съм влюбен в утешителката смърт. ↑

Н НЕ МОЖЕ ДА СПРЕ ДА МИСЛИ ЗА ЗАДНИКА НА Б

В свободния час между математиката и химията Нейт и тримата му приятели Алтъни Авулдсен, Чарли Дърн и Джереми Скот Томпкинсън обядваха в „Джаксън Хоул“. Изпитът по математика беше супер гаден и те се зареждаха с хамбургери, картофки и кола, за да преживеят химията, която май щеше да е още по-зле. Нейт се беше замислил, че заведението трябва да инвестира във вентилатори на тавана, които да разкарват отвратителната смрад на препържено олио, носеща се из въздуха. Освен това мислеше за Джени и Блеър по онзи неконкретен начин, по който само той можеше да гледа на нещата.

Не беше се чувал с Дженифър от събота вечер, което си беше странно, понеже тя обикновено му изпращаше криптирани съобщения на мобилния телефон или сладки мейли на адреса му в „Сейнт Джуд“. Може би просто бе заета с изпитите.

Той бутна чинията настрана и извади телефона си от джоба. Нямаше да му навреди да ѝ изпрати съобщение, просто за да поддържа настроението ѝ по време на изпитите.

Леле, колко мило.

Спх!, написа той, *четв, сл обд к пазар Н.*

Джереми протегна кльощавите си ръце и изви врат, за да го изпука:

— На кого пишеш, пич?

Той беше малко и хилаво хлапе, толкова хилаво, че панталоните му едва се държаха на кръста, но пък компенсираше това с фешън прическа, тип английска рок звезда, и надрусан маниер на говорене.

Нейт вдигна рамене:

— Не ти влиза в работата.

Антъни натъпка цяла шепа студени, полети с кетчуп пържени картофи в устата си. Той играеше в почти всички спортни отбори в „Сейнт Джуд“ и можеше да си позволи да яде картофки колкото си иска и пак да изглежда страхотно.

— Хей, забелязах, че Блеър изглеждаше доста секси в събота — каза той.

Нейт кимна, когато образът на стегнатото от тенис дупе на Блеър в онази черна рокля изскочи в съзнанието му. Наистина изглеждаше добре.

— Разбира се, тя няма горния етаж на Дженифър — добави Антъни.

Момчетата бяха спрели да му се подиграват задето ходи с деветокласничка, но от време на време му напомняха за големите ѝ гърди. Трудно беше да не ги забележиш.

Нейт се усмихна. След това се нацупи и се опита да си спомни как беше изглеждала Дженифър в събота вечер, но единственото, което се появи в съзнанието му, беше купчина кафяви къдри, огромно деколте и срамежлива усмивка.

Той отпи от колата си и замижа с красивите си зелени очи, дълбоко замислен.

Това се случваше доста рядко.

Беше странно, но досега той не беше сравнявал двете момичета. Наистина харесваше Дженифър и то много, понеже нямаше изискванията на Блеър и го оставяше насаме, когато имаше нужда от това, докато Блеър винаги настояваше да знае за какво си мисли той, къде отива и с кого. Джени никога не го напругаше, както Блеър, като например с настояване да се запише в Йейл, за да могат да живеят заедно извън училище или да му подарява скъпи подаръци, за да се чувства длъжен да върне жеста. А и Джени имаше невероятен бюст, докато този на Блеър просто си беше там. Хубав беше, но нищо забележително.

Въпреки всичките кусури на Блеър, двамата се *познаваха* толкова добре — в крайна сметка бяха израснали заедно. През цялото време бяха гаджета и той чувстваше, че градят нещо. Имаха посока, като червената карфичка, която забиваше в картите си, когато акостираха в пристанище. Посоката им отчасти беше сексът — бяха правили всичко друго, освен него и той беше очевадната следваща крачка, макар и не толкова важна. Животът им се развиваше с еднаква скорост, поотделно, но някак заедно. И двамата бяха на седемнадесет. И двамата завършваха през юни, и двамата отиваха в колеж следващата година.

Той и Дженифър бяха на различни нива, и за нещастие сексът дори не беше на хоризонта. Тя беше само на четиринадесет, а следващата година, както и двете след това, щеше да облича училищната си униформа и да се връща в „Констънс Билард“, докато той е в колежа и прави съвсем различни неща. Повечето момчета биха се отказали заради разликата в годините, но не и той, за него това беше успокоение. Така че докато се носеше в открити води да търси бъдещето си, тя щеше да е закотвена вкъщи. Можеше да ѝ пише съобщения и да ѝ се обажда или дори да идва да я вижда, и нищо нямаше да се промени.

Чарли набоде неизядената си краставичка и я метна в чинията на Нейт, като умряла риба.

— Хей, май се унасяш? Ще изкараш ли химията?

Нейт вдигна поглед и стисна найлоновото пакетче с трева в джоба си. След това погледна часовника си.

— Да вземем да попушим преди влизане в час, а?

Другите три момчета кимнаха нетърпеливо, а Нейт се усмихна и се изправи. Той смяташе, че е измислил нещо, ама не беше сигурен какво:

— Хайде, да се захващаме.

МАЙ МЪЖЕТЕ СА КАТО ДРЕХИ

Докато учениците от двете последни години в „Констънс Билард“ се потяха над втория изпит, Джени седеше в часа за полова култура, където обсъждаха секс, любов, шампоан и физиогномиката на момчетата.

Единадесет момичета седяха в кръг на пода, под огряния от слънцето прозорец, в стая, специално измислена за такива часове. На пода имаше червен плюшен килим, а не гадният зелен, сложен навсякъде другаде в училището. Стените бяха боядисани в синьо, на слънчогледи с бели контури. Имаше малка дъска и множество цветни тебешери, за да може учителят да илюстрира отделни неща. Най-важното беше, че нямаше чинове, което позволяваше на момичетата да се отпуснат и да говорят спокойно.

Класът се водеше от г-ца Дохърти, учителката им, по танци — Ню Ейдж хипарка, която беше на двадесет и пет, с разкошно тяло, поддържано с йога, и кестенява коса, а лицето ѝ, макар и бледо, никога не беше покрито с грим. Тя беше единствената от учителите по физическо, която не беше абсолютна мъжкарана, и момичетата биха я харесвали, ако не говореше за срамните части на човешкото тяло сякаш са семейното куче. Г-ца Дохърти оставяше момичетата да изберат темата, така че те прекарваха по-голямата част от часа в обсъждане на *момчета*.

— Честно казано, не знам как ще се срещаме с момчета, след като в деветдесет процента от времето си сме в изцяло момичешка среда — оплака се Ким Суонсън. Тя прокара пръсти през русата си, идеално изправена коса, която боядисваше всеки месец от четвърти клас насам в салона „Джин Барет“.

Джени седеше до Ким и се възхищаваше на външния ѝ вид: френски маникюр, перфектен тен, превъзходно сложен грим на „Шанел“, сенки и блясък за устни, квадратни диамантени обици на „Картие“ на ушите и снежнобяла риза в оксфордски стил от „Агнес Б“.

Тя се замисли, че ако Ким не прекарваше толкова време да се конти, щеше да има повече време за срещи с момчета.

Г-ца Дохърти им се усмихна по своя си начин.

— Знам, че е трудно, Ким, но единственото, което мога да те посъветвам, е да се занимаеш с някой от онези проекти, в които участват момчета и момичета — като драматичния или певческия клуб. И ако твои приятелки имат приятели момчета, можеш да ги помолиш да те запознаят!

— Г-це Дохърти, мислите ли, че трябва да си влюбена, за да спиш с момче? — попита Джесика Соумс. Тя приличаше досущ на Снежанка от приказката: гъста черна коса, пълни червени устни и сиви очи с дълги мигли, макар че не беше точно чиста като сняг. Носеше се слух, че на Джесика ѝ е дошло в четвърти клас и е загубила девствеността си в шести. Отначало тя имаше най-големите гърди в класа, но през последната година Джени я задмина.

Г-ца Дохърти прибра кичур коса зад едното си ухо, след което поглади вежди, определено затруднена да намери тактичен отговор на този въпрос. И още преди да беше успяла да продума, малката Джени се намеси:

— Разбира се. Искам да кажа, че сигурно ще отнеме време докато и двамата разберете, че сте влюбени, но ако не сте, според мен трябва да скъсате.

Целият клас, включително и г-ца Дохърти, я изгледа. Учителката гледаше странно, понеже Джени Хъмфри никога не вземаше участие в класа и сега я изненада с мнението си. Момичетата бяха изумени, понеже знаеха, че Джени е успяла да завърти главата на Нейт Арчибалд под носа на Блеър Уолдорф, което от своя страна значеше, че му е дала нещо в замяна. Дали Джени Хъмфри не беше по-голяма курва и от Джесика Соумс? И дали сега си го признаваше?

Когато Джени забеляза, че всички я гледат, тя се изчерви:

— Искам да кажа, че не е нужно да късате, ако досега не сте си казали „Обичам те“, понеже може да ви е приятно да прекарвате времето си заедно, така че просто изчакайте подходящия момент.

Г-ца Дохърти се усмихна с неначервените си устни, понеже любовта ѝ беше любима тема:

— Първият път, когато се влюбите, може и да не разберете, някои хора даже го бъркат с грип!

Някои от момичетата се засмяха, а Джени се усмихна вътрешно. Тя знаеше какво има предвид учителката. Понякога се чувстваше толкова отпаднала, когато беше с Нейт, като че ли се разболяваше от пневмония или нещо друго.

Тогава г-ца Дохърти добави:

— Също така не смятам, че трябва да сте влюбени, за да имате връзка. Та вие сте на четиринадесет години. Няма да се омъжвате за това момче, нали? Това си е начин да общувате с противоположния пол, като пробването на нови дрехи. Трябва да пробвате различни стилове и размери, за да откриете най-добрия за вас.

Джени се нацупи. Хич не ѝ се искаше да пробва различни стилове и размери, просто си искаше Нейт.

— Чакайте сега, говорим за секс с някого, когото не обичаме или просто за мотаене заедно? — попита Алиша Армстронг, докато си играеше с розовата гривна на ръката си. — Понеже смятам, че трябва да си влюбен, ако ще правиш секс.

— О, определено — каза Джени и пак се изчерви.

Целият клас отново я зяпна. Признаваше ли, че е правила секс с Нейт Арчибалд или отричаше?

Джени дори не говореше за секс, но чак сега разбра какво има предвид Джесика под „да си с някого“. Тя издърпа едно влакно от килима, за нея сексът изобщо не беше на дневен ред, ставаше дума за любов. Колко дълго трябваше да чака, за да каже на Нейт, че го обича? Или трябваше да изчака той да ѝ го каже?

Тя отново вдигна ръка, но Азария Муниц беше първа:

— Г-це Дохърти, вярно ли е, че трябва да си сменяме шампоана, за да избегнем израстването?

Тя имаше дълга до дупето коса и шкафчето ѝ в училище беше пълно с продукти за нея.

Г-ца Дохърти я погледна с празен поглед и каза:

— Не ме цитирай, но докато ползваш хубав шампоан с натурални съставки, не мисля, че трябва да го сменяш — след това тя се обърна към Джени с надежда, че ще продължат с любовната тема: — Кажи, Джени, беше вдигнала ръка?

Джени погледна към тавана, подбирайки думите си внимателно. Но преди да беше успяла да каже и дума, беше грубо прекъсната от Джесика.

— Вярно ли е, че цялото усещане е в горната част на пениса? — попита тя с присвити очи, все едно въпросът ѝ беше за откритието на атома.

Останалите от класа избухнаха в смях. Джесика винаги задаваше скандални въпроси, но момичетата ѝ бяха благодарни.

— Джесика, моля те, не прекъсвай съученичките си. Накратко казано, отговорът на въпроса ти е: да, върхът на пениса е доста чувствителен, но това варира при различните пениси. Та, Джени, какво искаше да кажеш?

Джени се изчерви и се изсмя. *Пенис, пенис, пенис!* Тази дума винаги я караше да се смее.

— Е? — подкани я учителката.

Джени покри устата си с ръка:

— Ами нищо.

Джесика отново присви очи.

— Кое е толкова смешно, Джени? Това ли е най-чувствителната зона на Нейт? Върхчето?

Джени спря да се смее и кръстоса ръце на гърдите си. Цялото ѝ тяло се изчерви.

— Запомни, Джесика, без конкретни имена! — сгълча я г-ца Дохърти. Тя нагласи краката си в поза лотос и прочисти гърлото си:

— Момичета, искам да ви напомня, че нашите разговори са поверителни, тоест нищо казано тук, в тази стая, няма да бъде повтаряно навън.

Да бе, да. Тогава защо цялото училище знаеше, че Алиша Армстронг не ползва тампони, понеже родителите ѝ смятаха, че след това няма да е девствена?

Джени не беше глупава. Тя знаеше, че каквото и да кажеше, ще бъде повторено, затова реши да не казва нищо, вместо след това то да бъде разгълкувано погрешно.

— Спомням си първия път, когато видях пенис на живо — каза Джесика и целият клас отново избухна в бурен смях, — бях направо обезумяла!

Г-ца Дохърти се усмихна отново. Нямахше да позволи дори на Джесика Соумс да развали настроението ѝ, така че да избухне:

— Тук се задават въпроси.

— Не разбирам нещо, как се получава ерекцията? — попита Ким Суонсън.

— Вярно ли е, че момчетата се будят с ерекция рано сутрин? — попита Рони Чанг.

Г-ца Дохърти въздъхна. Когато тя започна тактично да отговаря на въпросите им, Джени реши да се изолира в темата за любовта.

Ако момчетата наистина бяха като дрехите, Нейт беше нейният пръв чифт дънки „Дизел“, които носеше само на специални случаи, понеже не искаше да ги изцапа. И колкото повече ги носеше, толкова повече ги переше и толкова по-добре ѝ стояха, докато накрая не можеше да живее без тях — бяха перфектни. Така че ако беше толкова сигурна какво изпитва към него, какво щеше да навреди да му го каже?

НЕОБИКНОВЕН ОТГОВОР НА ОБИКНОВЕН ВЪПРОС

Блеър беше предала чернова на есето си за Йейл рано същата сутрин и когато изпитите по математика и френски свършиха, тя се отби до кабинета на г-ца Глос, съветничка по въпросите за приема в колеж, за да види дали вече го е прочела.

Г-ца Глос сортираше разни папки, а учудващо дългите ѝ крака бяха прилежно кръстосани в коленете:

— О, Блеър, здравейте, защо не седнете?

Блеър присви очи и се загледа в грозните, кафяви ортопедични обувки на г-ца Глос. Каква загуба беше жена с такива крака и на тази възраст да няма никакъв вкус за обувки, замисли се Блеър и седна на дървения стол срещу нея.

— Прочетох есето ти — каза г-ца Глос и започна да рови между папките на бюрото, докато намери нейната. След като я откри, тя нацупи тънките си устни и попи носа си с кърпичка. Често имаше кръвотечения от носа и момичетата в училището смятаха, че е болна от рядка заразна болест. Всички се бояха да пипат документите, които тя им подава.

Блеър повдигна тъмните си, грижливо изскубани вежди и попита:

— И?

Г-ца Глос повдигна поглед. Сиво-кафявата ѝ коса се къдреше отдолу, едва докосваща брадичката ѝ, а и всеки път изглеждаше абсолютно еднакво. Всички момичета знаеха, че е перука, беше очеводно.

— Смятам, че трябва да започнеш отначало, ако наистина искаш да влезеш в Йейл.

На Блеър ѝ отне минута да разбере какво ѝ се казва:

— Но...

Г-ца Глос отвори папката и посочи страниците с ужасния си жълт нокът:

— Това е чудесно есе за живота на Одри Хепбърн, но не казва нищо за теб. Трябва да покажеш в Йейл, че можеш да пишеш, можеш да мислиш и че можеш да дадеш необикновен отговор на обикновен въпрос — обясни тя и върна есето на Блеър.

Блеър го пое с палеца и показалеца си, а вените на слепоочията ѝ щяха да се пръснат. Умираще да каже на г-ца Глос да иде и да си го начука, но знаеше, ще тя е много добра в работата си и можеше да ѝ помогне да влезе в Йейл.

— Добре, ще опитам отново — каза горчиво Блеър.

— Добро момиче, опитай се да не си толкова буквална, *покажи* им, че харесваш филмите на Одри Хепбърн, но не им го *казвай*.

Блеър кимна и се изправи. Тя пооправи полата си, като се опита да запази самообладание в лицето на тази жестока обида, и да се държи точно както Одри би се държала:

— Весела Коледа.

Г-ца Глос отново попи носа си с кърпичка и каза мило:

— Весела Коледа и на теб, Блеър.

Блеър затвори вратата след себе си и пусна прокаженото есе в металното кошче отпред. Край със забавленията по плажовете на Сейнт Бартс. Серена ще трябва да се оправя сама, понеже Блеър ще се затвори у дома и цяла ваканция ще пише новото есе. Искаше ѝ се да напише *Просто ме пуснете, по дяволите!* на къс хартия и да им го изпрати, но имайки предвид как разкри душата си пред интервюиращия и след това го целуна, по-добре беше да не го прави.

Тя се запъти към четвъртия етаж, за да вземе небесносиньото си палто на „Марк Джейкъбс“ от гардеробчето си, но замалко не се сблъска с Кати Фаркас и Изабел Коутс.

— Как мина френският? — попита Кати. Тази сутрин, на път за училище я беше наваляло и русата ѝ коса се беше накъдрила в безпорядък.

Блеър си помисли, че Кати изглежда като пудел, ударен от мълния. След това вдигна рамене:

— Тъпо.

Тя тръсна нетърпеливо косата от лицето си. Толкова ѝ беше писнало да говори за училище и оценки, че чак ѝ се повръщаше.

Изабел прокара пръсти през късата си, тъмна на цвят опашка и вдигна брадичка. Блеър винаги се държеше адски надменно, когато

станеше дума за оценки:

— Знам, че звучи зубърско, но вчера ходих на СИП по история при г-н Нобълс и това много ми помогна. Искам да кажа, че изпитът ми се стори доста лесен.

Ти пък си доста дразнеца, отбеляза Блеър. Бащата на Изабел беше телевизионна звезда, която използваша предимно за дублажи, понеже имаше британски акцент. Изабел го копираше и честичко казваше неща от сорта на „доста лесен“ вместо „супер тъп“.

Кати кимна.

— А и беше кратък. Ама видя ли се със Серена, тя дори не приключи. Продължаваше да стои там и да си зяпа косата, когато ние тръгнахме.

Разбира се, пропусна частта, в която Серена даваше автографи. Нямахме да признае на Блеър, че и тя е поискала един автограф.

— Сигурна съм, че се е справила — каза лоялно Блеър. Серена никога не учеше и не беше взела нито един клас за напреднали, но винаги успяваше да мине между капките, като участваше в клас и пишеше сносни есета. Тя беше хитра — всички момичета в „Констънс“ бяха такива — но учителите ѝ се оплакваха, че не развива потенциала си още от втори клас. Дълбоко в себе си Блеър оценяваше факта, че Серена е толкова незаинтересована от учението. Щеше да е невъзможно да са приятелки, ако тя беше прекрасна и пълна отличничка едновременно.

— И какво стана с теб и онзи Майлс? — попита Изабел.

Блеър не вярваше на ушите си. Тя видя двете мацки за последно заспали, мъртвопияни на задната седалка на лимузината на Флоу, и тотално ги беше зарязала. А сега двете се държаха така сякаш отново искаха да са си най-добри приятелки. На Блеър обаче не ѝ се говореше с тях за някакъв тип, когото нямаше да види повече, понеже те щяха да я разнесат из цялото училище.

— Нищо — отвърна тя небрежно.

— Ооо, толкова е потайна, нещо е станало — изгука Изабел.

Блеър извърна поглед:

— Все тая.

— Какво каза г-ца Глос за есето ти за Йейл? — попита Кати.

Ето това му беше неприятното да си в училище само за момичета: Всеки знаеше всичко за всеки. Това побъркваше Блеър.

— Хареса го — излъга тя. После тръгна нагоре по стълбите, като удряше рубинения си пръстен в металната решетка на парапета:

— Ще се видим после, момичета, трябва да поуча за английски.

— Чакай — викна Изабел.

Блеър се обърна:

— Какво?

— Вярно ли е, че Серена и Флоу са сгодени?

Блеър едва се сдържа да не се изсмее. Знаеше, че трябва да им каже истината, но беше толкова по-забавно да ги излъже.

— Аха, не е ли щуро — каза тя, клатейки глава.

Двете момичета се спогледаха, доста развълнувани, понеже бяха получили потвърждение на такава разтърсваща клюка и то от най-достоверен източник.

— Е, в такъв случай тя ще идва ли в Сейнт Бартс с теб? — попита Кати.

Блеър кимна и се заигра с пръстена си:

— Да, и ще планираме сватбата, докато сме там.

— О, толкова ще е забавно! — заяви Изабел с най-ужасния си британски акцент. Тя погледна Кати, а после и Блеър. — Мислиш ли, че ще ни помоли да сме ѝ шаферки?

Блеър се обърна и се плъзна нагоре по стълбите, без грам усилие, точно като Одри, облечена в онази нощница на „Живанши“ в „Смешно лице“.

— Може би, ако сте наистина мили с нея.

Въпреки че трябваше да пише есето си през цялата ваканция, тя щеше и да се позабавлява.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена наместо, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Е, изпитите минаха и е време да се отпуснем!

Списък с желания за Коледа:

1. Шапка „Фенди“ от лисича кожа, макар че най-вероятно ще я забравя в някое такси късно вечерта.
2. Малка велурена чантичка за връзване на ръката, подходяща, когато излизаш само с ключове, кредитна карта и блясък за устни. Какво друго ти трябва?
3. Часове за цяла година в Червения салон на „Елизабет Арден“ за козметик, кола маска, масажи с водорасли, подстригване и кичури.
4. Чифт ботуши в телесен цвят, чифт велурени ботуши в тъмнокафяво и чифт черни ботуши до коленете. Всичките да са от Stephane Kelian и с десетсантиметрови токове. Ботушите никога не са твърде много.
5. Палто от овча кожа на „Фенди“.
6. Суперголяма кутия с шоколадовите трюфели на Godiva — моята слабост. Е, поне една от тях.
7. Бял кашмирен халат на TSE с подходящи кашмирени чехли.
8. Всички класически филми на Хичкок на DVD.
9. Прием до всички колежи, в които съм пустила документи.
10. Една по-различна Коледа, която ще промени живота ми!

Наблюдения

Б взима всяка книга за Одри Хепбърн от библиотеката, която намери. А и М разхождат боксера на А (това е куче, не кола) покрай „Констънс Билард“ и се оглеждат към прозорците на първия етаж. За кого ли? С предлага на портиера аквариум с бебета баракуди. Дали

ежедневните подаръци на Флоу не стават твърде много? *Н* се напушва с приятелите на Шийп Медоу. *Дж* прави разкошна светеща картичка за *Н* в часа по изкуство. *Д* изхвърля един от ценните си черни тефтери в кофа на Бродуей. Май е гадно да ти пресъхне вдъхновението? *В* преследва някакъв продавач на хотдог на Вашингтон Скуеър Парк. *К* и *И* се бият за шапка от лисича кожа в Intermix.

Вашите писма:

В: Скъпа „Интригантке“,

Опитвам се да разбера коя си, откакто започна да списваш тази страница. Май нямаше да споменаваш за колежи, ако не беше абитуриентка. Аз съм още първа година, но се движа с готините абитуриенти. Та мисълта ми е. Че май не си толкова печена, колкото си мислиш. Мисля, че си някой перверзник, например учител по физическо или нещо такова.

jdwack

О: Скъпи мой jdwack,

Спри да се опитваш да разбереш коя съм, понеже няма да ти кажа. Но ще ти обещаю едно — няма да ме видиш в бежови шорти и свирка на врата.

И

В: Здравсти И,

Какво мислиш за този слух дето се носи за Флоу и *С*? Тя винаги е доста мистериозна, все едно пази голяма тайна, та е трудно да се разбере.

призрак

О: Скъпи призрако,

Знам какво искаш да кажеш. *С* е доста мълчалива, ако е вярно че двамата са сгодени. Но хайде да сме реалисти, а? Тя е само на седемнадесет. Дори да са сгодени, не смятам, че сватбата ще е скоро.

И

В: Здравей И,
Не знам дали **Б** знае, но чух, че оня тип от събота вечер също ще
ходи в Сейнт Бартс за Коледа.

доносник

О: Скъпи доносник,
Ауч, мисля, че **Б** я чака голяма изненада, от която няма да е
доволна.

И

И накрая...

Ехо... — За какво да ходим на даскало след колоквиумите, когато
оценките вече няма да се броят за колежа. Трябва да ни дават само по
един час, за обяд или драма, или нещо от сорта за целия пролетен срок.
Напълно сме си заслужили почивката!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

„БАРНИС“ ИЗГРАЖДА ХАРАКТЕРА

В четвъртък преди Коледа „Констънс Билард“ разпусна момичетата за дванадесет прекрасни дни коледна ваканция. След училище Джени се срещна с Нейт пред „Барнис“. Тя беше облечена с черна шуба с кожена яка, носеше пуловер с качулка в бебешко синьо, сивата си униформена пола, червена мохерна шапка и ръкавици в същия цвят. Изглеждаше прекрасно и в момента, в който я видя, Нейт целуна дланта на едната ѝ ръка. Той беше в отлично настроение, понеже си беше купил огромна доза трева от ъгъла на „Мадисън“ и 80-та.

— Липсваше ми — каза той, а очите му проблеснаха на светлината на залеза.

Сърцето на Джени се преобърна:

— И ти ми липсваше.

Бузите ѝ поруменяха, тя извади коледната картичка от джоба на шубата си и му я подаде.

— Заповядай.

Нейт разкъса ръчно направения плик и се загледа в картината, която тя беше нарисувала с водни бои и златен химикал, като се опита да разгадае какво е.

— Това е снежен човек, който прегръща еленче — обясни Джени. — Комбинирах стиловете на Матис и Пикасо, но не съм сигурна, че е сполучливо.

Нейт не беше запознат нито с Матис, нито с Пикасо, но отвори картичката. Вътре пишеше със златни букви ВЕСЕЛА КОЛЕДА, НЕЙТ! С обич, Дженифър. Той се усмихна и я завря в джоба на палтото си:

— Благодаря.

Джени го хвана под ръка и го поведе към магазина:

— Та какво искаш за Коледа, аз първа ще ти купя подарък.

Тя беше взела назаем още петдесет долара от баща си, което си беше нищо в сравнение с всички пари, които вече му дължеше. Джени

беше похарчила повече пари, откакто излизаше с Нейт, отколкото през целия си досегашен живот.

Всяко момиче ще ви каже, че да изглеждаш добре не е евтино, но си струва.

В мъжкия отдел Нейт ѝ подаде чифт сиви вълнени чорапи и каза:

— Какво ще кажеш за тези?

— Чорапи? Но аз искам да ти купя нещо специално. Нещо с... дух — настоя Джени. Всъщност думата, която търсеше, бе *присъствие*. Беше я видяла във „Вог“ и ѝ прозвуча много френски и изтънчена.

Нейт върна чорапите на мястото им и се огледа из магазина:

— Просто не искам да харчиш твърде много пари по мен, Дженифър!

Джени засия, в този миг го обичаше повече отвсякога. Тя обожаваше, когато той я наричаше Дженифър. Обожаваше сладките съобщения, които ѝ изпращаше на мобилния телефон. Обожаваше русата му вълниста коса и винаги прекрасната му кожа с перфектен тен. Също така обожаваше как прави разни неща от типа да ѝ целува ръка. Най-сладкото от всичко беше, че той съумяваше само с няколко думи да я накара да се чувства най-щастливото и късметлийско момиче в целия магазин.

— Не може просто *чорапи*, трябва да е нещо специално — настоя тя.

— Добре — отговори Нейт изумен. Желанието ѝ да му купи нещо по-значимо от чорапи или парфюм беше някак мило. Тя беше толкова всеотдайна, без да очаква нещо в замяна.

— Това — каза Джени и измъкна червено долнище за пижама с шнур и индийски десен, — мисля, че е пижама.

— Мисля, че изглежда гейски — намръщи се Нейт.

Джени върна долнището на стелажа и каза:

— Прав си, извинявай.

Веднага след това тя видя камари от боксерки със снимки на задната част. Имаше чифт яркосини с щампа на червена яхта на дупето. Колко готино. Нейт обожаваше плаването, дори строеше лодки в Мейн. Струваха шейсет долара, което беше малко повече, отколкото беше очаквала да похарчи, а и бе доста за боксерки, но Джени беше готова да даде още десет долара за момчето, което обичаше повече от всичко друго на света.

— Готини са. Не че някой ще ги види — каза Нейт, докато ги разглеждаше.

Джени се изчерви при мисълта да види Нейт по бельо.

— Да, но пък трябва да ги имаш, те са точно за теб.

Тя ги сгъна и ги занесе на гишетото:

— Може ли да ги опаковате като подарък, моля? — след това се обърна към Нейт и каза. — Много по-забавно е да ги отвориш като истински подарък.

Очите ѝ блестяха от вълнение. Имаше разкошен приятел и му беше купила най-хубавия подарък, а той ѝ се усмихваше по онзи начин, който я караше да изкрещи: *ТОЛКОВА СЪМ ЩАСТЛИВА!* Тя подаде на Нейт малката черна торбичка и каза закачливо:

— Честита Ханука.

Джени беше наполовина еврейка, а Нейт не беше никакъв евреин.

— Благодаря, Дженифър. — Той не беше очаквал да открие нещо, което наистина ще му хареса, но боксерките бяха върхът. — Сега е мой ред да ти купя нещо, хайде!

Той я поведе към асансьора и отидоха на шестия етаж. Джени не знаеше къде са, докато вратите не се отвориха и не видя, че са се качили в отдела за дамско бельо.

Тя се поколеба. Мислеше си, че Нейт ще ѝ купи нещо подходящо за Коледа, като шалче с еленче или нещо от този сорт, но не и *бельо*.

— Ти си избери — каза Нейт.

Джени огледа прекрасните ръчно изработени и много крехки материи и се изчерви от притеснение. Тя винаги си купуваше точно определен сутиен от точно определен магазин. Там ѝ предлагаша допълнителна поддръжка и по-здрави презрамки. Сутиените в „Барнис“ изглеждаха така, сякаш ще се скъсат, ако се опита да сложи само едната си гърда в тях. Нямаше начин да си избере сутиен, бюстие или дори нощница. Първо на първо, щеше да умре, ако Нейт разбере размера на бюста ѝ. И второ, подобни прекрасни неща най-вероятно не се произвеждаха в нейния размер.

Джени съжали, че не може да каже на Нейт, че не желае бельо, защото не искаше да нарани чувствата му. Вместо това тя посегна към простичък чифт бели сатенени бикини на La Perla с розов кант и сладка розова панделка на ластика:

— Тези са сладки.

— Искате ли да пробвате сутиена към тях? — попита консултантката, която се беше приближила към тях.

— Не — почти извика Джени. Тя грабна бикините от закачалката и се затича към гишетото, за да може Нейт да ги плати и да се махнат оттам.

Докато ги опаковаше в хартия, касиерката попита:

— Само прашката ли, госпожице?

Джени се загледа в парчето сатен, което висеше от ръката ѝ и чак сега забеляза, че задната част всъщност я няма.

Не посмя да погледне към Нейт и каза:

— Да, това е всичко.

— И искаме да е опаковано за подарък, моля — добави Нейт. Блеър носеше прашки през цялото време и той не разбираше защо Джени се изчерви толкова много.

Когато торбичката беше вече в ръцете му, той я подаде на Джени и я целуна по бузата:

— Весела Коледа!

Джени вдигна поглед от килима и взе торбичката. Ето още нещо, за което можеше да се възхищава на Нейт — не се шашкаше от такива неща като прашки. Той винаги беше спокоен.

Е, всъщност е трудно да не си спокоен, когато си надрусан през по-голяма част от времето.

Докато слизаха с асансьора, Джени се почуди какво ли щяха да правят сега. Можеха например да се приберат и да си пробват подаръците, показвайки ги един на друг? Дори само мисълта да се разхожда пред Нейт с голо дупе я потресе.

Вратата се отвори.

— Мислех да се разходим до „Сейнт Реджис“ — каза Нейт докато минаваха през отдела за козметика.

Сърцето на Джени се разтуптя от уплаха. Та „Сейнт Реджис“ беше хотел, *за Бога*.

— Там има страхотен малък бар и можем да прием горещ шоколад — добави той.

Прозвуча сякаш наистина искаше горещ шоколад, а не стриптийз шоу в хотелска стая. Джени издиша, вече успокоена, и каза:

— Звучи чудесно.

Точно преди да стигнат до входната врата, обаче, Нейт забеляза две момичета, едното русо, с вързана на опашка коса, а другото със свободно падаща кафява. Това бяха Серена и Блеър на щанда на „Есте Лодер“, който беше точно на пътя на Джени и Нейт.

Нейт прегърна Джени през кръста и се опита да я прекара през друг маршрут, покрай мъжкия отдел. Не че се срамуваше да го виждат с нея, просто щеше да е по-лесно, ако не се налагаше да говорят с никого, особено с Блеър.

Джени се почуди и попита объркана:

— Хей, къде отиваме?

— Реших да си взема нов колан на тръгване — обясни Нейт, като се надяваше Серена и Блеър да не са ги забелязали.

Твърде късно.

— Нейт? Здравсти, Нейти! — чу той гласа на Серена зад гърба си.

Обърна се бавно. Парфюмът ѝ вече беше нахлул в ноздрите му, когато тя се хвърли да го прегърне. После го пусна и целуна Джени по бузата:

— Е, какво си взехте?

Джени се изчерви отново:

— Нищо особено.

Блеър стоеше настрана и критикуваше наум грозната черна шуба на Джени и червената ѝ шапка. Нейт ѝ се усмихна и каза:

— Здравей, Блеър.

Блеър закачи лилавата си чанта „Прада“ на рамото и тръсна косата от лицето си:

— Здравсти.

След което погледна бегло към Джени и каза:

— Здравсти, Джени, весела Коледа.

От своя страна Джени държеше малката торбичка зад гърба си, сякаш се боеше, че Блеър ще я грабне от ръцете ѝ, за да види какво има вътре.

— Весела Коледа — каза тя едва-едва.

Блеър толкова много се подразни от това как двамата пазаруват заедно за Коледа, че не се сдържа да се заяде.

— Може би вие ще ни помогнете — каза тя нахакано, — купуваме подаръци за Флоу и Майлс, онези двамата от събота вечер. Обаче не сме сигурни какво точно да купим — допълни и ръгна

Серена с лакът. — Серена реши да е парфюм. Нейт, дали имаш нещо против да пробваме някой върху теб?

Нейт не беше парфюмиран и наистина просто искаше да се махне от там, но не беше достатъчно умен, за да се измъкне от тази ситуация.

— Окей — каза той без особен ентузиазъм.

Блеър ги поведе към един щанд и преди Нейт да успее да протестира, тя го напръска с аромат на „Долче и Габана“, който миришеше на синьо сирене и задник.

— Какво ще кажеш? — попита Блеър, като завря ръката на Нейт под носа на Джени.

Тя кихна.

— Наздраве — каза Серена.

Джени обаче не можеше да спре да киха.

Нейт замижа:

— Май е малко силен.

— Така ли? Ами какво ще кажеш за този? — попита Блеър, хвана другата му ръка и я напръска с Hermes Eau D'orange Verte. Това беше класически аромат, който тя обожаваше и понякога дори си слагаше.

Нейт си подуши ръката и незабавно беше обладан от носталгия към дните, в които можеха да се излежават с часове и той да я целува по стомаха и да я разсмива.

— Хубаво — каза той и отново го помириса.

Носът на Джени потече и тя го избърса в ръкавицата си.

Серена взе ръката му и я подуши.

— О, много ти отива, Нейти — каза тя и се обърна към Джени, — определено трябва да му купиш от това за Коледа. Страхотно е.

Джени отново избърса носа си. Тя нямаше повече пари, а и вече беше купила на Нейт доста по-хубав подарък. Тя погледна към него с надеждата, че той ще ги спре и ще си тръгнат, но Нейт просто стоеше там с протегнати ръце, като модел на парфюми и зяпаше Блеър.

В сърцето на Джени отново се промъкна съмнение. Защо Нейт беше толкова прекрасен, когато бяха сами, а сред хора беше... *глупак*?

Блеър сбърчи носа си и каза:

— Не знам, май по-добре да им купим нещо по-лично.

— Като какво, например? — попита Серена, влизайки в играта.

— Аз купих на Нейт прекрасни боксерки с картинка на лодка отзад — опита се да помогне Джени, — има доста голямо разнообразие от тях. Трябва да идете да ги видите.

Блеър хвана зеленото шише от парфюм, готова да го захвърли по Джени. *Боксерки?* Малка кучка.

Серена забеляза, че шегата на Блеър се връща върху нея и се намеси:

— Хайде, Блеър, да се качим горе. Има едни бикини, които искам да пробвам, а ти ще ми кажеш какво мислиш, окей?

Блеър върна шишенцето на щанда и каза хладно:

— Добре.

— Утре заминаваме за Сейнт Бартс — каза Серена и целуна Нейт по бузата. След това целуна и Джени и добави, — но ще се видим на партито за Нова година, нали?

Нейт наблюдаваше как Блеър си играе с пръстена на малкото си пръстче. Той направи крачка напред и я целунало бузата:

— Весела Коледа, Блеър.

Най-добрите актриси винаги запазваха самообладание при такава обида.

— Весела Коледа — отговори тя, като държеше брадичката си толкова високо, колкото беше възможно, без да се прекатури назад. След това, възможно най-грациозно, тя се обърна и потегли към асансьорите, като повлече и Серена след себе си.

Нейт ги изпрати с поглед, възхищавайки се на начина, по който дългата коса на Блеър падаше върху небесносиньото ѝ палто. Той поднесе ръката си към лицето и вдиша чистия и свеж аромат, който толкова му напомняше за голата ѝ кожа. Веднага след това Нейт се обърна към Джени. Към нейната купчина къдри. Към огромната черна шуба. Към мъничките ѝ ръце. Към срамежливата ѝ усмивка. Беше чудесно, че Блеър се оттегли, за да спре да ги сравнява. Горчивата истина беше, че между двете нямаше място за сравнение.

На щанда до тях стоеше шишенце от парфюм с формата на балерина.

— Хей, гледала ли си „Лешникотрошачката“? — опита се той да смени темата. Знаеше, че Джени се вълнува от изкуство и сигурно разбираше и от балет.

Тя поклати глава и го погледна колебливо. Заедно с класа си по архитектура и дизайн беше посещавала Линкълн сентър, но това беше най-близкият ѝ допир до балета:

— Все още не.

А, няма да стане така. Наистина няма да стане. Нейт водеше Блеър на този балет всяка Коледа през последните три години и макар това да не беше нещо велико, на него страшно му допаднаше. Толкова е вълнуващо — коледното дърво в първа сцена е едно обикновено, малко дърво. А след това, когато малкото момиченце заспива, дървото израства от пода в огромно дърво, сякаш е било на стероиди, доста по-голямо от дървото в Рокфелер сентър. След това всички играчки оживяват и започва сражение между тях и злите мишки. Направо е страхотно.

Нейт извади мобилния си телефон от джоба:

— Утре ще вечеряме с баща ти, нали?

Джени кимна.

— Ами да видим дали имат все още билети за матинето.

Джени се облегна на щанда, отново обзета от онези симптоми, наподобяващи грип. Нейт щеше да я води на балет! Как можеше да *не* го обича?

Д СЕ ОПИТВА ДА ПИШЕ ПО НОВ НАЧИН ЗА СЕКСА

След като мина и последният му изпит в четвъртък, Дан се разходи до любимото си китайско кубинско кафене на Бродуей и си поръча кафе и яйчено ролце. После извади чисто нов черен тефтер и химикалка. Цяла седмица се беше опитвал да напише нещо сносно, за да го изпрати в колежа с документите си, но всичко беше пълен боклук. Досега никога не беше имал такъв проблем, обикновено думите сами се изливаха от него. Естествено, сега имаше изпити и други неща, но той не можеше да отрече, че е попаднал в задънена улица — липса на вдъхновение.

Дан пиеше кафето си и сипеше кафяви капчици върху първата страница от новия тефтер. По някакъв начин липсата на вдъхновение го нареждаше редом до големите писатели, като Толстой и Хемингуей. Дан не беше сигурен дали някой от любимите му писатели сред френските екзистенциалисти също е изпадал в такова положение, но след това реши, че в един или друг момент това най-вероятно се е случило. Всичко това обаче не улесняваше нещата, даже беше мъчително.

Бедна, измъчена душа.

Дан осъзнаваше, че последния път, когато беше написал нещо сносно, бе точно преди Деня на благодарността, точно когато той и Ванеса се целунаха за първи път и осъзнаха, че са влюбени.

Той оваля ролцето си в гъст сос от сливи и си хапна от него. Освен смъртта, другата му любима тема беше любовта, но сега, когато самият той беше влюбен, всички думи за любовта, написани някога, му се струваха повърхностни и груби. Искаше му се да намери нов подход към любовната тема. Потопи отново ролцето в соса и отхапа, а по ръката му се стече гореща мазнина. Една сервитьорка го блъсна, минавайки покрай него, и той изпусна ролцето в кафето си, което се разля навсякъде.

В такъв момент повечето хора щяха да са вбесени, но не и Дан, за него това беше просветляващо събитие.

Секс! — помисли си той. Сексът беше най-решителният израз на любовта, затова, когато най-накрая го направеше, искаше да е в момент, когато думите вече нямаше да са достатъчни и оставаше само да се прави любов.

Дан взе химикалката, беше прочел достатъчно критика, за да знае, че някои от най-големите клишета за любовта са разцъфнали цветя, изгреви и фойерверки. Той също така беше наясно, че можеш да направиш всяко нещо да звучи сексуално. Това, което искаше обаче, беше да пише за секса по нов и неочакван начин.

Той се загледа в полуизяденото ролце, потопено в чашата с кафе, и се замисли.

Всяко нормално момче, което си е помислило за секс, ще разкъса дрехите на приятелката си на момента. Дан, обаче, не беше нормално момче. Вместо да си мисли как да свали дрехите на Ванеса, той си мислеше за думи, но не просто думи, а думи, използвани по секси начин. А за да успееш да направиш това, трябва да започнеш да мислиш за нещо, не — направо за някого другого, за предпочитане със свалени дрехи.

Само дето на Дан думите му липсваха. Колкото повече се чудеше кои да използва, толкова повече се убеждаваше, че нищо няма да стане, докато не прави секс. А ако не можеше да пише за секс, значи не можеше да пише за любов, а ако не пишеше за любов, не можеше да пише за нищо друго.

Дали сексът щеше да му върне вдъхновението?

В ОТКРИВА ВИКТОРИЯ'С СИКРИТ

В четвъртък след училище Ванеса се разхождаше в Сохо и снимаше един травестит в черен латексов костюм, който разхождаше мъничко черно куче, порода чихуахуа, облечено в пухкав оранжев пуловер, когато се сблъска с някаква жена, раздаваща промоционални стикери за нова колекция секси бельо пред „Викторияс Сикрит“.

Купете два сутиена от колекцията „Много секси“ и получавате прашка безплатно! — пишеше на стикера.

Ванеса не беше сигурна какво е прашка. Тя си купуваше памучно бельо на Hanes Her Way и никога даже не беше влизала във „Викторияс сикрит“. Загледа се в Жизел Бюндхен по плакатите на витрината, която рекламираше колекцията „Ангел“ — „бельо безшевно, приляга неземно“. Естествено, на Жизел всичко изглеждаше неземно и безшевно, но дали щеше да ѝ отива на нея?

Ванеса метна апарата на рамо и отвори тежката стъклена врата на магазина. Тя реши, че ще е забавно да види дали ще ѝ отива.

Беше нападната още щом вратата се затвори след нея.

— Добре дошли във „Викторияс сикрит“. Мога ли да ви услужа с нещо днес? — попита я дребна блондинка в тесен черен костюм.

Ванеса я стрелна с поглед, понеже мразеше продавачи.

— Не, просто гледам — отпрати я тя.

Жената грациозно се усмихна:

— Само да ви се представя, казвам се Ванеса.

Ванеса я изгледа изненадана и леко притеснена, че се е държала лошо, отвърна:

— Това е и моето име, имаме еднакви имена.

Русата Ванеса я погледна с усмивка:

— Чудесно съвпадение. Е, няма как да забравиш името ми, така че, ако ти потрябва нещо, само викни.

Произнасяйки това, тя се обърна да помогне на друга клиентка.

Ванеса се огледа наоколо. Въздухът беше изпълнен с парфюм и камерна музика, а килимът на пода беше тъмночервен. Кръглите маси,

покрити с червен сатен, бяха отрупани с бикини и прашки с животински и флорални мотиви. На всяка стена висяха сутиени от дантела, ластичен сатен и памук. Имаше всякакви видове бельо:

Дамски и мъжки боксерки, бикини, прашки, слипове, бюстиета, жартиери и чорапи.

Ванеса никога не беше виждала толкова огромно пространство, посветено на момичешката суета, която мразеше. Само че например, един розов „Много секси сутиен“ с дълбоко деколте и дантелена прашка в същия цвят можеха да са нещата, от които тя се нуждаеше, за да накара Дан да я пожелае дотолкова, че да получи така очакваното вдъхновение и да реши да правят секс. Тя отиде до закачалките с червени дантелени сутиени и ги заразглежда. 34В, 36С, 38D, Ванеса не знаеше кой размер е. Под тях имаше закачалка с дантелени бикини, които повече приличаха на шорти, само че много къси шорти. Ванеса огледа етикетите. Ааа, това било то прашката. Тя се огледа из стаята за своята съименничка.

— Май реши да пробваш туй-онуй, а? — попита русата Ванеса, като се появи иззад един щанд, където беше сгъвала бели памучни прашки.

— Имате ли това в черно? — попита Ванеса, вдигайки безпомощно рамене, с червен дантелен сутиен в ръка.

— Кой е вашият размер?

Ванеса се нацупи. Как беше успяла да преживее седемнадесет години, без да научи собствения си размер?

— Не съм сигурна — промърмори тя.

Русата Ванеса се усмихна любезно и каза:

— Ами тогава ще ти намерим една пробна и ще те измеря. После ще ми кажеш какво точно търсиш. Ще ти намерим нещо, което харесваш, което ти отива и е удобно за носене! Как ти звучи?

Ванеса кимна без желание. Всъщност не ѝ харесваше идеята, някой да ѝ мери бюста, а и сама не знаеше какво търси, но пък русата Ванеса приличаше на специалист, а и май вече бяха стигнали твърде далеч, за да се откаже.

— Стига да го имате в черно — настоя Ванеса.

Да, да знаем, знаем.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Обичай сестра си, но не твърде много.

Направи ми впечатление, че не сме чули нито дума за прекрасния къдрав брат на *Б*. Сигурно ще си помислите, че е зает с изпити или със събирането на групата си, но не. Той се крие. И съм абсолютно убедена, че причината за криенето е много сериозна. А именно, той е влюбен в доведената си сестра. Последната новина е, че е поканил приятеля си барабанист *М*, за да държи *Б* на разстояние от *него самия*.

Вашите писма:

В: Скъпа *И*,

Аз съм в класа по здравно обучение на *Дж* и знам, че тя ходи на терапия за това състояние, при което си направо обзет от мания за пъпчета. Налага й се да ходи до тоалетната през час, за да проверява дали нейното си е там, а в час по физическо зяпа всички. Наистина е стряскащо.

рониказа

О: Здравсти, Рониказа,

И какво лошо има в това? Пъпчетата са секси. Поне *моето* е.

И

В: Здравсти. *И*,

Исках само да ти кажа, че май живее в една и съща сграда с *Б*, за която толкова често пишеш и понякога получавам пощата й. Майка й получава купища писма от „Ново начало“, което май е клиника за

лечение от алкохол или наркотици. Проверих го в телефонния указател.

пийкабу

О: Хей, Пийкабу,

Да се надяваме, че само им дава пари, а не ползва услугите им!

И

Наблюдения

С подарява на портиера си еднометров снежен човек от шоколад на Godiva с типичния им златен надпис, Флоу май прекалява, освен ако С си няма и друг обожател — тя изхвърляше картичките без да ги чете. Д зяпа водата на кея, чакайки вдъхновението. В един бар в Билибърг В май пробва новата си подобрена фигура от „Викторияс сикрит“. След коламаската Б и С си тръгват от салона на Дж. Систърс за Сейнт Бартс.

Изглежда ще става доста горещо!

Изкарайте си страхотно през ваканцията и не забравяйте да полудувате на воля. Знаем, че аз ще направя точно това. Ще се видим там!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

Б ПЪТУВА В ИКОНОМИЧНА КЛАСА И ПРИВЛИЧА МОМЧЕТАТА КАТО МУХИ

Блеър Уолдорф
Есе за прием в Йейл

13 Декември

Това, което харесвам най-много във филмовия образ на Одри е, че е резервирана и в същото време достъпна. Тя е уравновесена, но земна, мистериозна, но открита.

Блеър спря да пише и изтри всичко от лаптопа си. Филмов образ? Какво по дяволите е това? Звучеше, сякаш е някаква откачалка, като Ванеса Абрамс, момичето от класа по кино с бръсната глава и дебели колене. Работата беше там, че Блеър трябваше да пише за Одри като такава в своите филми, не като личност, понеже честно казано, Блеър не познаваше истинската Одри, освен факта, че когато е пораснала е спряла да се облича в „Живанши“, отрязала е цялата си коса и е започнала да носи панталони каки и черни поло блузи. Блеър беше взела огромни количества книги от библиотеката за Одри Хепбърн, но не беше прочела по-нататък от първа глава. Хич не искаше и да знае за проблемите на Одри с колита или за работата ѝ с UNICEF. Доста по-готино беше да си представи какъв е бил животът на Одри, отколкото да чете за него.

— Какво пишеш? — попита Майлс, допълвайки портокаловия ѝ сок с водка „Смирноф“.

Както се беше оказало, Арън бе поканил Майлс да прекара Коледа с тях в Сейнт Бартс без да споделя това с Блеър, докато тя самата не го види на летището. За всички беше ясно, че единствената причина, поради която Майлс е там, е възможността през цялото време да се натиска с Блеър. Блеър от своя страна беше реше на да му покаже, че е сбъркал, още преди да кацнат.

— Нищо — каза тя, преди да вдигне поглед.

Сутринта трябваше да тръгнат доста рано — в 7.40, а сега беше 13.00 и все още им оставаше един час до Сейнт Бартс. Арън беше заспал, или се правеше на заспал, за да не гледа как Майлс задява сестра му. Серена слушаше „Колдплей“ на дискмена си, удовлетворена от това, че е далеч от водопада подаръци, с които Флоу я затрупва. Тайлър играеше шах на своя Game Boy и беше нацупен, понеже майката на приятеля му принц Ролф фон Вуртцел беше решила да не го пусне с тях, понеже малкият принц имаше проблем с нощното напикаване. Блеър разбърка кубчетата лед в питието си с кафява сламка. Благодаря на Бог за малките услуги.

— Цяла седмица се опитвам да се свържа с теб — каза Майлс, като се опита да наклони седалката си и да опъне дългите си крака напред. Всички бяха натъпкани в икономична класа, като сардини и Блеър беше бясна. — Сигурно грешно съм записал номера ти.

Тя не свалеше очи от екрана на компютъра. *Не, помисли си, аз ти дадох грешен номер.*

Майлс се пресегна и я погали по края на косата:

— Липсваше ми.

Тя го погледна без усмивка и пак извърна поглед, мислейки как ли би постъпила Одри в такава неприятна ситуация?

Нали ги знаете тези религиозни фанатици, които си лепят стикери на колата от типа на „Какво би направил Исус?“. Е, Блеър също си имаше такъв: „Какво би направила Одри?“

Не беше сигурна, че мрази Майлс. Той не беше мазник, обличаше се в прекрасни дрехи на „Армани“, изглеждаше добре и беше приятел на Арън, който си беше готино момче, макар че ако тя трябваше да избира, нямаше изобщо да има доведен брат. Блеър трябваше да е поласкана от вниманието на Майлс и щеше да е, ако изобщо ѝ се флиртуваше. Реалността обаче беше коренно различна. Тя беше натъпкана в икономичната класа на препълнения самолет, с компютъра на коленете си и вързана мръсна коса, и хич не ѝ беше до флиртове.

— Извинете, госпожице, искате ли един брой от британския „Вог“? — попита стюардът от първа класа. Той приличаше на по-млад и по-висок Пиърс Броснан и ако не беше в униформата си, щеше да е доста секси.

Блеър го взе и забеляза, че той даде списание само на нея в салона.

— Да ви донеса нещо за пиене? Шампанско? — предложи той с намигане.

Блеър пусна списанието на пода. Не виждаше ли, че е заета?

— Не, благодаря — отговори тя.

Майлс подаде празната си чаша от ром и кола и каза:

— Аз искам още едно.

Стюардът взе чашата, подразнен, че беше попитал Блеър, а сега трябваше да сервира на красавеца, седящ до нея.

Майлс продължи да пипа косата ѝ:

— Няма ли да си четеш списанието?

Блеър искаше да му каже да си завре списанието отзад, но знаеше, че в такава ситуация Одри би продължила да прави това, което е започнала с надежда, че дразнещият човек ще я остави на мира.

Тя се върна към есето си. Това, което се опитваше да каже бе, че Одри е притежавала всички качества, които трябва да има една жена: стил, красота, грация, интелигентност, разум, кураж и някаква мистериозност, която е подлудявала мъжете. Блеър, обаче, не беше идиотка. Не можеше просто да заяви в есето си за Йейл, че харесва Одри, понеже е завъртала главите на момчетата, не и след като беше целунала интервюиращия.

Г-ца Глос ѝ беше казала да не се изразява толкова буквално. И така, Блеър нареди пръстите си на клавиатурата и започна да печата отново, като ги остави да пишат без да е планирала точно какво.

Понякога си мечтая да съм Одри Хепбърн. Чувствам се по-лека, с ясно съзнание и говоря със същия акцент като нея. При Одри всичко изглежда лесно. Тя никога не е трябвало да ходи на изпити или да преписва есето си за колежа. Не е трябвало да ходи на почивка с майка си и дебелия си дразнец, доведен баща, доведения си брат и загорелия му приятел. Гаджето ѝ никога нея е зарязвало заради друга десетгодишна. Но дори и да е имала проблеми, тя ги е пазела в тайна и се е справяла с тях, без

да ги прави обществено достойние. Когато съм Одри, мога да превзема света.

Блеър прочете всичко отново, след което го изтри. *Когато съм Одри, съм психопатка* звучеше по-правдоподобно.

— Захождаме над Сейнт Бартс, денят навън изглежда чудесен — чу се дълбокия глас на капитана от уредбата. — Благодаря ви, че летяхте с нас. Специални благодарности на сладката брюнетка на 24В. Приятна ваканция и дано пътуваш с нас отново.

Блеър погледна към табелката над мястото си — 24В. Дали само си въобразяваше, или пилотът наистина я сваляше?

Майлс още галеше косата ѝ. Стюардът се върна с питието му и шампанско за Блеър, макар тя да беше отказала.

— Поздравления от пилота — каза той с усмивка.

Блеър се почувства като Миа Фароу в „Алиса“, филм на Уди Алън, който г-н Бекам ги беше накарал да гледат в часа му неведнъж, а два пъти. Във филма Алиса е скучна майка от Парк авеню, която отива в заведение в Чайна таун и хапва от някакви билки, които привличат мъжете като мухи.

Блеър не беше от хората, които отказваха питие, затова го глътна на екс и затвори компютъра си, след това го прибра в чантата и я изрита под предната седалка. Самолетът беше започнал да се спуска и Карибско море блестеше обещаващо. Блеър се заигра с рубинения пръстен, нетърпелива да се изтупа в новите си бански на „Гучи“ и да отиде на плажа далеч от всичко и всички.

Арън отвори очи и се изправи, закривайки ѝ гледката. Той ѝ се усмихна:

— Свърши ли с есето?

— Я се разкарай — отговори тя.

ДЕ ГОТОВ... ИЛИ ПЪК НЕ

— Още кърри на прах — викна Руфъс Хъмфри по адрес на доматения сос, след като го опита. — Още ром!

Беше петък следобед и ваканционното парти щеше да започне след час.

— Татко, не трябваше ли лазанята да има италиански вкус? — попита Дан.

Баща му вдигна буйните си вежди, избърса мръсните си ръце в бялата тениска, на която пишеше „Спасете комунарите!“

— Ти откога стана толкова критичен? Тук няма правила, само възможности — каза той, размахвайки дървена лъжица над главата си.

Дан вдигна рамене и добави няколко капки червен ром в соса. Нищо чудно, че всички обичаха лазанята на баща му, след няколко хапки вече бяха на черештата.

— Та какъв е този пич, дето сестра ти е поканила? — попита Руфъс, използвайки думата „пич“, за да иронизира начина им на общуване. Това от своя страна беше доста дразнещо.

— Казва се Нейт — отвърна Дан разсеяно, — готин е.

Дан беше почти сигурен, че баща му няма да хареса Нейт. Нейт носеше поло-пуловери и имаше скъпа прическа. Той също така носеше кожени обувки и колани, а и обикновено беше толкова напушен, че не можеше дори да започне разговор, без да избухне в смях по средата на изречението. Дан не искаше да разказва това на баща си. Беше доста разсеян, поради факта, че Ванеса щеше да пристигне всеки момент, а той беше решил да сподели с нея, че иска да правят секс.

— Е, да се надяваме, че този Нейт обича лазаня пунджаби — каза Руфъс, докато пълнеше огромната си чаша с кианти.

Чу се звънеца и Руфъс хукна да отвори на стария си приятел Лайл Трос, когото беше срещнал преди двадесет години в парка. Лайл беше от тези типове, които не остаряваха и които виждаш всеки ден на пейка в парка, да слушат мач на „Метц“ по малко портативно радио или да изучават „Дейли нюз“ отпреди три години, намерен в коша. Той

беше писател, или поне така разправяше, макар че Дан нямаше доказателства за това.

— Донесох грозде — съобщи Лайл. Беше си сресал косата над плешивината и беше облякъл пуловер с цвят на горчица, кафяви панталони и бели маратонки „Найк“. Имаше няколко прорезни ранички, с които се беше сдобил, докато се бе бръснал. Не беше лесно да го гледаш:

— Здравей, Даниелсън!

— Здравей — отговори Дан. Лайл имаше навика да добавя срички към имената. Може би смяташе, че е супер смешно, но Дан някак си не виждаше хумора в това.

Руфъс грабна гроздето и го хвърли на Дан.

— Сложи малко в манджата — заповяда той.

— Добре — каза Дан колебливо и пусна няколко зрънца в соса. Той си помисли, че на този етап можеше да сложи някое от лайната на Макс, докато никой не гледа. Макс беше дебелата им котка, която в този момент се беше опънала на пода в кухнята между парче пармезан и едно хлебче.

Докато Руфъс и Лайл избираха плоча от колекцията на баща му, Дан бъркаше соса с трепереща ръка и се чудеше как да подхване темата за секса. Беше й казал, че иска да е емоционално, но кого ли заблуждаваше? Сега искаше да свършва *по-бързо* с това, за да започне да пише отново. Беше му писнало да се взира в черния тефтер с празно като бял лист хартия съзнание.

Дан започна да бърка все по-бързо, докато сосът не закапа от стените на съда. Просто трябваше да се изправи пред нея и да го каже, и да се надяваме, че Ванеса няма да умре от смях.

В Е НА ПРАВИЛНОТО МЯСТО В ГРЕШНОТО ВРЕМЕ

Ванеса трябваше вече да е у Дан, но беше мъкнала оборудването си, което не беше малко — първо с влака от Уилямсбърг до 14-та Западна улица, след това с друг влак до Сентръл Парк — а беше прекрасна вечер и щеше да е чиста загуба да не заснеме това-онова за филмовото си есе. Предната вечер беше валяло и тротоарите в парка бяха заледени и хлъзгави. Докато вървеше към замръзналото езеро, тя си мислеше колко по-добре щеше да е да беше сложила новото си бельо в чантата, отколкото на себе си. Дантелата държеше студено и я дразнеше на неудобни места.

Точно до езерото имаше огромен дъб, чиито клони бяха натежали от висулки. Ванеса извади камерата си. Можеше да заснеме висулките и да започне с тях есето си за колежа. Доста готин начин да представиш обстановката. За кратък момент можеха да си помислят, че филмът е сниман в провинцията. След това щеше да скочи към нещо изцяло градско, като месари, които разтоварват заклани животни на Уест стрийт.

Заигра се с обектива, като се опита да приближи висулките и след това да се отдръпне. Сякаш имитираше „Нешънъл джиографик“. Дан все й повтаряше, че трябва да вложи малко повече действие във филмите си, но за нея те бяха също като поезията. Не беше нужно да се случва нещо, просто трябваше да предизвикват чувства.

Та, докато си седеше край замръзналото езеро и се опитваше да заснеме мимолетната красота на висулките по клоните на дърветата, тя определено усещаше нещо — впиращата се в задника ѝ дантелена прашка.

По-рано тази сутрин Нейт беше завел Джени на сутрешното представление на „Лешникотрошачката“ в Линкълн сентър. Всичко беше точно както той си го спомняше: огромно коледно дърво и мишки

с човешки размер. Джени беше очарована от музиката, декорите, танцьорите и костюмите, особено този на феята Драже, а накрая сърцето ѝ щеше да се пръсне, когато Клара и принцът се понесоха към небесата в теглената от кон шейна.

След това Джени и Нейт трябваше да тръгнат към къщата на Джени, където баща ѝ Руфъс подготвяше вечеря. Джени прецени, че няма по-бърз начин да си убие следобедното настроение от това да завари как баща ѝ с омазана бяла тениска сипва ром и цяло шише кетчуп в соса. Нейт целия ден се държа чудесно, държеше я за ръка и ѝ обръщаше внимание на любимите си части от балета. Той дори *изглеждаше перфектно* в сивия си кашмирен костюм и синьо-зелена риза. По всички тези причини тя реши да се приберат по дългия маршрут през Сентръл Парк.

Докато вървяха по пътечката към замръзналото езеро, тя стисна здраво ръката на Нейт. Велурените ѝ черни ботуши се пързалиха по леда. В този момент, когато вече не беше разсейвана от балета, усети неприятно чувство в задния си процеп. Мислено се успокои — всичко това беше заради новата прашка.

Свободната ръка на Нейт беше върху пакетчето с трева в джоба на вълненото му палто, за да я топли. Нямахше по-гадно нещо от замръзналата трева. Ставаше една такава влажна и димеше страшно много като я запалиш. Беше си наумил да си запали една веднага като излязат от балета, но нещо го накара да спре — красотата на залязващото слънце и топлината от ръката на Джени. Прииска му се да си говорят.

— Много е гадно дете трябва да ходя утре до Мейн. Обаче там е тихо и е идеално, за да си попълня документите за колежа. Интервюиращият в Браун ми каза, че имат страхотна нова специалност — Наука и технология, та си мислех, че ако ме приемат в нея, ще мога да строя лодки като част от учебната програма.

Джени кимна и се концентрира върху краката си. Хич не ѝ се искаше той да заминава за Мейн или за колежа.

Вече виждаха езерото. През пролетта Нейт обичаше да седи на белведерето, да се напушва и да гледа как патиците плуват с малките си, но сега езерото бе изцяло замръзнало. Той си помисли, че дори могат да се разходят върху леда.

— Много е шантаво, миналата година по това време знаех точно какво ще правя сега. Ще бъда в града с приятелите, ще си лудуваме заедно, но нямам идея къде ще съм следващата година, не е ли щуро? — продължи Нейт.

Джени се обърна към него и го погледна, чудейки се как ли би реагирал, ако му се обяснеше в любов точно сега. Бузите му бяха поруменели от студа, също както и връхчетата на страхотните му уши. Той беше толкова прекрасен, че на нея ѝ идеше да крещи всеки път, когато го погледне.

— Сложила съм си прашката — каза тя, преди да се е спряла и ускори ход. Не можеше да повярва на ушите си!

— Чакай малко. Какво каза? — ускори крачка Нейт, за да я настигне. Той дори не беше чул думите ѝ.

Джени пусна ръката му и повтори, този път малко по-силно:

— Сложила съм си прашката.

След това избухна в смях и се затича, като се спъваше и пързеляше по целия склон надолу към езерото.

Този път той я чу, пусна пликчето с тревата и се завтече да я догони.

— Я се върни тук. Иска-а-ам да вида тая прашка-а-а! — каза той със страшен вампирски глас.

Джени изписка и продължи да тича, очите ѝ започнаха да сълзят от студа, а дъхът ѝ заседна в гърлото.

Нейт я гони чак при леда, където краката на Джени я подведоха и тя се плъосна точно под един голям дъб с прекрасни висулки. Той се строполи върху нея и двамата се завъргаляха в снега.

Нейт обърна Джени по корем и вдигна палтото ѝ:

— Искам да видя, искам да видя! — викаше той, като дърпаше кадифения ѝ панталон, за да оголи дупето ѝ.

— Чакай! — викна тя, докато се кикотеше. Затвори очи и, неспособна да го държи повече в себе си, каза: — Чакай, Нейт, обичам те!

Нейт замръзна за секунда, опитвайки се да асимилира информацията. Но после, вместо да я обърне, целуне и да ѝ каже, че също я обича, той я млясна по голото дупе, след това се обърна по гръб се загледа в синьото небе, издишайки топли облачета.

Джени постоя, легнала по корем още няколко секунди, за да си поеме въздух, след това се изправи и върна дрехите си на място. Беше доволна, понеже най-накрая го е казала, но щеше да е още по-страхотно, ако той беше отвърнал на момента със същото. Той трябваше да ѝ каже „Обичам те!“ и да я понесе към шейна, която да ги отведе в приказната страна.

Това, което той направи, беше мляскаща целувка по голото ѝ дупе.

— Не си обул новите си боксерки, нали? — попита тя, опитвайки се да запази игривия тон.

— Не съм сигурен — каза той и посегна към колана си, след което свали панталоните надолу и добави — синьо каре, съжалявам.

— Няма проблем — каза Джени бързо и се зави с палтото, след това смени темата. — Хайде да се разходим покрай статуята на Ромео и Жулиета. Това ми е любимият маршрут и ни е на път.

Нейт прекарваше доста време в парка, но нямаше представа за какво говори тя:

— Каква статуя?

Джени разтри ръцете си, за да се стопли и каза:

— Като стигнем ще ти покажа.

— Студено ли ти е? Ела тук — каза Нейт, подпрян на лакти с разперени ръце.

Тя се поколеба за момент, след това се приближи към него. Нейт я привлече върху себе си и я обгърна с палтото, докато я целуваше по челото и зачервените бузи.

Тя прокара устни по брадичката му и не устоя да го каже отново. Може би първия път не я беше чул.

— Обичам те — прошепна тя.

Този път той трябваше да отвърне. Държеше я в обятията си, а тя се вираше в зелените му очи със своите огромни кафяви очи.

А и тъкмо бяха гледали „Лешникотрошачката“, което си беше любовна история, да повторим в случай, че той не си спомня.

— И аз те обичам — измърмори Нейт.

След това те се целуваха доста дълго време. Червената шапка на Джени падна от главата ѝ, а гъстите ѝ къдрици се разпиляха и ги скриха.

Но не много добре.

Дан беше споделил с Ванеса, че филмите ѝ се нуждаят от повече действие. Е, ето ти на действие. Да, висулките са готини, даже страхотни, но колко често виждаш как жена си оголва задника в снега? Колко често виждаш изтупан пич да си сваля панталоните посред бял ден в парка и то през зимата? А и колко често виждаш двойка влюбени да се търкалят в едно палто през зимата върху замръзнало езеро в най-населения град в света? Ако Ванеса имаше хеликоптер, щеше да кръжи над тях, докато успее да смали кадъра дотолкова, че двойката да е само малко петънце наред Манхатън. Тя обаче не разполагаше с хеликоптер, така че щеше да се наложи да го монтира. Най-готиното бе, че не беше снимала добре лицата им, за да покаже, че те биха могли да са всички — ти и гаджето ти, или баба ти с нейното гадже. Това си беше чиста поезия, сурова, но красива. Ванеса нямаше търпение да го покаже на Дан.

Чакай, чакай. Ама това преди или след като му покаже какво има под черното поло и вълнената пола?

LA ISLA BONITA

Курортът „Айл де ла Пе“ в Сейнт Бартс беше място, където знаменитостите ходеха да се скрият, а дамите на средна възраст от Ню Йорк — да се възстановяват от пластичните намеси. Освен ако не беше някой, или не познаваше някой, човек не можеше да отседне там. Случи се така, обаче, че доведеният баща на Блеър — Сайръс Роуз, притежаваше компанията, построила комплекса, следователно трите вили, резервирани за тях, бяха първокласни.

Вилата за Блеър и Серена имаше веранда, от която се виждаше басейнът, където разни жени на средна възраст с хирургически уголемени бюстове и намалени бедра лежах на шезлонги, скрили лица зад огромни очила и френски модни списания и се наливаха с безплатен пунш. Една от дамите беше довела и малкия си бишон фризе, който също имаше очила. От другата страна на верандата се виждаше прекрасната бяла плажна ивица, където по-младите жени се печеха по монокини, а момчетата караха небрежно уиндсърфове, като се правеха, че не гледат. Морето беше толкова спокойно и с такъв прекрасен синьо-зелен цвят, че изглеждаше изкуствено.

Серена седеше на верандата, пушеше „Житан“ и прелистваше френския „Ел“, докато чакаше Блеър да се нагласи, за да се срещнат с всички останали в трапезарията за късен обяд. Тя тъкмо си беше измила косата и по раменете и гърба на жълтото потниче от Diane von Furstenberg капеше вода. След душа тя се беше намазала с лосион за тен и беше придобила бронзов оттенък. Бялата дънкова пола от „Агнес Б“ едва покриваше задника ѝ, а на краката си имаше бели чехли, инкрустирани с кристали.

Близо до верандата колибри смучеше цветния прашец от един храст, като прелиташе от цвят на цвят. Серена се почуди защо то не спре на едно цветче, за да си пийне повече, вместо да се мести непрекъснато.

Добър въпрос.

— Здравейте, пардон? — чу Серена мъжки глас с френски акцент. Тя изгаси цигарата си, като я настъпи с чехъл и се изправи. Пред нея стоеше мъж в униформената тениска на курорта и държеше огромен букет от тропически цветя. — *Ca c'est pour vous, mademoiselle* — каза той и се качи по стълбите, подавайки ѝ цветята.

Господи. Да не би Флоу да имаше шпиони? Как, по дяволите, я беше открил?

Серена взе цветята и ги подуши:

— Благодаря.

— Няма проблем — отговори той на английски. Тъкмо щеше да тръгва, когато Блеър отвори вратата и без да забелязва, че има някой каза:

— Дано майка ми е открила сметка на бара.

Беше облечена в копринена рокля с връзки в телесен цвят. Отдалеч изглеждаше сякаш е гола. На краката си беше обула червени гумени чехли, купени от дрогерията, и бе поставила на малкото си пръстче на левия крак фалшив пръстен с диамант. Май пробваше някакъв нов стил, тип „бял-боклук-с-маса-пари“.

— Да? — обърна се тя към мъжа. — *Parlez-vous Anglais?*

Момчето се смути:

— Съжалявам, просто исках да поздравя двете най-красиви момичета в курорта.

За късмет акцентът му беше доста секси и само това го спаси след мазната му реплика.

— Благодаря. Чао — каза Блеър, освобождавайки го да си върви.

— Дано цветята ви харесат, мадмоазел — каза той и кимна на Серена, след което погледна Блеър и се усмихна.

Блеър прокара пръсти през косата си и присви очи към морето. Ставаше малко досадно всеки срещнат тип да я сваля.

Серена остави цветята на ратановата масичка в центъра на верандата.

— От кого са? — попита Блеър.

— Не мисля, че е нужно да питаш — вдигна рамене приятелката ѝ.

Блеър отиде до масичката и взе картичката от стъклената квадратна ваза, в която бяха дошли цветята:

— „Изкарайте си чудесно и не се натоварвайте много покрай планирането на сватбата. С любов, приятелките ви К и И.“

Блеър и Серена се спогледаха и избухнаха в смях.

Серена се успокои при възможността не всички подаръци да са били от Флоу, например шоколадовият снежен човек или аквариума с баракуди. Може би Кати и Изабел ги бяха изпратили.

— Хайде — каза тя и задърпа Блеър надолу по стълбите, — да позволим на Сайръс да ни почерпи по питие.

Арън и Майлс бяха вече в бара, играеха на табла и се опитваха да накарат Тайлър да изяде една пържена раковина. Майката на Блеър и Сайръс още плаваха с яхтата на собственика и никой не ги беше виждал.

Трапезарията всъщност беше голяма веранда, която гледаше към плажа и прекрасното синьо-зелено море. От едната страна на бара имаше бар от бамбукови пръти и стъкло, с кожени бели столове. Доста модерно за тропиците.

— Два рома с кола, моля — каза Блеър на бармана на френски. Бяха на френски остров и най-готиното беше, че няма да им искат лични карти.

Не че често им ги искаха.

Серена взе пиетието си и чукнаха чаши.

— За нас — гласеше тостът, след което двете извърнаха глави и изляха съдържанието на чашите в гърлата си.

— Уау — въздъхна Майлс, гледайки Блеър с възхищение. Той се беше преоблякъл в черен спортен панталон на „Армани“ и циментово сива фланелка, но изглеждаше твърде блед извън града, — как го правиш, без да се оригнеш след това като тираджия?

Блеър се ухили и изтри уста с опакото на ръката си:

— С практика.

Арън поклати глава. Къдриците му изглеждаха доста добре на фона на плажа. Той завря ръце в зелените си панталони и каза:

— Не съм сигурен, че това е нещо, с което трябва да се гордееш.

Блеър извърна поглед към него и допълни:

— Все едно ти никога не пиеш.

Арън вдигна рамене:

— Пия, но когато съм жаден, избирам вода.

Тайлър отхапа от раковината, след което я изплю в една салфетка:

— А, Блеър пие алкохол за смазка.

Блеър тъкмо щеше да го цапне, когато в полезрението ѝ попаднаха Сайръс и майка ѝ, които вървяха по кея към тях. Сайръс държеше Елинор под ръка, сякаш се притесняваше, че ще си препъне. Ако това беше друг мъж, Блеър би си помислила, че е доста мило, но според нея нямаше нещо, което Сайръс да направи и да е мило. Майка ѝ беше облечена в рокля в зелено и розово с бели жаби, която би изглеждала доста по-добре, ако беше едноцветна и прикриваше малко повече от вече не толкова слабите ѝ бедра. Косата ѝ беше събрана с една лента, а лицето ѝ беше доста потъмняло. Сайръс беше обул червени кариранни ленени панталони и раирана в синьо и бяло риза. Лицето му беше червено и лъщеше — не можеше да изглежда по-свински.

Това означава, че прилича на прасе, за тези, които не са много добре по литература.

Елинор Уолдорф Роуз извика от радост, като видя всички на бара:

— Привет, дечковци!

Тя забърза и гушна Тайлър, след което го пусна и се хвърли към Блеър:

— Толкова ми липсвахте, имам да ви разказвам толкова неща!

Серена се усмихна мило:

— Здравейте, г-жо Роуз.

Майката на Блеър беше доста ексцентрична, но и доста по-земна от собствената ѝ майка, която беше невъзможно надменна.

Сайръс стисна ръката на Арън:

— Радвам се да те видя, момчето ми. Адвокатът не ми се е обаждал, значи с Блеър не сте изгорили сградата, докато ни е нямало.

Арън се ухили:

— Ами, изгорихме я, сега ви строят нова. Ще я видите като се приберем, много е готина!

Блеър също реши да се позабавлява. Или просто беше пияна:

— А аз забременях. Това е Майлс, той е бащата.

Усмивката върху лицето на Арън застина.

— Кога стана такава комедиантка? — попита Елинор и тръсна глава заради неприличното чувство за хумор на дъщеря си.

Блеър свали ръката си от рамото на Майлс и се усмихна сухо на майка си:

— След като ме изгониха от „Констънс“

Серена се разсмя:

— Такава си лъжкиня.

Сайръс грабна Блеър с тлъстата си ръка и я придърпа в прегръдка:

— Някой май е в добро настроение!

Вече не.

Когато пусна Блеър, Сайръс направи знак на бармана:

— Шампанско за всички!

Блеър замижа. Леле, колко просташко.

Елинор се потупа по стомаха и каза:

— За мен не, скъпи.

Тя пък откога отказва шампанско?

— Това значи повече за нас — заяви Сайръс и намигна на Блеър, после подаде чаши на Арън, Блеър, Серена, Майлс и Тайлър. На Елинор връчи чаша сода, след което вдигна своята пред себе си:

— За нашето щастливо голямо семейство.

Беше се ухилил като идиот.

На Блеър вече й омръзна да са заедно и измънка:

— Може ли да сядаме да ядем? Умирам от глад.

Откакто майка ѝ и Сайръс бяха заминали, тя не беше повръщала, но усещаше, че каквото и да поеме днес, няма да се задържи за дълго.

Те се струпаха в импровизираната трапезария. Над главата им мързеливо се въртеше един вентилатор, а лекият бриз си играеше с листата на палмите. Всички освен Арън си поръчаха хамбургер. Ресторантът беше френски и в менюто нямаше нищо вегетарианско.

— Аз ще взема салата и пържени картофи — поръча той на сервитьора и запали една от своите билкови цигари.

— Ние си прекарахме чудесно — сподели Елинор, като си намаза хлебче с масло и го погълна толкова бързо, сякаш бе прекарала изолирана на самотен остров без храна. Беше напълняла доста, откакто бяха заминали и Блеър се чудеше дали да ѝ каже. — Толкова се радвам, че дойдохте, деца.

Сайръс стисна ръката ѝ и каза:

— Аз и майка ви имаме голяма изненада за вас.

Елинор постави окичените си с диамантени пръстени пръсти върху дебелиите му устни и каза:

— Шшш, не преди Коледа.

Арън усети, че коляното на Блеър е докоснало неговото под масата, но вместо да го премести, той не помръдна. Това си беше едно от неговите извратени удоволствия — случайно докосване по коляното, дъхът ѝ в ухото му, когато тя въздиша от скука.

Той знаеше, че Блеър тъкмо се беше изкъпала, макар косата ѝ да беше суха, понеже миришеше на любимия си кокосов шампоан. Той също така забеляза, че кожата ѝ е по-тъмна, отколкото беше в самолета, следователно бе използвала някакъв лосион за тен след като бяха пристигнали. Знаеше ле ноктите на краката ѝ са лакирани в розово и че си е свалила часовника и се мразеше, задето забелязва неща, които никой брат не би трябвало да забелязва.

Тайлър зяпаше отнесено колата си. Той си мечтаеше да има звукозаписно студио и да прави клипове за MTV. Не стига, че вместо на Озфест беше принуден да иде на почивка със семейството си, но и, за разлика от другите, нямаше приятел със себе си, което доказваше, че да си на единадесет е адски гадно.

— Не се притеснявай, човече, като приключим с обяда, двамата с Майлс ще те водим на водни ски — каза Арън, като забеляза унилото му изражение.

Тайлър извади сламката си и се опита да я запали със зипото на Арън:

— Яко — отвърна той като се опита да запази имиджа си на единадесетгодишно лошо момче, макар и облечено в абсурдни зубрашки карирани панталони и зелена тениска Lacoste.

Донесоха храната и Сайръс и Елинор започнаха да разказват за пътешествието си. Миналата седмица се изкачили на един вулкан и видели скатове на Мартиника. На Сейнт Джон Сайръс купил на Елинор коралова диамантена брошка, която била открита на потънал кораб, а на Върджин Горда пили коктейли с Албърт Фини, който бил много известен артист, за когото естествено никой от тях не беше чувал.

Серена се изолира, както само тя си знаеше. Двете с Блеър бяха седнали с лице към плажа, а над морето кръжеше самолет и правеше лупинги. Скоро стана ясно, че самолетът пише букви. Ама как го правеха това? Дали ще е забавно, ако пилотът не може да пише правилно? Тя замижа, опитвайки се да разчете написаните букви, като си мислеше, че са на френски.

С-Е-Р-Е-Н-А.

Серена запуши устата си с ръка и грубо бутна Блеър с лакът. Блеър не се забави да ѝ го върне. Тя взе малката бяла картичка от центъра на масата и я подаде на Серена.

Ръцете на Серена трепереха, докато я отваряше:

Моля, направете резервация за коледното парти в „Айл де ла Пе“ с „45“ от 20.00 до полунощ.

Серена грабна ръката на Блеър и здраво я стисна. Единственото нещо, което щеше да ги предпази от полудяване през тази Коледа беше фактът, че са заедно.

— О, вижте! — просъска Елинор, като стресна Серена и Блеър. Тя посочи с пръст към рецепцията от другия край на ресторанта. — Това са Мисти и Бартоломю Бас.

Наведе се над масата и каза с по-нисък глас:

— Чух, че на Мисти са ѝ махнали черния дроб. Тя е страхотна алкохоличка, но сега ми изглежда добре. Чудя се дали са дошли с лодка, това е доста добър начин да се излекуваш. Няма как да пиеш, освен ако не си носиш алкохол.

Мисти и Бартоломю Бас, родители на небезизвестния Чък Бас, се настаняваха в хотела, а в краката им се търкаляха множество куфари. Блеър и Серена очакваха Чък да се появи зад тях, нали такъв им беше късметът на това пътуване, но него го нямаше.

— Става дума за апендицита ѝ, майко, беше болна от апендицит, не е толкова страшно — каза след миг Блеър, когато се убеди, че Чък си е останал вкъщи.

— Е, не това чух, но както и да е. Не знаех, че ще карат Коледа тук. — Елинор се огледа из ресторанта, като попипваше новата си

коралово диамантена брошка. — Чух, че има доста знаменитости, отседнали тук, но не разпознавам никого.

Сайръс я накара да млъкне, като сложи пържен картоф в устата ѝ и каза обичливо:

— Просто се уверявам, че получаваш всичките си витамини и минерали, скъпа.

Блеър беше убедена, че майка ѝ няма нужда от допълнително пържени картофи, а още по-сигурна беше, че не ѝ се стои там да гледа как Сайръс я храни. Да поговорим отново за повръщане.

— Извинете ме — изломоти тя и се стрелна към най-близката тоалетна.

Всички бяха свикнали със странното ставане на Блеър от масата и нямаха мнение по въпроса, но Серена мразеше мисълта, че тя се е свила в някоя кабинка и си бърка в гърлото. Тя хвърли салфетката си върху незапочнатия хамбургер:

— Благодаря за обяда.

След това стана и забърза да види дали Блеър е добре, но държеше главата си наведена, в случай, че Флоу е наоколо, скрит зад някоя палма.

НА КОГО МУ ПУКА ЗА „ВИКТОРИЯС СИКРИТ“

— Чакай да видиш какво съм заснела — каза Ванеса на Дан, като седнаха край масата. Джени и Нейт още не бяха пристигнали, но Руфъс беше пийнал твърде много вино и не можеше да чака. — Супер щуро е, ще си много горд с мен.

— О, значи ти си режисьорка, Ванесамонда? — попита приятелят на бащата, Лайл, и си сипа малко лазаня. — Какви филми правиш?

Ванеса отпи малко вода:

— Ами черно-бели, без много действие, нали се сещате.

Лайл запълни чинията си с печен боб, гарнитурата, която Руфъс беше избрал за лазанята:

— Художествени филми, а?

— Предполагам — кимна Ванеса.

— Аз също си падам по приключенски филми, гледала ли си „Мумията“? Смятам, че това е най-добрият филм.

Ванеса обаче не го слушаше. Нейт и Джени тъкмо бяха дошли и се разсъбличаха в коридора.

— Извинявай, татко — каза задъхано Джени и свали шапката си. Ванеса на момента я разпозна, беше червена, пухкава, точно като тази на момичето от парка. А Нейт беше облечен в морскосиньо палто, точно като момчето от парка. Той имаше същия изтупан вид и златиста чуплива коса. Ванеса остави вилицата си на масата.

Упс.

— Татко, това е Нейт — каза Джени, като доведе Нейт до масата. Тя се почувства като балерина, докато целуваше всички един по един. Досега не знаеше, че човек може да е толкова щастлив — Нейт ѝ беше казал, че я обича!

Нейт стисна ръката на баща ѝ и каза:

— Радвам се да се запознаем, г-н Хъмфри.

Устата на Руфъс беше пълна и той прокара храната с вино:

— Нейт, момчето ми, значи ти си причината, поради която дъщеря ми взе над четиристотин долара назаем този месец. Радвам се най-накрая да се запознаем. — Той издърпа стола до себе си и добави. — Ела, седни!

Джени беше в такова настроение, че не й пукаше за това, че баща ѝ я излага. Тя само се надяваше той да се държи добре с Нейт.

— Е, кажи ми Нейт, с какво се занимаваш? — попита Руфъс, наливайки цял галон в чашата му.

Нейт се усмихна, бащата на Дженифър изглеждаше готин:

— Яхти, нашите имат къща в Маунт Дезърт, Мейн. Двамата с баща ми строим лодките и ги караме там.

Дан чакаше момента, в който баща му ще изяде Нейт с парцалите, като заговори за егоизма на богатите и за това колко непотребни са яхтите, но нищо подобно не се случи. На Руфъс явно му стана интересно и продължи да задава въпроси.

В нормално състояние това лицемерие щеше да разяри Дан, но сега той беше твърде притеснен как ще каже на Ванеса, за да се ядоса на баща си задето се държи така с надрусания Нейт. Той си играеше с лазанята. Ще изчака още десет минути и ще се извини с това, че той и Ванеса трябва да „поговорят“.

Изведнъж Руфъс тресна по масата:

— Момент, всички да ми подадат чиниите си, мисля, че лазанята ще е сто пъти по-вкусна, ако я фламбираме.

— Татко — измънка Джени. Щеше напълно да я изложи, беше неизбежно.

Нейт подаде чинията си на Руфъс, а той запали клечка и я хвърли в нея. В соса имаше толкова много ром, че тя избухна в пламъци.

— Страхотно! — възкликна Нейт.

Руфъс се разсмя, а Джени му подаде своята чиния с ухилено лице. Май двамата си допаднаха!

Дан не издържаше повече. Той се обърна и наведе глава към Ванеса:

— Може ли да поговорим?

Той беше толкова притеснен, че ръцете му трепереха.

— Добре — каза тя, внезапно също притеснена. Дали ще ѝ стиска да приключи с това веднъж завинаги и да му покаже новия си костюм? Лайл взе чинията ѝ, след което я върна в пламъци.

— Мерси — каза тя разсеяно.

Дан се изправи и каза:

— Хайде.

Ванеса взе чантата си и го последва по коридора към спалнята му. Апартаментът на семейство Хъмфри беше от онези реликви, които не бяха реставрирани от 40-те. Беше голям и прашен, със скърцащ дървен под, олющени стени и миришеше на стари обувки и изгнили корици от книги. Веднъж Дан намери неотворено тесте карти на един рафт в офиса на баща си, които бяха отпечатани през 1955. Всички попове приличаха на Елвис Пресли, което си беше много готино.

— Ами — започна Дан след като затвори вратата на стаята си, — исках да ти кажа нещо.

Ванеса седна на пода и развърза черните си войнишки кубинки. Ако щеше да го прави, трябваше да бърза, преди да е размислила.

— Ъхъ — каза тя и събу дългите си вълнени чорапи, след което размърда пръсти. Преди две вечери беше позволила на сестра си Руби да ѝ лакира ноктите в шоколадовокафяво и изглеждаха доста добре. После се изправи и разкопча черната си жилетка.

Дан отиде до бюрото си и взе последния си черен бележник. Той си помисли, че ако покаже на Ванеса колко зле пише напоследък, тя ще разбере защо трябва да правят секс. Заразгръща страниците, които бяха изпълнени със започнати стихотворения от типа:

*Ти си моят Франкенщайн,
моя Лихтенщайн,
ти си божествена!*

Никое от тях нямаше завършек, понеже бяха твърде лоши, за да си губи времето с тях. Само докато ги четеше, се изчервяваше от срам.

— Май напоследък не мога да напиша нищо свястно — каза той, продължавайки да разгръща страниците.

Ванеса свали черната си вълнена пола и черното поло, след това застана с ръце на кръста, като изчака той да се обърне.

— И си мислех, че не мога да пиша вече, понеже... каза той затвори тефтера и се обърна — трябва да... — и млъкна.

Ванеса стоеше до леглото му, облечена само в черен дантелен сутиен и дантелени боксерки, които бяха толкова прозрачни и ефирни, че Дан можеше да види през тях *всичко*.

Ама разбира се, нали това беше идеята.

Тя се усмихна и примигна:

— Какво ще кажеш?

Дан я гледаше ужасен. Това беше последното нещо, което очакваше да види:

— Какво правиш?

Ванеса се приближи до него, като се опитваше да не мисли как изглежда задникът ѝ в прашките. Тя постави ръце на раменете на Дан, чието тяло трепереше. Не беше сигурна дали това е на добре или не.

Дан се огледа из стаята и попита недоверчиво:

— Не снимаш това, нали?

Ванеса обикновено първо го питаше дали иска да е в някой от филмите ѝ, но сега му беше ясно, че тя иска да заснеме суров репортаж и можеше и да пропусне.

Тя поклати глава и каза:

— Целуни ме.

Дан скръсти ръце на гърдите си, чак сега разбираше накъде бие Ванеса.

Е, и? Нали бяха влюбени. Защо просто не го направи?

Всяко друго момче щеше да я целуне на момента. Но Дан не беше всяко друго момче, той беше чувствителен романтик. Не искаше първият му път да е хаос от черно дантелено бельо. Беше твърде обмислено, клиширано и... *грешно*. Той го искаше чисто, спонтанно и... *правилно*.

Дан направи крачка назад и се обърна:

— Съжалявам.

На Ванеса ѝ стана ясно, че е прекалила и че не е честно спрямо него, но тя просто искаше да се позабавлява. Беше се опитала да стане неустойима за него, но той доста добре си устоя. Тя грабна полото си от леглото и го навлече. Чувстваше се унижена.

Дан запали цигара и дръпна силно:

— Искаш ли да ми покажеш какво си заснела?

Хм, май не.

Ванеса поклати глава, неспособна дори да го погледне, облече ризата и закопча жилетката си Дан загаси цигарата си в една празна кана от кафе и каза:

— Ами тогава да се връщаме на масата.

Ванеса завърза връзките на кубинките си и се изправи:

— Аз мисля да си тръгвам.

Гласът ѝ трепереше, не беше плакала от четиригодишна, но сега май беше на път да го направи.

Дан кимна, беше разкъсван между желанието си да я запита какво ѝ е и да я остави да си тръгне, за да може да седне да пише отново. Какво ли щяха да си кажат, ако тя останеше?

Много странно как нещо такова като секси бельо може изцяло да промени една връзка.

Ванеса отиде до вратата, отвори я и каза тихо:

— Чао.

— Чао — отвърна Дан, когато вратата се затвори след нея. Той се върна на бюрото си, седна и отвори тефтера с надеждата, че объркването му от тази ситуация ще му върне вдъхновението и той ще напише нещо брилянтно. Но уви, просто си седеше и пушеше цигара от цигара.

ИЗКУСТВОТО НА ДЖ ШАШВА Н

— Ще ни извините ли? — попита Джени. — Искам да покажа стаята си на Нейт.

Руфъс леко извърна поглед и каза с ужасен акцент:

— Mais oui, bien sur.

Джени забели очи. Баща ѝ имаше навика да приема образа на готин бийт поет, който пуши цигари в бохемско френско кафене, когато пийне повече червено вино.

Крушата не пада по-далеч от дървото.

— Хайде — каза Джени и поведе Нейт по коридора към стаята си. Тя отвори вратата и светна лампата.

Нейт не очакваше да бъде изненадан от стаята на Джени. Останалата част от апартамента беше уютна и претъпкана с мебели, като извънградска вила, която никога не е почиствана, и той очакваше стаята ѝ да е нещо подобно. Но Джени не понасяше белите си стени и чаршафи, напукания таван и голия дървен под, а и беше доста добър художник, така че през последните няколко месеца рисуваше, особено портрети, а любимата ѝ тема беше, разбира се, Нейт. Там имаше шест негови портрета, всеки в стила на различен художник. Имаше Нейт в стила на Моне, Нейт в стил Пикасо, с очи на краката, Нейт в стил Дали, който преминаваше в пудел на тротоара, Нейт в стил Уорхол, с електриково-зелени очи и златиста коса, Нейт в стил Полък, с боя, разпръсната във формата на главата му и Нейт в стил Шагал, където главата му плаваше в нощното небе.

— Харесват ли ти? — попита с надежда Джени, — опитвам се да копирам различни стилове. Най-трудно ми беше с Полък.

Нейт зяпна картините на стената с отворена уста. Не знаеше кой е Полък, нито разпознаваше другите стилове, които Джени беше използвала, но разпозна себе си цели шест пъти и това го накара да се замисли.

— Ето тук прекарвам повечето от времето си — обясни тя радостно. Нейт беше толкова чаровен, докато разговаряше с баща ѝ, че

тя го заобича дори повече. Събрала смелост, тя се изправи на пръсти, сложи ръце на раменете му и прошепна:

— Цяла вечер искам да те целуна.

Нейт се вдърви, ама не по оня начин, дето си го мислите.

Да, обикновено *би* го надървил в такава ситуация, само че сега тъкмо беше получил много ясно видение как Джени прекарва часове в стаята си и рисува тези добри, но много странни *негови* портрети.

Проблемът беше, че тъкмо ѝ беше казал, че я обича. И в онзи момент наистина го каза от сърце. Но тя сега какво очакваше, да я дефлорира, или какво?

Той я целуна нежно по устата и каза:

— Май скоро ще тръгвам, трябва да си стягам багажа и други такива неща.

Тя се нацупи и каза с поглед, прикован в пода:

— О, моля те, не си тръгвай. Все още нося прашката.

Нейт трябваше да се махне оттам преди тя да е почнала да се разсъблича там, пред художествената си колекция. За късмет, не трябваше да измисля причина, поради която да се измъкне *незабавно*, понеже в този момент мобилният му телефон звънна.

Той го извади от джоба си и погледна екрана — беше Джереми:

— Хей, къде си?

— Ами тъкмо ще се срещаме в оня бар на „Ривингтън“, дето изхвърлиха Чарли, задето пушеше марихуана на аварийния изход.

— Добре, успокой се — даде нареждане Нейт, понеже си помисли, че ако обаждането е важно, Джени ще го пусне да си отиде.

— А?

— Идвам веднага — каза Нейт. Той затвори и хвана ръката на Джени: — Съжалявам, Дженифър, но наистина трябва да тръгвам. Антъни, Джереми и Чарли са взели някакво гадно екстази и се побъркват. Трябва да ида да им помогна, преди да са свършили нещо лошо.

Джени кимна, а долната ѝ устна трепереше. Нейт заминаваше за Мейн на другия ден и тя нямаше да го вижда доста дни:

— Добре.

— Ще се върна за Нова година, всичко ще бъде наред — каза той и я прегърна.

Тя присви очи и го прегърна по-силно:

— Обичам те.

Не можеше да спре да го казва.

Нейт я пусна, взе плюшената панда от леглото ѝ и я пхна в ръцете ѝ, като я целуна по носа:

— Ето, мисли си, че съм аз.

След това излезе от стаята и тръгна надолу по коридора. Там заля г-н Хъмфри с благодарности, след което скочи в едно такси и потегли към бара. Щеше да поръча на приятеля си Джереми едно голямо, задето му е спасил задника тази вечер.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Съжалявам, че толкова време не сме се чували, но нали знаете, няма училище и мен също ме няма — всяка нощ съм на купон.

Е, какъв е този линк?

Добре, всички сме чували за тези хора, дето подшушват на полицията разни работи. Например, разбираш ли, снимали са в двора детето и случайно заснели стрелба от кола и още по-случайно имали номерата на колата на камерата. Е, тук при мен има нещо, което е съвсем обратното на това. Знам кой е на касетата, така де, на този линк, ама как са го завъртели в нета?

Сигурна съм, че знаете за какво говоря. Когато кликнете на него, виждате двама души, които всички познаваме и обичаме, заедно в снега, които си свалят панталоните и се загръщат в топло палто — отново заедно. *Дж* има доста сладък задник, не че се загледах в него, а дори и в боксерки, дупето на *Н* няма да ви разочарова. Нищо чудно, че касетата се разпространява по нета със скоростта на нов албум на „45“.

Не искам да споменавам имена, но съм почти сигурна, че *В* е заснела това видео, познава се по художествения подход и добрата работа. Но защо ѝ е да го качва в нета? В това няма никаква логика. Ако беше тя, сигурна съм, че никога нямаше да го преживее, а ако не беше, то кой е тогава? Трябва да си призная, че за първи път не знам.

Наблюдения

А сега ексклузивно от хотел „Айл де ла Пе“ на остров Сейнт Непослушници, хм, така де, искам да кажа — Сейнт Бартс: *Флоу*

излиза от магазин за домашни любимци в Густавия, единствения истински град на острова, с кафез. Не питайте. Г-жа *Е.У.Р* повръща в кошчето в една от тоалетните. Ето откъде го е наследила *Б. Б* и *С* примъкват още една кана с пунш във вилата си, където се крият от вчера. *А* свири на китара сам на плажа. Може и да е сладък, но няма нищо секси в самосъжалеващ се вегетарианец с тениска, на която пише: „Легализирайте тревата“. В Ню Йорк: *К* и *И* се прегръщат на Парк авеню, преди да се разделят за Коледа. Хм, май трябва да си разменят пръстени или нещо такова.

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Имам един приятел, чиято сестра дружи с публициста на *Флоу*, и той й казал, че *Флоу* е в Сейнт Бартс, за да се излекува от пристрастието си към кокаина.

Brownie

О: Здравей Brownie,

Ами чувала съм, че Сейнт Бартс е рай за дрогата, така че май няма да се получи.

И

Украсете залите

Днес е Бъдни вечер. Това е последният шанс да купиш всичко от списъка си. Това е последният шанс да хвърлиш поглед под елхата и да се увериш, че повечето подаръци са за теб, и ако не, сега му е времето да смениш етикетите. Това е последният шанс да изядеш възможно най-много шоколадови трюфели от Godiva. Също и последен шанс да се почувстваш на пет и да оставиш бисквитки с джинджифил за Дядо Коледа. Най-важното е, че това е последният шанс да си много мил с хората, които ти купуват подаръци, за да размислят и да ти купят онази оранжева чанта от свинска кожа на Hermes Birkin.

Много весела Коледа!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

С И Б ОСТАВЯТ МОМЧЕТАТА ДА СА СИ МОМЧЕТА

— Не можем просто да си седим тук цял ден — каза Серена на Блеър. Беше почти обяд в деня на Бъдни вечер, тя стоеше до прозореца на вилата и гледаше с копнеж бялата плажна ивица и тюркоазния цвят на водата.

— Ами Флоу и Майлс? — запита Блеър, докато изстискваше паста върху кафявата си електрическа четка за зъби. — Мислех, че се крием.

Всъщност тя се надяваше, че криенето във вилата със Серена ще ѝ остави време да поработи върху есето си за Йейл. Досега обаче, те бяха успели само да пият пунш от високи чаши, гарнирани с хартиени чадърчета, портокалови резени и пияни вишни, да играят бридж и да си лакират ноктите на краката в бебешко розово. Сега беше времето да се хване за компютъра.

Серена имаше по-различно виждане. Цяла нощ и половин ден в затворено помещение беше нейният предел.

— Отиваме на плажа — обяви тя и облече бели шорти на „Миу Миу“ върху белите си бикини. — А ако някой иска да говори с нас, ще се наложи да пообщува с тези — добави тя и свали горницето си точно пред Блеър.

Блеър вдигна вежди и се върна към миенето на зъбите. Тя се изплю в мивката и попита, вече харесала идеята:

— Искаш да ходим по монокини?

— Точно това искам — отвърна Серена с дяволита усмивка.

Арън, Майлс и Тайлър взимаха уроци по сърф, когато Серена и Блеър опънаха канареножълтата си кърпа на плажа, свалиха горницата си и легнаха по гръб с оголени към небесата гърди.

— Гадно — каза Тайлър и се обърна, за да не гледа.

Майлс изпусна платното и падна след него. Когато се показа над водата, той поклати глава към Арън и каза:

— Не мога да повярвам, че живееш у тях.

Платното на Арън беше във водата, той го дръпна здраво в опит да закрие гледката към брега, но колкото и да се опитваше, нищо не се получаваше. Блеър може би се смяташе за изтънчена европейка така гола, но що се отнасяше до него, това беше курвенско. Всеки, който минаваше, можеше да я види, а след това, когато я зърнеше облечена, можеше да си я представи гола. Самата мисъл за това го замаиваше.

Техният инструктор Принц, с растафариански бански Speedo заплува към него с гръб към плажа и каза:

— Дай да ти помогна.

Той се гмурна като делфин и избута платното с глава.

Готин трик.

Арън придърпа въжето, докато платното застана на мястото си, перпендикулярно на дъската. Той се хвана здраво и се наведе назад, когато то хвана вятъра. Дъската се плъзна по повърхността на водата, като издаваше пляскащи звуци и оставяше след себе си следа. Арън се почувства супер готин. Справяше се!

Някакви хора се разкрещяха зад него и той погледна през рамо.

Серена и Блеър се бяха изправили върху хавлиите си и го поздравяваха за доброто каране:

— Браво, Арън, давай, давай! Какъв жребец!

Арън се взря в тях — не можеше да не погледне, но за секунда повече от необходимото. Когато погледна отново напред, установи, че се забива в някаква пясъчна ивица, излетя назад и падна по гръб в плиткото.

Ауч.

Майлс искаше да разговаря с Блеър, но не беше сигурен дали има някакъв правилник за това на какво разстояние трябва да застанеш от голо момиче, което се припича на слънце, без да изглежда така сякаш я зяпаш. А и не беше сигурен дали на Блеър й пука.

Принц отиде да спасява Арън, а Майлс издърпа сърфа на брега и се запъти към Блеър, докато не стигна на три метра от нея. Тя и Серена още лежаха по гръб; леле, мъжки, тая гледка си заслужаваше.

— Здравсти — каза небрежно Майлс.

Блеър извърна глава и примижа. Това щеше да е забавно. Тя се изправи, като му разкри цялата си предница. Е, само до кръста, де.

— Здравсти.

Майлс погледна надолу и се изчерви. Той изглеждаше доста сладък в оранжевите си шорти, с огърлица от миди и щръкнала във всички посоки руса коса.

— Ами, аз просто се чудех дали имаш планове да дойдеш на вечерята за Бъдни вечер днес.

Блеър погледна към Серена и прошепна:

— Плануваме ли да ходим на партито за Бъдни вечер?

Серена се усмихна и кимна, сложила ръка над очите си:

— Определено.

Блеър се обърна към Майлс:

— Да, ще ходим.

Майлс кимна, като се опита да задържи погледа си върху лицето й:

— Супер. Ами, ще се видим по-късно.

Блеър се усмихна и прикри очи, докато го наблюдаваше как върви към сърфа си и след това, докато показваше мускулите си, като го избутваше обратно във водата. Това *беше* забавно. Колко често момчетата ти дават три метра пространство за дишане? Тя легна обратно на хавлията и се обърна по корем.

Може и да беше забавно, но толкова слънце беше предостатъчно на едни голи момичешки гърди, дори и с фактор 45.

След час и половина печене Серена беше покафеняла и от двете страни. Тя тъкмо щеше да каже на Блеър, че толкова слънце й стига, когато...

— Серена?

Тя се извърна и седна на хавлията.

Да, беше Флоу и да, тя още беше без горнице.

Той май нямаше нищо против. Приблужи се точно до крайчето на хавлията на Серена и застана над нея. До нея Блеър лежеше по корем с бяла фланелка на главата и се правеше, че спи.

— Най-накрая — каза той и тръсна къдрите си далеч от красивите си сини очи. Носеше само електриково-оранжеви шорти и нищо друго. Слабото му тяло беше придобило перфектния загар на препечено хлебче с канела и масло. На врата му висеше зъб от акула на верижка:

— Липсвах ли ти?

Серена вдигна рамене и започна да потърква голите си ръце, отчасти за да попречи на Флоу да види всичко.

— Ами... изпрати ми толкова много подаръци...

Той се нацупи:

— Не са толкова много.

Може би повече от подаръците бяха от Кати и Изабел, а не както мислеше преди, че са от него. Трудно беше да ги разбереш тези двете.

— Е, все тая. Чу ли новината, ние сме сгодени.

Флоу се ухили:

— Да, и това чух, но не се тревожи за тези неща. Ще свикнеш.

Работата беше в това, че Серена не искаше да свиква. Преди не беше излизала с рок звезда, и си беше прекарала добре през онази вечер заедно с него, но имаше толкова много други момчета: катерачи, фотографи, състезатели, актьори и диджеи. Серена беше точно като онова колибри, което бе наблюдавала предния ден да каца от цвят на цвят. Хич не ѝ се искаше да виси на едно цвете и да го изстиска до дупка. Искеше ѝ се да опита възможно най-много цветове.

Тя издърпа опашката си през рамо и започна да оглежда цъфналите ѝ краища, без да каже и дума. Флоу не беше свикнал момичетата да се държат така в негово присъствие. Кога щеше да се хвърли в обятията му и да му каже колко ѝ е липсвал и как не иска да се разделят повече?

— Ами групата ми ще свири на партито тази вечер и си помислих, че след това може да се разходим и да ти дам подаръка за Коледа — каза той.

Серена се усмихна. Олеле, Боже, още един подарък:

— Ще бъда там.

— Супер! — Той направи пауза, изчаквайки тя да реагира. Но Серена не каза нищо: — Ами добре тогава, ще се видим довечера.

— До довечера — Серена се плъосна пак на хавлията и сръга Блеър в ребрата.

— Каква си лицемерка — каза Блеър, като се обърна и махна тениската от лицето си.

Серена вирна глава:

— И защо?

— Правиш се, че мразиш подаръците му, но се обзалагам, че нямаш търпение да видиш какво ти е взел за Коледа.

Серена се ухили. Блеър беше абсолютно права. Можеше да си мърмори против постоянния поток от подаръци, но истината беше, че момичетата обичат подаръци, особено от известни, доста красиви рок звезди.

ОБЯСНЕНИЕ ЗА ЛИНКА

— Коя камера? — измърмори двадесет и две годишната, сестра на Ванеса, Руби. Беше три часът в събота следобед, но изглеждаше сякаш Руби си е легнала само преди няколко часа. По очите ѝ имаше размазан молив от предната вечер и все още беше обути в тесните си кожени червени панталони. Руби спеше на дивана в онова, което се водеше дневна, в апартамента им само с една спалня на втория етаж на сграда в Уилямсбърг, Бруклин. Жилището беше пълно с музикална екипировка — микрофони, китари, говорители и т.н. за групата на Руби „Шугърдеди“, плюс фотографското съоръжение на Ванеса. На пода имаше килим, който родителите им бяха изтъкали на стан собственоръчно пред къщата си в Бърлингтън, Вермонт. Той беше с военно зелен и ябълковочервен цвят с мотиви от Ноевия ковчег — двойки животни на зелен кораб в червено море. Килимът обаче беше така затрупан с дрехите на Руби, че животните дори не се подаваха изпод тях.

— Дигиталната ми камера SONY — натърти Ванеса. — Оставих я на кухненския плот.

Беше планирала да прегледа лентата, която беше заснела в парка в петък, за да види дали частта с висулките си заслужава да се запази. Също така беше решила да изтрие онази част с Нейт и Джени, но не можеше да открие камерата никъде.

Руби се извърна и сложи възглавница на лицето си:

— Взех я назаем.

— Какво искаш да кажеш с това взех я назаем? Къде е?

— Дадох я на едни приятели в кръчмата. Ще снимат нещо за скейтбордове.

— На нея имах кадри! За новия ми филм.

Руби махна възглавницата от лицето си и се изправи в леглото:

— Все едно нямаш още десет камери. Съжалявам, че нахлух в личното ти пространство без позволение. Ще ме гушнеш ли? — каза саркастично Руби.

Ванеса гледаше сестра си с гневен поглед, а ноктите ѝ се бяха впили в дланите от стискане. Сега ѝ беше ясно защо бе получила петнадесет мейла, които я обвиняваха в порнография. Приятелите на Руби бяха направили нещо повече от това просто да използват камерата, бяха взели всичко от нея и го бяха качили в тъпия интернет.

Дан тъкмо я беше помислил за перверзница. Какво ли щеше да си помисли сега?

Следобед на Коледа Дан сърфираше из интернет, като търсеше лек за блокирани писатели без вдъхновение. Но всички съвети бяха супер глупави и нефункционални. *Идете на разходка.* Все едно той не обикаляше цял Манхатън всеки ден, чудейки се защо не може да напише нищо свястно. *Вземете топла вана.* Мразеше ваните. Успяваха единствено да го приспят. *Спортувайте.* Не, благодаря. Хранителният му режим от кафе и цигари не можеше да се сравнява със спорта. Един сайт дори дискутираше положителните страни от вземането на наркотик. Явно някакъв добър писател беше написал цял роман под въздействието на наркотик за една нощ, а на сутринта дори не си спомнял за това. Но с изключение на алкохола, Дан беше минал през гимназията без други субстанции и не възнамеряваше да започва сега. Друг сайт препоръчваше игра, която се състоеше в това да запишеш първата дума, която ти дойде на ума и да продължиш оттам. Можеш да се окажеш с пълен списък за покупки, но и това е повече от нищо. Дан реши да опита. Той обърна на нова страница и хвана химикалката.

Написа думата *телефон* и тогава на компютъра му светна съобщение. Той грабна мишката и влезе в пощата си. Съобщението беше от Зийк, единствения му приятел в Ривърсайд.

Провери тоя линк, пич.

Дан кликна върху него, като мислеше, че е поредният линк с баскетбол от Зийк. После се обърна с гръб още преди да види какво се е появило на екрана.

Телефон. А сега какво? Нуждаеше се от още думи.

Баща му почука и отвори вратата, после подаде глава вътре:

— Дан. Отивам за кифлички. Искаш ли нещо?

Дан се извъртя на стола, за да каже на баща си да му донесе много голяма чаша черно кафе, но изведнъж лицето на Руфъс потъмня, докато се взираше в екрана на компютъра.

— Дженифър Талула Хъмфри, това ти ли си? — кресна той и нахлу в стаята като побесняла мечка. Беше облечен в разкъсана бяла тениска, а сивата му коса стърчеше навсякъде.

Дан се обърна към компютъра. Първото, което разпозна, беше червената шапка на Джени. След това видя голия ѝ задник в бяла прашка. Изведнъж някакъв пич с къдрава светла коса залепи целувка на задника ѝ. Камерата се извърна към момчето, което си свали панталоните, а след това хвана в кадър двамата, увити в едно палто, сякаш правеха нещо мръсно.

Баща и син гледаха и не вярваха на очите си, а лентата се повтаряше отново и отново.

— Дженифър! — кресна Руфъс и пръски слюнка се изсипаха върху екрана на компютъра.

Джени се появи на вратата, като ангел в светлосиния си анцуг, с вързана назад коса:

— Какво? — попита тя.

Дан се дръпна назад, за да може тя да види какво става на екрана от мястото, където беше застанала.

— Какво? — настоя тя нетърпеливо. Пристъпи напред и тогава ръката ѝ полетя към устата, когато зърна голото си дупе. Това приличаше на филм на ужасите, в който тя беше звездата. *Как се е случило това?* зачуди се Джени.

— Това си ти с онова момче Нейт — посочи Руфъс към монитора, побеснял от гняв.

Той беше либерален родител. Позволяваше на Дан да пуши в стаята си и да пие навсякъде. Беше разрешил на Джени да си купи обувки с платформа, когато беше на девет. Джени, обаче, беше още дете, и гледката как се гърчи полугола с някакъв тип по интернет го накара да се замисли.

Онемяла от ужас, Джени се взираше в лентата, която се въртеше отново и отново. Там беше нейната шапка, нейната прашка, задникът ѝ и Нейт, който го целуваше, а след това двамата се въргаляха в снега. Това беше толкова личен и специален момент, а сега беше в интернет,

където всеки можеше да го види, включително баща ѝ и брат ѝ. Джени нададе писък и изхвърча от стаята.

Руфъс погледна за секунда в екрана и кресна на Дан:

— Ти знаеш ли нещо за това?

Дан поклати глава, макар да се почувства някак отговорен. Той беше толкова отнесен покрай липсата на вдъхновение и непостоянството в желанието си дали иска да прави секс с Ванеса, че не беше защитил Джени от това богато, педофилско копеле Нейт.

— Е, отсега нататък искам да я държиш под око. Може да съм снизходителен, но не искам сестра ти да се разхожда като курва.

Дан кимна, а Руфъс го потупа по рамото, след което се запъти към стаята на Джени, където тя лежеше с глава във възглавницата, заобиколена от портретите на възлюбения си Нейт.

— Дженифър. Никога не съм мислил, че ще направя това, но не ми оставяш избор. Наказана си за остатъка от ваканцията. Никакво излизане, никакво кино, издръжка или телефонни обаждания, никакви мейли, нищо. И определено никакви контакти с това момче Нейт. Дан ще те следи като ястреб, за да не се измъкваш, понеже на теб явно не може да се разчита.

Джени се изправи, лицето ѝ беше подуто, а долната ѝ устна трепереше.

— Не знам кой го е направил, но не е честно. Вината не е моя! Ние сме влюбени! Той ме заведе на „Лешникотрошачката“! Не сме направили *нищо лошо*.

Руфъс вдигна ръка, за да я накара да млъкне.

— Твърде си млада, за да разбираш тези неща, особено любовта.

— Но татко, аз не знаех, че ни снимат — каза тя, гушвайки пандата.

Руфъс вдигна прошарените си буйни вежди и потърка брадичката си:

— И мислиш, че това е извинение?

— Не ми пука — викна тя, хвърли пандата на земята и отново избухна в сълзи. — Не ми пука какво мислиш, не сме направили *нищо лошо*.

Руфъс направи крачка и взе от полицата непипнатото копие от „Ана Каренина“, което ѝ беше дал миналото лято, след което го хвърли на леглото:

— Ще ти кажа какво мисля — повиши глас той, — мисля, че трябва да си стоиш повече вкъщи и да четеш.

Джени погледна книгата и я зарита по детски от леглото. Руфъс поклати глава с отвращение и тръшна вратата след себе си, преди да беше побеснял напълно.

Дан слушаше от стаята си, все още гледайки повтарящата се лента. Сега, след като беше преодолял първия шок от това да види малката си сестричка да участва в порнофилмче в нета, му се стори, че работата с камерата му е позната. Необикновените ъгли, от които бе снимано, начинът, по който камерата се приближаваше, а след това се отдалечаваше, така че Нейт и Джени бяха само малка абстрактна точков белия сняг... Дан беше убеден, че това е работа на Ванеса Абрамс.

Изключи компютъра си, отвратен, че е гледал толкова дълго, но повече отвратен от Джени и Ванеса. Как се случи така, че и двете се оказаха такива... Взе черния тефтер и веднага се сети за нова дума, с която да продължи с упражнението си. Грабна химикалката и я записа:

Кучки.

Н Е ДОМАКИН НА МАЛКО СЪБИРАНЕ

Ще си помислите, че да притежаваш вила толкова далеч от града, като в Маунт Дезърт Айлънд, Мейн, би могло да е доста скучно, но ще сбъркате, защото там бяха ваканционните жилища на най-старите и заможни нюйоркски фамилии, където децата им си играеха още от малки. Когато пораснаха, всички тези деца отидоха в различни пансионни по Източния бряг и сега срещата им беше като повторно събиране. На всеки 4-ти юли те правеха огромен огън на брега и заря с фойерверки, които бяха прекарвали през граница от Канада. Всяка Коледа Нейт се събираше със същите две приятелчета и си пушеха трева в стаята за отмора.

Тази стая беше облицована с дъбова ламперия, имаше огромна каменна камина, а на пода плочник, който се затопляше от медни тръби, прокарани под него. От стените висяха впечатляващи еленови рога, които прадядото на Нейт сам беше вземал от отстреляните лосове и сърни. В тази стая имаше и дървен бар, зареден с отлежало уиски и европейски коняк, а през един отвор в пода, скрит от дебел персийски килим, можеше да се влезе в избата. В средата на стаята бе поставена прекрасна маса за билиард от махагон, облечена в червено и с резбовани крака.

Нейт раздаваше джойнта, понеже от тринадесетгодишна възраст го криеше в кутийка лепенки с картинки от „Весели мелодии“. Другите две момчета се ухилиха така, сякаш вече бяха врели и кипели в живота.

— Пич, много се радвам да те видя — каза Джон Гаус, който беше донесъл тревата.

Беше облечен в жилетка от овча кожа в естествен цвят, избелели дънки и поизносени каубойски ботуши с цвета на жилетката. Не особено сполучлива комбинация, освен ако не си модел на „Марлборо“ или „Ралф Лорън“, а той не беше.

Точно една седмица преди матурите Джон беше изхвърлен от училище за притежание и пласмент на трева и тъкмо сега се

завръщаше от някакво ранчо, където би трябвало да е научил разни човешки ценности като честност, доверие и уважение към околните.

Нейт оправи наргилето и го подаде на Райън О'Браян, който беше само на петнадесет, но бе по-пристрастен дори от Нейт и Джон взети заедно. След като го бяха изритали от „Сейнт Джуд“ в началото на годината, родителите му го бяха преместили в академия „Хановер“, където преди учеше Серена.

— Мисля, че си пораснал — каза Нейт. — Не ти ли изглежда поотраснал?

Райън запали наргилето. Той беше висок към 1.80 и с къдрава дълга коса, която падаше на раменете му, точно като на Флоу, само че по-тъмна.

— Я се разкарай — каза той и дръпна широките си панталони за сноуборд нагоре.

Нейт го изчака да си дръпне и да му подаде наргилето. Слънцето залязваше и прозорците на стаята станаха розови. Тази зима беше наваял доста сняг и къщата се гушеше в двуметрова пряспа. Навън нямаше дразнещи аларми на коли или бучащи автобуси. Беше абсолютно тихо. Ако Нейт се заслушаше по-добре, щеше да чуе как вълните се разбиват в скалите на брега. Той обожаваше този шум. Понякога нощно време лежеше буден в леглото си, заслушан в него.

Той си дръпна и запуши отвора, за да не може димът да избяга. Веднага обаче си дръпна пак, като награда за това, че бе отделил цели два часа да изчете документите си за колежа и да попълва по-лесните части. После издиша и подаде на Джон, след което затвори очи. Беше чудесно да си извън града, далеч от училище и от всички, които непрекъснато говорят само за бъдещето. В Мейн той можеше да си почива, без да се притеснява за изпити, колежи или за някой друг.

Джон приключи с наргилето и го остави на масата за билиард. Той взе бялата топка и се заигра с нея:

— И к'во, Нейт, кажи за порнолинка в нета.

Нейт бавно примигна, като гуцер на слънце.

— А?

Раян запали цигара „Марлборо Лайт“ и направи няколко кръгчета към тавана:

— Нали се сещаш, ти и онова дребно момиче с тъмна къдрава коса и огромни цици!

Нейт кимна. Знаеше за кого говорят, но за част от секундата не успя да се сети как беше името ѝ:

— Дженифър — спомни си той.

— А, добре, Дженифър. Не си ли видял линка? — попита Раян.

— Какъв линк? — поклати глава Нейт.

Джон взе една щека от стената и я запремята като байонет.

— Ами, пич, тоя линк, за който всички приказват. Не мога да повярвам, че не си го виждал!

Раян взе кредата от масата и започна да я души, точно както би направил някой много надрусан.

— Ми то си е цял филм за теб и тая мацка Дженифър, как се *чукате* в Сентръл Парк.

Нейт задържа наргилето пред лицето си — не си спомняше да е чукал Дженифър в парка, или където и да било. Единственото, което си спомняше, бяха шантавите портрети по стените в стаята ѝ. Той поклати натежалата си глава и се захили. Порноклип в интернет? Много добра шега, ама тези пичове вечно го бъзикаха. Като се отърси от тази мисъл, той запали и направи едно хубаво коледно дръпване. Беше на път за едно прекрасно място, където Дженифър и нейните портрети бяха само малки точки в мъглата.

Интеркомът в къщата проехтя с гласа на баща му, който имаше акцент от Ню Ингълънд:

— Майка ти и аз ще пийнем по коктейл в голямата стая. Ще се присъединиш ли?

Сигурно си мислите, че са му убили кефа, но не беше така, защото Нейт умираше да пие с родителите си, особено когато бе друсан, понеже те правеха най-силните коктейли, които сте виждали, а и беше Бъдни вечер.

Той подаде наргилето на Джон и натисна бутона:

— Идвам веднага.

После го пусна и се обърна към Джон:

— Още по веднъж и после е по-добре да тръгвате.

Двамата с Райън го гледаха как си дръпва за последно.

— Та ти още ли си с тая мацка Дженифър? — попита Райън.

Нейт грабна осмицата от масата и се заигра. Опита се да си припомни как се бяха разделили с Дженифър, но се сещаше само за плюшената панда, която стоеше на кревата ѝ.

Доста интересно как все успяваше да забрави за онази част с „Обичам те“.

— Тъъ, не точно — измъкна се той.

Джон приключи с джойнта и Нейт изпрати двамата с Райън през задната врата в снега. След това заключи вратата, скри наргилето в стара кутия от бисквити и се запъти за горния етаж, за да пие джин с тоник и да яде пресни стриди с родителите си.

МАЙКАТА НА Б ЗАШЕМЕТЯВА ВСИЧКИ С ИЗНЕНАДАТА СИ

Блеър тъкмо се беше изкъпала и бе облякла новата би розова рокля от „Калипсо“. Сега седеше на верандата на вилата и пушеше цигара, докато чакаше Серена да се приготви и мислеше за Одри Хепбърн.

Все едно не мислеше за нея през *цялото* време.

Още нещо, което би трябвало да спомене в есето си за колежа бе способността да се нагажда към различни ситуации. Нямаше значение в каква сцена играеше или в какво беше облечена — като ученичка в книжарницата в „Смешно лице“ или със смешната шапка и дантелена рокля в „Моята прекрасна лейди“ — тя изглеждаше абсолютно на място, адаптираше се прекрасно с типичното си спокойствие и лекота.

Блеър обичаше да си мисли, че в колежа *ще* постигне това качество. След като стана ясно, че тя и Нейт няма да живеят заедно в апартамент извън колежа, явно щеше да живее в общежитие със случайна съквартирантка. Щеше да ѝ се наложи да се храни в столова и да ходи на лекции. Но едва ли щяхте да я видите да носи огромна тениска с надпис „Йейл“ и раница. Тя щеше да запази достойнството си, стила си на обличане и изобщо *себе си*.

Блеър пушеше цигарата си и се опитваше да си представи Одри в Йейл, облечена в роклята си от „Закуска в Тифани“, с черни ръкавици до лактите и колие от перли и диаманти.

И тогава ѝ дойде идея. Точно това трябваше да направи, да напише *сценарий* за Одри като ученичка в Йейл!

Г-ца Глос ѝ беше казала да е изобретателна. Е, нямаше начин да си по-изобретателен от това! Блеър скочи и затръшна мрежата против комари, като нямаше търпение да започне работа върху есето си. Какво като трябваше да пропусне коледното парти. Приемането ѝ в Йейл беше къде-къде по-важно от някакво си парти.

Серена стоеше пред огледалото и завързваше тюркоазнозелено парео на кръста си. Беше още с мокрите си бански, а в косата ѝ имаше

пясък.

— Мислех, че се преобличаш? — попита Блеър.

Серена се намръщи:

— Мързи ме.

Всички си мислеха, че тя ще се наканти, за да е красива за срещата с Флоу, но като се замислим, дали всъщност трябваше?

Истината бе, че Серена беше десет пъти по-красива от всяко друго момиче на острова, независимо с какво бе облечена.

— И ще отидеш на купона по бански? — попита смутена Блеър.

Серена кимна.

— Ъхъ.

Блеър извади лаптопа от чантата и се метна на леглото:

— Мисля, че отхвърляш истината.

Серена се намести до нея на леглото:

— Може би. Какво пишеш?

— Сценарий — отговори Блеър и написа името си в началото на страницата, както и датата, 24 декември. Веднага след това тя добави работното заглавие *Одри отива на училище*.

— Мисля да пропусна партито, за да поработя върху него.

— А, и кой ми говори за отхвърляне на истината. Майлс направо се е надървил от желание да прекара с теб тази вечер, а и няма начин да ходя там сама — заяви Серена. Тя наклони главата си към рамото на Блеър. — Искаш ли да си изкараш забавно на Бъдни вечер?

Блеър прехапа долната си устна и каза:

— Искам, но повече искам да вляза в Йейл.

Серена се пресегна и затвори лаптопа с отривисто движение:

— Добре, тогава ще се постарая да получиш всичко, което искаш. Моля те, ела.

Серена скочи на крака и дръпна Блеър след себе си.

Блеър въздъхна. Тя имаше невероятното умение да сменя настроението си с едно примигване.

— Добре, но ако не вляза в Йейл, ти и само ти ще понесеш вината.

Майлс и Арън очакваха момичетата в бара. Арън беше подредил прилежно къдриците си и беше облечен с черно памучно сако и

панталони и сива тениска. Ако не ѝ беше брат, Блеър би си помислила, че изглежда доста сладък.

Арън пък мислеше, че Блеър изглежда повече от сладка. Тенът ѝ беше потъмнял, а кафявата ѝ коса беше изсветляла на кичури от слънцето. Розовата ѝ рокля падаше свободно, но заради материята се допираше до най-интересните места. Тя изглеждаше като богиня, но разбира се, той не можеше да ѝ го каже. В притеснението си да не изръси нещо неподходящо, се държеше почти като робот към нея.

— Да вървим да седнем, майка ти и баща ми имат някаква голяма изненада за нас, а ни чакат вече от час.

Блеър хвърли поглед към препълнената зала, за да види къде са седнали родителите им:

— Оу Боже, нямам търпение! Може ли, обаче, първо да пийна?

— Стига да си бърза — съгласи се Арън.

Все едно това беше проблем за нея.

Майлс се усмихна на Блеър:

— Изглеждаш много красива.

Арън тайничко се ритна под масата. Можеше да ѝ го каже той.

Майлс също изглеждаше доста добре. Беше облечен в красива черна риза на „Армани“ с бели копчета, кремави памучни панталони и кожени сандали — това си беше доста лъскаво и само човек с вкус можеше да се докара така. Блеър му се усмихна без да се усети. Партито можеше и да не е толкова зле:

— Благодаря.

Серена пооправи пареото си и се огледа за Флоу. Някои от масите в столовата бяха избутани в ъглите, за да се направи място за дансинг, а край басейна беше построена сцена с инструментите и цялата екипировка на „45“. Самата група обаче, не се виждаше никъде.

— Няма да започнат да свирят преди девет — каза Арън, прочитайки мислите ѝ, — попитах бармана.

Серена не отговори. До девет оставаха двадесет минути, а не можеше да се каже, че тя умира Флоу да се появи.

Блеър погълна водката с тоник и подаде празната чаша на Арън:

— Добре, вече съм готова.

Ресторантът на острова беше прекрасно място за Бъдни вечер. В далечния край на салона много известен английски модел хранеше детето си с рибена супа, а до тях една от актрисите в „Приятели“ в

доста напреднала бременност се държеше за ръце с набития си съпруг, също холивудски актьор. Останалите хора в ресторанта с бронзов тен и облечени в дизайнерски дрехи, се наслаждаваха на менюто за вечерта, а именно доста скъп вид риба, печена с главата и опашката, с гарнитура от пресни лилави картофи в черен хайвер и всичко това поръсено със стръкчета праз.

— Не се притеснявай, скъпи, поръчали сме ти нещо специално — заяви Елинон на Арън, когато всички се събраха на масата.

Сайръс поръча две бутилки шампанско „Кристал“, а когато сервитьорът се върна с чашите и ги напълни, Елинон започна:

— Ами, добре, не мога да пазя такава тайна повече. Сайръс и аз ще си имаме бебе.

Блеър тъкмо обмисляше как да започне първата глава от сценария си, когато притеснителните думи на майка ѝ навлязоха в съзнанието ѝ и завинаги промениха света ѝ. Лицето ѝ се изкриви от неверие и отвращение, когато тя вдигна поглед, за да срещне погледа на майка си.

Извинете?

— Знам, че на четиридесет и седем ми е малко късно да съм бременна, дори и в Ню Йорк, но докторът ме увери, че съм напълно здрава и способна да го износя и няма за какво да се притеснявам. Освен, че ще стана голяма като къща — засмя се тя.

За момент никой не реагира. Сайръс метна ръка през кръста на Елинон и я стисна.

— Само не говорете един през друг — пошегува се той, като масажираше огромния си стомах със свободната ръка.

Серена не искаше да е груба и наруши мълчанието с възможно най-голямата радост, която можа да изиграе:

— Това е толкова удивително!

Тя скочи на крака и се наведе през масата, за да целуне и двамата по бузите, като също показва на всички останали голия си корем. На Блеър ѝ се прииска да я ритне. Серена нямаше да се държи така, ако ставаше дума за нейната майка, това беше сигурно.

— Кога го очаквате? — попита тя, като сядаше на мястото си.

— На 18 юни — отговори радостно Елинон.

Блеър дори не се помъчи да измисли нещо, което да каже. Чувстваше се така, сякаш по главата я беше ударила летяща палма и

имаше вероятност никога повече да не проговори.

Арън я погледна нетърпеливо и после вдигна чашата си, като се усмихна на баща си и Елинор:

— Поздравления.

Той се надяваше Блеър да се присъедини, но разбира се, тя не го направи, дори след като нежно я побутна. Точно до Блеър, Майлс барабанеше с дългите си пръсти по масата, въртеше се на мястото си и мечтаеше да може да се телепортира на бара. С Арън бяха приятели от девети клас, но цялата тази история беше прекалено интимна за него.

Елинор се пресегна през масата и хвана ръката на Блеър:

— Миличка, мисля, че сега вече ще размислиш и ще вземеш името на Сайръс. Очертава се да си имаме прекрасно голямо семейство.

И тя, и Тайлър бяха сменили фамилното си име, когато тя се омъжи за Сайръс, но Блеър беше отказала. Блеър Роуз? Не, благодаря. Звучеше като марка парфюми, създадени за веригата „Кей март“.

— Разбира се, не е нужно да вземеш решение на момента — добави Елинор.

Блеър дръпна ръката си далеч от тази на майка си, и ако не беше хваната между Серена и Майлс, щеше отдавна да е отлетяла към тоалетната. Вместо това, тя надигна чашата с шампанско и я пресуши на един дъх.

— Къде ще спи бебето? — попита Тайлър, докато си мажеше хлебче с масло. — Сега Арън е в стаята за гости.

Елинор и Сайръс се спогледаха, сякаш не бяха помисляли за това. Елинор вдигна рамене и каза:

— Ами Арън и Блеър заминават есента за колежа и не вярвам да възразят да си поделят гостната стая, когато си идват. Така ще можем да превърнем стаята на Блеър в детска!

Арън усети как бузите му поруменяват. Блеър присви очи, гледайки тъпата прическа на майка си и смотаната ѝ лента за коса. И какво, сега ще ѝ отнемат и стаята, за да подслонят дяволското си изчадие?

Тя беше на ръба да изреве нещо, за да затвори устата на майка си, преди да се запъти към онова място и да си изповръща червата, но тогава, без никакво представяне, на сцената тихичко се появиха членовете на бандата на Флоу, грабнаха инструментите си и започнаха

да куфоят. А музиката беше наистина шумна. Фантастично, оглушително шумна!

Майлс грабна ръката на Блеър:

— Искаш ли да танцуваме?

Без да отговори Блеър скочи, почти отнасяйки покривката със себе си и повлече Майлс към дансинга.

Групата не беше спечелила награда на MTV за най-скучно изпълнение, те бяха страхотни. Нямаше начин Серена да си седи на стола, докато свиреха. Тя хвана Арън и Тайлър и ги повлече след себе си.

— Хайде, момчета. Танцувайте с мен!

В момента, в който стъпи с голите си крака на дансинга, тя затвори очи и остави ритъмът да превземе тялото ѝ, като отмяташе дългата си руса коса назад, люлееше бедра и тропаше до забрава с крака. С белите си бански и ефирно парео изглеждаше като русалка, избягала от морето. Флоу не можеше да свали поглед от нея, докато крещеше думите на песента „Karnage“. Тя беше момичето на мечтите му.

Блеър изля цялата си гневна енергия в танца, като мятеше юмруци във въздуха, риташе с крака, тръскаше глава и забърсваше лицето на Майлс с косата си, в един доста неподобаващ на Одри стил. Роклята ѝ полепна по влажната ѝ кожа, но на нея вече не ѝ пукаше как изглежда. Не че изглеждаше зле. Майлс не можеше да свали поглед от нея.

Третата песен беше бавна и дансингът се напълни с доста по-възрастни двойки. Серена се приближи към Тайлър и сложи ръцете му на голите си бедра. Той се изчерви, но не я пусна. Беше наясно, че е късметлия, дори на единадесет момчетата произвеждаха тестостерон.

Песента беше бавна и доста секси, та Майлс пусна ръка на Блеър и положи главата ѝ на рамото си. Тя не се отдръпна, а се притисна по-силно към него. Съзнанието ѝ беше толкова обзето от гняв и отчаяние, че трепереше. Не искаше да мисли за нищо и благодари на Бога, че Майлс беше до нея — момче, което не беше Нейт, но беше суперсекси и тя го харесваше, или поне сега го харесваше. Вдигна глава от гърдите му и се загледа в бадемовите му очи, като позволи на алкохола да я

превземе. Преди да се осъзнае, тя притисна устните си към неговите, а телата им продължаваха да се движат в ритъма на музиката.

Арън стоеше на бара и ги гледаше, докато поглъщаше шот след шот. Радваше се, че Майлс може да накара Блеър да се почувства по-добре, след като той самият не можеше. Но пък те танцуваха доста прилепени един към друг, а песента беше към края си. Той запали една от билковите си цигари, дръпна два пъти и я изгаси в пепелника. После си проправи път през дансинга, но когато стигна до мястото, където Майлс и Блеър бяха танцували, те вече се отдалечаваха прегърнати покрай басейна, на път за вилите.

Арън увисна в центъра на претъпкания дансинг сам, с ръце в джобовете и поглед, вперен след тях. Не можеше да повярва, че бе сметнал довеждането на Майлс на Сейнт Бартс за добра идея.

Групата увеличи темпото с една своя по ретро песен „Kiss, Kiss, Kiss“. Танцувайки като на пружина, Серена се появи отнякъде и направи кръгче около Арън:

— Хайде купонджийо, сваляй панталоните и танцувай!

Арън се ухили тъпо и се остави да го отведаат сред тълпата потни, гърчещи се тела. Имаше нужда от разсейване, а Серена беше царица в това. Той свали якето си и го размята над главата си, а къдриците му заподскачаха, докато танцуваше.

Пареото на Серена се отвърза и падна на дансинга, но тя продължи да се движи, а ритъмът се усилваше заедно със звука. Много ѝ харесваше как Арън танцува с цялото си тяло. Повечето момчета само мятаха глава и се местеха от крак на крак, но не и Арън, на него това страшно му се удаваше. Той изглеждаше много сладурски тази вечер в готините си памучни панталони, а къдрите му стърчаха навсякъде. Тя се приближи към него, вдишвайки аромата му, докато танцуваше. Защо ли не беше забелязала досега колко е готин?

Флоу ги наблюдаваше как танцуват, докато променяше програмата в главата си. За него беше достатъчно болезнено да гледа любовта на живота си да танцува полугола с други момчета, та трябваше поне да се увери, че няма други бавни песни.

Твърде късно. Някой вече танцуваше на своята собствена бавна мелодия, в леглото.

Б НАЙ-НАКРАЯ СЕ РЕШАВА — ВЕДНЪЖ ЗАВИНАГИ

Може би беше от жегата или от факта, че животът ѝ беше пълна каша, но тя реши да направи нещо драстично, за да го промени. Каквато и да беше причината, Блеър знаеше, че следва Майлс към вилата му с една определена цел: да прави секс.

Всъщност *той* я следваше. Практически погледнато, тя го влачеше.

— Не искаш ли да повисим в твоята стая? — попита Майлс на път за там. Той, Арън и Тайлър някак си бяха съсипали своята.

Блеър си помисли, че е по-добре да остави своята вила на Серена, в случай, че иска да се скрие от Флоу.

— Може Серена да се нуждае от нея? Не мисля, че Арън ще възрази.

— Тъъ — Майлс затвори вратата след себе си. — Вече започвах да си мисля, че не ме харесваш много.

Той примигна, когато запали лампата. На пода беше истинска каша от дрехите и дисковете на трите момчета. На нощното шкафче имаше полуизяден банан, който чистачките явно бяха пропуснали, когато са оправяли креватите и са оставили ментови шоколадчета.

Полуизяден банан, колко романтично.

На Блеър обаче, не ѝ пукаше. Тя свали сандалите от *Jimmy Choo*, след което измъкна през глава розовата рокля и остана само по прозрачните си розови бикини на *La Perla*.

— Харесвам те, ела тук — каза тя с предизвикателен глас и се строполи на леглото му.

Майлс свали ризата и обувките си и се промъкна до нея. Пресегна се за шоколадчето на възглавницата, разопакова златистото фолио и ѝ го даде.

Блеър не го съдъвка, а се наведе към Майлс, целуна го и с език напъха блокчето между зъбите му. Вече не искаше да се държи като

Одри в „Закуска в Тифани“. Свършено беше с Одри, сега тя беше Деби от „Деби оправя Далас“.

С едната ръка тя се пресегна за белия му колан, а с другата свали бикините си.

Здравей, жена — довиждане, малко момиче!

След още няколко песни Серена, Арън и Тайлър се върнаха на масата да хапнат.

— Не е ли забавно? — каза Елинор весело. Вече беше изяла цялата риба и работеше върху едно топло шоколадово суфле. Чудесно беше, че децата се веселяха. Тя дори нямаше нищо против, че Блеър и красивият приятел на Арън не се върнаха да хапнат.

Арън се намръщи на студения си спанак с лук.

Тайлър откъсна главата на рибата си и с два пръста я завъртя наоколо:

— Внимавай, летяща риба.

— Тайлър Уолдорф Роуз! — изсъска Елинор.

Арън плесна ръката на Тайлър и главата падна в чинията му. Той примигна:

— Няма проблем, не бях гладен.

Серена не знаеше защо Арън е в толкова лошо настроение, но искаше да помогне.

— Ето — каза тя, мислейки си, че той умира от глад. Взе една салфетка и започна да бърше един картоф. — Ако махна целия хайвер, ще го изядеш ли?

Тя беше толкова съсредоточена да почиства картоф за Арън, че не забеляза кога групата е спряла да свири и Флоу се приближава към нея.

— Серена? — каза той зад гърба ѝ.

Серена вдигна поглед. Флоу беше облечен в черна тениска, а на потния му врат висеше гердан от зъби на акула. Къдриците закриваха очите му, бузите му блестяха с бронзов оттенък, а сините му очи искряха от адреналина.

Серена подаде на Арън картофа, взе вилицата си и хапна малко от рибата си:

— Здравсти — каза тя с пълна уста.

Флоу погледна към Елинор и Сайръс и ги поздрави.

— Искаш ли да седнеш, синко? — предложи Сайръс. — Сигурно си скапан, прекрасна работа свършихте на сцената. Прекрасна.

Все едно разбираше нещо от рок енд рол.

Флоу поклати глава и каза:

— Благодаря, но трябва да се връщам след минутка.

После се обърна пак към Серена и с трепереща от вълнение вежда попита:

— Харесва ли ти музиката?

Серена се усмихна и пак си хапна от рибата. Той не я ли видя как танцува, като полудяла?

— Да, страхотни сте, момчета.

Флоу се поуспокои:

— Добре, супер. Ами ние ще направим още няколко песни и после си мислех да те почерпя с едно питие и да ти дам коледния подарък.

Серена отпи малко вода. Беше леко жадна от цялото танцуване. А и още не беше Коледа.

— Всъщност съм малко уморена, защо да не се видим на закуска? Наистина не е редно да ми даваш подаръка преди Коледа.

— Закуска? — попита той недоверчиво, та той беше рок звезда и не ставаше преди обяд.

— Да, към десет и половина? — весело добави тя. — Ще бъде забавно.

Бас-китаристът изсвири няколко акорда също като барабаниста, показвайки на Флоу, че го чакат.

— Добре — каза той, наведе се и целуна Серена по устните. — Да не забравиш.

Тя му се усмихна мило и каза:

— Няма.

Изведнъж целият салон се оживи.

— *Видя ли това?*

— *Чух, че тя се задява и с басиста!*

— *Дали наистина ще се женят?*

— *Чух, че са замесени в трафик на наркотици.*

Няколко момичета запищяха, когато Флоу скочи отново на сцената и грабна бялата си китара „Фендър“. Той настрои микрофона с

дългите си деликатни пръсти и се загледа в тълпата в търсене на едно определено момиче.

— Тази песен е за Серена — измърмори, а веждите му бяха изразително събрани. После той започна първия куплет на любимата си песен „Тъмния рицар“. Сега вече знаеше откъде се бяха появили римите и за кого беше песента.

*Момиче, ти си моята ярка звезда,
ще те последвам навсякъде по света
и ще убивам вълците по петите ти...*

Серена се беше облегла назад и наблюдаваше как Флоу си излива сърцето. Беше трудно да не се почувства поласкана. Той беше толкова прекрасен, а и когато вземаше високите тонове, тя не можеше да не се усмихне.

Изведнъж Арън се изправи.

— Искаш да танцуваме? — попита Серена с надежда.

Той поклати глава:

— Мисля да се връщам в стаята си.

Серена се изправи. Арън се държеше доста странно и тя се тревожеше за него.

— Ще дойда с теб — предложи, като абсолютно забрави за Флоу.

Двамата тръгнаха край дансинга и тълпата на бара. Преди да поемат по пътеката към вилите, тя зърна спокойното синьо море и белия пясък, които блестяха на лунната светлина и си спомни за вечерите в Нюпорт във вилата на бащата на Блеър, където двете пиеха картини, а след това излизаха от къщата и се къпеха голи в студената вода.

Не можа да устои на този спомен:

— Хайде да поплуваме!

Арън остана на място:

— Тъъ, ти върви.

— Сигурен ли си?

Той кимна.

— Не влизай навътре.

— Добре! — обеща Серена и се затича. Тя бързо премина през плажа, цопна се във вълните и се гмурна, нетърпелива да усети студената прегръдка на водата. Плуваше като тюлен под вода, докато най-накрая изплува и жадно пое от нощния въздух. Понякога беше хубаво да си жив.

МНОГО Е ГАДНО ДА НЕ МОЖЕШ ДА СИ ОТКРИЕШ ДРЕХИТЕ

Блеър искаше да приключи възможно най-бързо, но Майлс — не. Той внимателно оглеждаше всеки сантиметър от кожата ѝ, като дерматолог, който се опитва да открие екзема или меланом. Тя се опита да се отпусне и да се наслади на факта, че Майлс целува стъпалата ѝ, но не можеше, понеже и двамата бяха голи и ако той беше Нейт, досега да бяха приключили.

Когато Нейт се разгорещеше, ставаше груб. Не страшен, а по-скоро вълнуващ, страстен и неспособен да спре. На Блеър ѝ се налагаше да казва „не“ доста настойчиво, когато не се чувстваше готова да стигне докрай, а и трябваше да измисли с какво да го разсее.

О? С какво ли?

Този път тя нямаше да му каже да спре и досега вече да бяха приключили и да лежаха прегърнати, пушейки цигари и гледайки замечтани в звездите, потънали в разговори за бъдещето.

Майлс подхвана другия ѝ крак, започвайки от палеца и прокарвайки пръст по повърхността на диамантения ѝ пръстен. Блеър се дръпна без да иска. Когато беше с Нейт, всичко беше наред, а сега... С Нейт бяха като парченца от пъзел, толкова добре си пасваха, че когато бяха заедно всичко имаше смисъл. Сега обаче фактът, че лежеше гола в хотелска стая на някакъв остров, а голият Майлс лижеше пръстчето на крака ѝ, докато Нейт беше сам-самичък в студения Мейн и може би мислеше за нея, ѝ се стори абсурден.

Блеър издърпа големия си пръст от устата му и се изтърколи от леглото.

Майлс се надигна изпод чаршафите и попита:

— Какво не е наред?

— Трябва да тръгвам — каза тя, без да го погледне, търсейки роклята си, но беше толкова тъмно, а на пода имаше толкова много други дрехи, че беше невъзможно да я открие.

Той седна на ръба на леглото и забарабани с пръст по бедрото си:

— Опитвах се да те предразположа.

Да, да, *знаем*.

— Къде ми е скапаната рокля? — попита Блеър, игнорирайки го напълно.

Изведнъж стана светло и тя видя роклята си на една камара на пода, близо до леглото. На вратата беше Арън, но вместо да се извини и да се измъкне по най-бързия начин, той стоеше на място и не сваляше поглед от нея.

Отначало Блеър беше абсолютно засрамена, но за две секунди срамът ѝ се превърна в гняв. *Как смееше?* Как смееше да я зяпа така? Та той ѝ беше доведен брат.

Арън знаеше, че трябва да се обърне и да си тръгне, но краката му не помръдваха. Майлс се наведе и грабна роклята ѝ, след което я хвърли към нея.

— Пич — каза той на Арън.

Блеър наниза роклята си и тръгна към вратата:

— Какъв ти е проблемът?

Не че много ѝ се искаше да знае.

Вилата, която Блеър и Серена обитаваха, беше само на няколко крачки, не достатъчно далече, що се отнасяше до Блеър. Тя продължи да върви покрай вилите към брега, а като стигна до пясъка, се затича. Дори не се сети, че специално е поръчала розовата рокля от *Calypso* и е платила допълнително 150 долара за това. Тичаше възможно най-бързо, докато не се сблъска с вълните, скочи във водата и със сигурност съсипа роклята. Пое си дълбоко въздух и се гмурна, като се придвижваше напред с цялата сила на ръцете и краката си. И тогава, когато дробовете ѝ щяха да се пръснат, изскочи над водата, като отърси солената вода от очите си.

Луната блестеше ярко, а от залата над водата се разнасяше музика. „45“ бяха спрели да свирят и някакъв диджей беше пуснал песен на Майкъл Джексън. От мястото си Блеър виждаше силуета на момиче, което джапаше с крака на плажа и страшно приличаше на Холи Бери от „Не умирай днес“, но с дълга руса коса и бели, вместо оранжеви бански.

Това, разбира се, беше Серена.

— Къде е Майлс? — извика тя, като сложи ръце пред устата си като фуния.

— На кого му пука? — викна Блеър в отговор. — Къде е Флоу?

— На кого му пука? — отвърна Серена.

Те се разсмяха, а Блеър се отпусна по гръб, после се преобърна и заплува към Серена:

— Мисля да се прибирам утре.

Тя имаше да пише сценарий и искаше да работи върху него, без да я притесняват странният ѝ брат, бременната ѝ майка или нахалният ѝ приятел.

Серена знаеше, че е по-добре да не пита какво се е случило.

— Но утре е Коледа. Майка ти няма ли да се ядоса?

Блеър изстиска водата от косата си, оставяйки диря след себе си:

— Все едно ми пука. Плюс това Сайръс е еврейн.

Двете момичета вървяха по плажа към вилата си, наслаждавайки се на собствената си компания и шума на вълните. Ако това можеше да продължи вечно.

Когато най-накрая стигнаха до вилата, намериха нещо, което приличаше на огромна клетка за птици, покрита с червено раирано покривало, която ги чакаше до вратата.

Весела Коледа!

Серена внесе клетката в стаята и я постави на нощното си шкафче, а Блеър запали лампата.

Вътре в нея имаше прекрасен синьо-зелен папагал с жълт гръб, върху дървена люлка. Папагалът премигна към Серена с мънистените си очи и каза:

— Обичам те, Серена! Обичам те, Серена! Омъжи се за мен. Омъжи се за мен.

Блеър се изсмя:

— Мислиш ли, че е от Кати и Изабел?

Серена се ухили в отговор:

— Не знам, няма картичка.

— Обичам те, Серена! Омъжи се за мен. Омъжи се за мен — каза отново папагалът и започна да чисти перата си.

Серена покри клетката отново и се отдалечи. Да, Флоу беше страшно красив и доста щедър, но това беше прекалено. Тя погледна към Блеър и попита:

— Та, значи, заминаваш утре?

— Точно така — каза Блеър, свали мократа си рокля и я захвърли към коша за боклук в ъгъла.

Серена отиде до гардероба, извади червения си куфар и каза:

— Аз съм готова, когато кажеш.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са пременени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Хо, хо, хо и Весела Коледа на всички.

Знам, че семейството на *В* не празнува Коледа, но аз имам подарък за нея. Май ще излезе нещо хубаво от цялата работа с линка в нета. Виж по-надолу:

Скъпа Интригантке,

Казвам се *Кен Могул* и съм независим режисьор. Може би си гледала филма ми „Морско конче“ с Клоу Севини и Тоби Магуайър, който в момента е на DVD. Случайно видях лентата в линка, който от известно време дискутираш в страницата си и исках да попитам дали имаш идея, кой я е заснел. Който и да е, той или тя е доста талантлив и искам да работя с него или нея.

Благодаря и да знаеш, че си много яка.

хоКМ

Позволих си волността да изиграя Дядо Коледа и феята кръстница в едно и да дам на *г-н Могул* името на *В*, като му казах, че тя живее в Бруклин. Внимавай, *В*: днес порно по Интернет, утре — филмовия фестивал в Кан!

Останалите ви писма:

В: Здравсти, И,

Трябва да ти кажа, че чух, че С се е върнала към старите си навици с дрогата. Цялата работа за годежа ѝ с Флоу е майтап. Истинската причина да иде в Сейнт Бартс е, за да си намери дилър и да донесе супер много дрога, за да я пласира. Мислех, че ще искаш да знаеш.

вътрешен

О: Здравсти, вътрешен,

Може и да си прав. Чух, че тя щяла да прави луд купон за Нова година. И все пак, не забравяй, че трябва да мине през охраната на летището.

И.

В: Скъпа И,

Имам къща в Маунт Дезърт, Мейн, и се срещнах с някои приятели, сред които Н. Мислех, че си има приятелка, но той флиртуваше с всяка срещната там, включително и с мен. Плюс това беше напушен през цялото време и хич не ми се искаше той да управлява шейната.

тиквичка

О: Скъпа тиквичке,

Звучи ми сякаш Н си търси душевен партньор. Може да управлява моята шейна, когато пожелае.

И

Наблюдения

Б и С хващат такси от летище ДжФК до Пето авеню. И двете изглеждат страшно почернели и щастливи да са си у дома. К и И отново заедно в „Сонома“ на Медисън авеню, проверяват дали Флоу и С са се регистрирали вече за сватбени подаръци. Як пич с фланелка на персонала в „Айл де ла Пе“ връща голям синьо-зелен папагал в магазина.

И едно последно желание

Така, значи получих почти всичко от коледния си списък, дори оранжевата чанта. Знам, че ме мислите за глезла, но наистина я заслужавам. Това, което не съм получила още е... пълна промяна на живота ми, но има още шест дни. Да се молим С наистина да направи купон и Флоу наистина да е там!

Ще се видим там в полунощ!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

ЗАКЛЮЧЕНА В КУЛАТА

Джени се чувстваше като Рапунцел, затворена в стаята си, без друго занимание, освен четенето и мислите си — само че една по-различна Рапунцел, с по-къса коса и големи цици. Беше поставила сатенената прашка на дъното на чекмеджето си за бельо до следващата ѝ среща с Нейт. Нова Година не беше толкова далеч, а и тя си мислеше, че няма да ѝ се наложи да чака чак дотогава. Тайничко се надяваше, че му липсва и той ще се промъкне посред нощ в стаята ѝ по противопожарната стълба. Седеше и с часове си представяше момента, в който щяха да се видят отново.

Горкичкият Нейт в студения снежен Мейн. Вчера беше Коледа и той най-вероятно бе прекарал деня с родителите си в гледане на стари филми, докато от време на време се е заглеждал в снега навън с мисълта кога ще чуе гласа ѝ отново. Джени не страдаше много задето не може да говори с него по телефона — липсата на Нейт разгаряше любовта ѝ. И все пак тя трябваше да направи нещо, за да докаже на Нейт, че е мислила за него. Именно затова реши да му изпрати малко пакетче.

Първо откри празна кутия от обувки „Найк“ и я покри с фолио. След това постави старо копие от „Ромео и Жулиета“ в нея. Съдбата на двойката в книгата беше като тяхната: Двамата са лудо влюбени, а им е забранено да се виждат, и все пак, накрая любовта трябва да победи. Естествено, тя и Нейт нямаше да умират, както Ромео и Жулиета. Те щяха да се оженят, да имат огромно семейство и да разказват историята как са се срещнали в парка в един слънчев следобед, на внуците си.

След това Джени добави вътре и две къпинови кексчета. Това беше една от най-любимите ѝ храни, но рядко си я позволяваше, понеже в нея имаше множество калории, а и малко хранителни вещества.

Сложи и своя снимка, която баща ѝ беше направил миналото лято. На нея беше облечена с жълта рокля с една презрамка и стоеше

край басейна на мотел в Хърши, Пенсилвания, където баща им ги беше завел през един уикенд. Тя харесваше, как слънцето се отразяваше в косата ѝ на снимката и как почернелите ѝ ръце скриваха големината на гърдите ѝ.

После тя постави вътре билета от „Лешникотрошачката“. Така искаше да му покаже, че този ден, започнал с балет и завършил с „обичам те“ е много важен за нея.

Най-накрая отрязва голям кичур коса, върза го с червен конец и го сложи вътре. Вярно, изглеждаше малко странно на фона на всички останали неща, малко като спомен от починал човек, но Джени искаше да го накара да я почувства близо до себе си и това ѝ изглеждаше най-добрият начин.

След като добави и кичура, тя реши, че пакетчето е завършено и затвори кутията. След това я опакова със страници от тийнейджърски списания, като се опита да не попада на срамни реклами на тампони или лекарства. Най-накрая постави жълто самозалепващо листче отгоре и внимателно написа адреса на Нейт в Мейн, който преписа от тефтерчето, където бяха всички адреси на семейството му в Монтаук, Ница, Сейнт Антън, Барбадос ей така, само за всеки случай.

След като залепи двадесет марки, които беше откраднала от бюро на баща си, тя отиде в кухнята и го остави пред вратата за пощальона. Това беше предимството, че живееше в такава стара сграда. На приземния етаж нямаше пощенски кутии, така че пощальонът се качваше по сервизния асансьор и им доставяше пощата до вратата. Тя остави пакетчето до етажерката, на която той обикновено оставяше писмата и се намръщи. Дали не трябваше да го отвори и да добави прашката вътре, за да го направи по-секси. Не, като се замислеше, това май беше по-курвенско. А и Нейт ѝ я беше подарил за Коледа, така можеше да си помисли, че тя не я харесва и му я връща.

Дан влезе в кухнята и видя Джени да стои на задната врата.

— Какво правиш? — попита той недоверчиво.

Баща им го беше помолил да я наглежда и той се взимаше на сериозно.

Тя затвори вратата и каза:

— Просто проверявам дали имаме поща.

Обърна се към него с присвити очи. Косата му беше мръсна и вече втори ден беше облечен с тениска, омазана с петна от кафе.

— Изглеждаш ужасно.

Дан сложи нес кафе в чашата си и пусна топлата вода, докато тя не стана достатъчно гореща, за да стопи гранулите. Напълни чашата си и отпи.

— Работя върху едно стихотворение — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

Джени отвори хладилника и се протегна към кофичка кисело мляко на „Данон“ с вкус на кафе. После обаче я затръшна. Последното нещо, което искаше, беше да надебелее, преди да се видят с Нейт.

Дан духаше кафето си и не сваляше поглед от нея:

— Знаеш, че е била Ванеса, нали? Тя ви е снимала в парка.

Джени се обърна, оправяйки сутиена си между гърдите. Откакто за първи път видя линка, тя не го беше гледала отново, нито се беше замисляла кой ли го е направил. Самата идея Ванеса да го е качила в нета беше смешна.

— Откъде знаеш? — настоя тя.

Дан само вдигна рамене и каза:

— Погледай филма, няма кой друг да е.

Джени кръстоса ръце на гърдите си:

— По-добре да не го гледам. И какво, ако е била тя?

Джени работеше с Ванеса върху списанието „Ранкор“ в „Констънс Билард“ и двете се погаждаха добре. Джени беше сигурна, че ако Ванеса го е направила, явно има перфектно обяснение защо ги е снимала и как са се появили в нета.

— Просто реших, че ще искаш да знаеш — каза Дан и се прибра в стаята си. Той беше преподреждал думите от упражнението си отново и отново и сега се опитваше да ги използва за стихотворението си „Кучки“.

Кучка, робиня, бръсната, черно, дантела, лед, студ, дъжд, плач, бърша, сън, кафе, петно, срам...

Това щеше да е гневно стихотворение, но в него не се разказваше за гнева. В него ставаше дума за това как разбираш, че човекът, когото обичаш, не е този, за когото го мислиш. Джени не беше сладкото, невинно момиченце, каквото изглеждаше, а Ванеса беше воайорка с курвенско бельо, следяща най-интимните моменти на хората.

Той започна да комбинира думите, като добавяше тук-там глаголи за цвят.

*Изтрий съня от очите ми и ми сипи още една чаша.
Разбирам какво си искала да ми кажеш през цялото
време,
бръснейки си главата, докосвайки ме (толкова
нежно)
с дантела и сатен:
ти си кучка.*

На Дан му хареса колко директно звучи стихотворението и колко е динамично. Той продължи да пише, окрилен от идеята, че отново запълва страниците. След като го завършеше, щеше да го изпрати на Ванеса. Знаеше, че като го допише, щеше да разбере как се чувства, а като ѝ го изпрати, щеше и да ѝ го покаже.

В НАМИРА НАЧИН ДА СЕ ИЗВИНИ

Руби погледна в стаята на Ванеса. Тя беше облечена с черно гумирано яке, дънки и остри обувки с остри токчета и беше подстригала бретона си суперкъсо с помощта на самообръсначка.

— Някаква поща? — попита тя.

Ванеса поклати глава. Родителите им пътуваха из Европа с някакъв художествен панаир и трябваше вече да са писали.

— Обаждания? Съобщения?

Ванеса отново поклати глава.

— Да ти се излиза с мен? Предполага се, че си във ваканция? — предложи Руби.

Ванеса вдигна рамене и закопча черния си суичър до брадичката. Тя все още беше бясна на сестра си, задето ѝ беше взела апарата без разрешение, а и не ѝ се ходеше никъде другаде, освен да се извини на Дан.

Не беше разговаряла с него откакто си бе тръгнала от тях в петък, а това си беше най-продължителният отрязък от време, в който не си бяха общували, откакто се познаваха. Тя искаше да му обясни, че това с линка е ужасна грешка и че е купила бельото от „Викторияс сикрит“ само защото е смятала, че по този начин ще го отпусне, за да се позабавляват. Искаше да му каже, че се познават от достатъчно дълго време, че да се сърдят един на друг, а и да му се извини по милион различни начини. Тайничко, обаче, тя се надяваше, че Дан я познава достатъчно добре, за да знае, че тя не би изложила така сестра му. А и се надяваше също, че той знае, че я е засрамил онзи ден, когато стоеше там практически гола, и че той трябва да се извини пръв.

— Добре. Ще се видим после. Ще ти донеса храна — каза Руби и се обърна да си върви.

Ванеса отиде до компютъра си, за да провери за стотен път дали Дан не ѝ е пратил мейл.

И този път беше! Стихотворение! Тя бързо придърпа стола си и кликна върху иконката. Текстът се появи и тя го зачете веднага.

Прочете текста три пъти от екрана, след което го разпечата и го прочете отново. Думите бяха грозни и гневни, и разбиваха сърцето ѝ. Той не ѝ беше простил, това поне бе ясно.

Ванеса обаче, винаги бе имала дарбата да вижда красотата в грозните неща, а и беше изчала достатъчно стихотворения от пощата за списанието си, за да знае, че точно това стихотворение е специално. То беше изпълнено с богати метафори и страстни думи и както я караше да зарови глава в завивките си и да ридае, така тя не можеше да му се насити. Беше брилянтно.

Дори Дан да не ѝ проговореше никога вече, и макар да беше писано за нея, за това колко ужасна е всъщност, тя щеше да го публикува.

Дан никога не се беше опитвал да публикува някое от стихотворенията си, но нямаше как да не се изненада, когато отвори копие от „Ню Йоркър“ и прочете стихотворението си там. Това си беше и доста добър начин да впечатлиш колежите, в които кандидатстваш. Нямаше как да не го направи. Дължеше му го.

Ванеса скочи от стола и започна да рови из стаята в търсене на вестника. Намери в него името на главния редактор, след което се върна на компютъра и му написа писмо, като сложи адреса и името на Дан.

ОДРИ ОТИВА НА УЧИЛИЩЕ

Катедра по английски в колежа Ню Ингленд

Четириетажна сграда с бели колони, увити с бръшлян. Зелена моравата отпред. Мраморни стъпала.

Осемнадесетгодишната ОДРИ, красиво момиче с тъмни коси, облечено в стилна блуза и пола, пресича моравата с класически модел колело „Шуин“, което паркира от едната страна на стълбите. После се качва по тях и влиза вътре.

Сградата отвътре

Дълъг коридор с офиси. Всички врати са отворени и във всеки офис има професор, който помага на студент по литература.

Студент А

Мислех, че ще е добре, ако китът говори, сър.

Професор А

Но не става дума за говорещ кит, а за човешкото търсене на смисъла.

Студент Б

Няма пунктуация, ето, вижте, не съм използвал нито една запетая или точка.

Професор Б

Това не значи, че сте написали стихотворение. То се състои от... ами в стихотворенията има поезия.

Професор С

Прочетохте ли книгата, за която ви казах?

Студент С

Тази за кита ли?

Професор С

Ъхъ, какво ще кажеш?

Студент С

Ами, мисля, че щеше да е по-добре, ако китът можеше да говори.

Четвърти професор се появява на вратата си и се оглежда в двете посоки, след което я затръшва. ОДРИ тича по коридора, изглежда изтощена и почуква на току-що затворената врата.

ОДРИ

Професор Уийкс! О, професор Уийкс!

Той отваря вратата.

Проф. Уийкс

Закъснявате.

ОДРИ

Да, но имам основателно извинение.

Професорът замълчава в очакване на извинението.

Проф. Уийкс

Да?

ОДРИ (задъхана)

О, не мога да ви кажа, незаконно е.

Проф. Уийкс (намръщен)

Незаконно. Трябва ли да викна охраната на колежа?

ОДРИ (клати глава)

О, не, поне не сега.

Тя му подава листата.

ОДРИ

Не можах да реша за коя пиеса на Шекспир да пиша, затова писах върху всичките. Надявам се да нямате нищо против?

Професорът си слага очилата за четене и започва да чете. Той сяда на бюрото си абсолютно увлечен от написаното. В това време ОДРИ небрежно се изнася от кабинета му и затваря вратата. Тя тръгва по коридора, излиза през вратата на сградата, яхва колелото и се понася през ливадата.

Извън колежа

ОДРИ кара колелото си, загледана в нападките листа, а не в пътя. Тя блъска някакво момче, облечено с тениска на колежанския отбор. Той пада на земята.

Момчето е Колин Дейвис.

КОЛИН

Оу!

ОДРИ слиза от колелото си и кляка до него.

ОДРИ

Съжалявам. Добре ли сте?

КОЛИН

Мисля, че кракът ми е счупен.

Той се опитва да го мръдне.

КОЛИН

Оу!

ОДРИ

Не мърдай. Ще викна линейка.

*Тя започва да рови в чантата си за телефона. Но вместо него, на земята пада пистолет.
Колин го поглежда. ОДРИ го взима и напъхва обратно в чантата, след което набира 911 на
мобилния си.*

С СЕ РАЗВИХРЯ

Серена реши, че единственият начин да компенсира тъпата Коледа беше да си изкара страхотна Нова година. Най-добрия начин за това беше да спретне собствен купон. Тя обожаваше да планира забавления, а и беше доста добра в това, но времето ѝ бе доста ограничено, като се имаше предвид, че бе сряда, тоест оставаха само три дни и половина. Блеър нямаше да ѝ помогне, беше се завряла в стаята си с кутия цигари, компютъра и машина за кафе. Беше решила да не мърда оттам, докато не приключи със сценария си за Йейл. От своя страна Серена беше страхотна в командоренето, но не и в извършването на цялата дейност по планирането. Така че нямаше по-добро решение от това да се обади на двете момичета, които отчайващо се опитваха да ѝ станат новите най-добри приятелки.

— Ало, Кати? Серена е.

— Здравей!

— Слушай, Изабел там ли е?

— Тъхъ.

Разбира се, че беше там.

— Супер. Ами, мацки, чудех се дали бихте искали да дойдете в нас и да ми помогнете да планирам купон за Нова година? Страхувам се, че реших да го направя в последния момент и искам да е страхотен, а нямам достатъчно време.

Двете момичета останаха без думи. След като се опомниха, започнаха да пицят:

— Оле, боже! Това ще е *най-страхотният* купон! Не се притеснявай, *веднага* пристигаме!

Така и направиха.

Серена отвори вратата, облечена в червени кадифени боксерки и тясна тениска със снежен човек.

— Олеле, толкова си почерняла! — възхити се Изабел и я целуна по бузата.

— Да не си отслабнала? — каза Кати и също я целуна.

Все едно на Серена ѝ трябваше да отслабва.

Като добра домакиня Серена ги въведе в огромното семейно фоайе на апартамента на Пето авеню с изглед към Метрополитън. Родителите ѝ прекарваха празниците в Риджфийлд, а брат ѝ беше с приятели в Бостън, така че тя разполагаше с целия апартамент.

Тя вече беше наредила няколко бели листа върху масичката за кафе и ги беше озаглавила: място, пиячка/ храна, музика/ звук, тема/ украса/ осветление, покани, списък с гости. Сега ги подаде на Кати и Изабел.

Ето, виждате ли колко е добра в разпределението на задачите?

— Вие двете нали бяхте в комитета по организирането на „Целувка по устните“ миналия октомври?

Те кимнаха.

— Супер. Значи можете да се обадите на същия доставчик и декоратор?

— Разбира се! — Изабел потърси палма си в бездънната чанта.

— Ще трябва да намерим готин диджей — инструктира ги Серена.

Кати я погледна изумена и объркана:

— Няма ли да свирят „45“?

Серена премигна. Тя нямаше ни най-малка идея какви са плановете на Флоу за новогодишната вечер, но беше повече от сигурна, че не иска той да ѝ върви по петите цяла вечер на собственото ѝ парти.

— Всъщност те са заети със записите на новия си албум. А и е по-добре с диджей, доста по-разнообразно.

Двете момичета изглеждаха разочаровани.

— Мислех да използваме стария списък за гости от партито „Черно и бяло“ — каза Серена и взе още листа от масичката за кафе. — Разбира се, вие можете да добавите когото пожелаете.

Изабел погледна в списъка и попита:

— Флоу ще дойде ли изобщо?

Серена се поколеба. Ако им кажеше не, те щяха да завъртят клюката отново, как годежът се отменя и ала-бала. А пък щеше да е весело да изпрати покана до къщата му в Малибу, особено след като беше оставила подаръка му на рецепцията, беше го зарязала и се беше върнала в Ню Йорк. Освен това, той така или иначе нямаше да дойде.

— Обеща ми да дойде — каза тя и посочи към името му в списъка.

След това, без да се замисля какво прави, прелисти списъка до буквата Р, за да се увери, че името на Арън Роуз е в него. Арън нямаше да се върне от Сейнт Бартс преди трийсети, но тя се надяваше, че ще дойде на купона ѝ. Последният път, когато се видяха, той беше доста нещастен, и тя искаше да го развесели по някакъв начин.

— Искаш ли аз да се заема с поканите? — попита Кати професионално. Тя веднага измъкна мобилния си телефон NOKIA от малката червена чантичка и добави: — Мога да се обадя на печатаря веднага.

— Добре — съгласи се Серена, — а ти, Изабел, се обади да ни намерят подходящо място в центъра, с гледка към фойерверките и ще е по-добре, ако има веранда.

Докато подаваше списъка с гостите на Кати, Серена зърна името на Натаниел Арчибалд. Къде, по дяволите, беше Нейт напоследък? Той задължително трябваше да дойде на партито ѝ. То просто нямаше да е същото без него.

Нейт беше зает да отваря подаръка от Джени, което не беше лесна работа, понеже беше увит в няколко ката тийнейджърски списания и тиксо. Пакетчето беше пристигнало предния следобед, но покрай карането на сноуборд с Джон и Райън в планината Кадилак и пушенето на трева в джакузито на някаква мацка по време на купон в Бар Харбър, той не беше намерил време да го отвори.

Единствените чисти боксерки, които имаше в чекмеджето си бяха тези, които Джени му беше купила в „Барнис“, така че той седеше върху картинката на яхта на пода и късаше страниците от списания, които покриваха кутията — точно, както Джени си го беше представяла.

Той вдигна капака и погледна вътре, като се засмя, докосвайки кичура коса. Това с косата доста наподобяваше нещо, което би направила Блеър, макар че тя би поляла кичура с парфюм, след което би го поставила в сребърна кутийка от Тифани, облечена отвътре с червено кадифе и с инициалите на Нейт на капака. След това той извади билета от „Лешникотрошачката“ и го завъртя между пръстите

си. Само че вместо да се върне пет дни назад, когато беше завел Джени да гледат балета на първия ред на балкона в Нюйоркския държавен театър в Линкълн сентър, където се държаха за ръце, докато армията на играчките оловни войници се сражаваше със злите мишки под безумно голямата елха, той се сети за последния път, когато беше водил там Блеър.

Блеър имаше менструални болки и в почивката Нейт беше взел „Адвил“ и вода „Перие“ от бюфета, след което бяха излезли да пушат на балкона. Прекараха цялата втора част на балета там, в пушене, целувки и гледане на хората, които минаваха край празния фонтан на Линкълн сентър. Блеър беше облечена в палто от камилска вълна с яка от норка, в което Нейт обичаше да притиска лице, вдишвайки аромата на кожа, комбиниран с парфюма ѝ и цигарения дим.

Тогаво телефонът му звънна от етажерката в стаята му в Маунт Дезърт. Имаше девет гласови съобщения от домашния номер на Джени, а той не беше отговорил на нито едно. Този път, обаче, номерът беше различен.

Нейт се ухили, защото винаги се радваше да говори със Серена.

Да, както всяко друго момче на планетата.

— Хей, как я караш?

— Нейти? Тъкмо се чудех кога ли ще те видим отново? Или ще си останеш в Мейн до дипломирането? — разнесе се гласът ѝ от телефона.

Нейт се наведе и взе кутийката със сладкиши от пакетчето, което Джени му беше изпратила. Той извади един и го налага, преди да е върнал кутията на мястото ѝ.

— Мислех да поостана тук малко повече.

Искаше му се да отложи разговора с Джени възможно най-дълго, ако може завинаги.

— Аз пък организирам купон за Нова година и Кати и Изабел са тук в момента и ми помагат. Ще си измислим страхотно мото, ще наемем най-добрия диджей и място с огромна веранда, за да можем всички заедно да гледаме зарята. Ако не дойдеш, значи си най-големият смотаняк на земята и ти обещавам, че ще съжаляваш.

Нейт се засмя. Идеята с купона звучеше добре. След това той се сети за нещо.

— Хей, къде е Блеър? Не сте ли още в Сейнт Бартс?

— Дойдохме си по-рано — въздъхна Серена, — а Блеър се прави на зубър и пише есето си за Йейл.

— Оу — каза Нейт, извади „Ромео и Жулиета“ от пакетчето и прокара пръст през страниците ѝ. След това се загледа в класическата илюстрация на корицата, прегърнати момче и момиче. — Тя ще дойде на купона, нали?

— Разбира се, глупчо, не е *чак* такъв зубър — възкликна Серена.

— Добре тогава — съгласи се Нейт, все още с книгата в ръце. — Ще дойда.

Серена затвори и се усмихна. Пред нея на червено-бялото канапе седяха Кати и Изабел, заети да поръчват храна и пиене в излишък по мобилните си телефони. На Серена ѝ се стори интересно как Нейт се съгласи да дойде, едва *когато* разбра, че и Блеър ще бъде там. Купонът обещавахе да е наистина интересен.

ИЗМЪЧЕНИТЕ ТВОРЦИ ВЛИЗАТ В ИГРАТА

Все още с изцапаната от кафе бяла тениска, за една седмица Дан беше изписал цяла нова тетрадка с мрачна поезия, за това как любовта е жалка измама, измислена от „Холмарк“, за да продава картички за свети Валентин и за да се създава у хората фалшиво чувство, че животът има смисъл. Точно в този момент той довършваше стихотворението „Кола, пълна с камъни“ за един тип, дето си напълнил колата с камъни и я закарал на реката, понеже му напомняла за бившата му любима, която обичала да кара и да слуша вместо музика белия шум от приемника.

Джени почука на вратата му и каза:

— Има поща за теб от г-н Хърмит Ман.

Дан пусна химикалката и отвори вратата. Джени носеше розовия си пенъор, а над горната ѝ устна имаше бяла пяна. Тя му подаде плика.

— Какво е това на лицето ти? — попита той, вземайки писмото.

— Депилирам се — каза тя и се запъти към банята надолу по коридора.

„Каквото и да значи това“, помисли си Дан и затвори вратата зад себе си. Явно беше, че Джени прекарва твърде много време вкъщи, четейки модни списания, но си го заслужаваше, задето е такава уличница.

Дан обърна плика наопаки, за да провери обратния адрес. Беше от вестник „Ню Йоркър“. Най-вероятно го канеха да се абонира, макар баща му да беше доживотен абонат. Той разкъса плика и разгъна листа:

„Скъпи г-н Хъмфри,

Благодаря ви, че изпратихте поемата си «Мръсници» в нашия вестник. Поздравления! Горда съм да ви заявя, че ще я публикуваме в изданието си за свети Валентин. Моля, попълнете информацията за себе си във формуляра, който е

прибавен към писмото, за да напишем за вас в страницата със сътрудниците на вестника. След това ще получите чек за осемстотин долара.

Честита нова година!

Яни Прайс
редактор“

Това някаква шега ли е?, почуди се Дан. Той прочете писмото два пъти, преди да го остави на леглото си, цял разтреперан от ужас. „Ню Йоркър“ рядко публикуваха творби на непознати поети, а Яни Прайс беше известна с гадните си забележки от типа: „Добър опит!“ или „Съжалявам, Чарли!“. Дан разгледа хартията, изглеждаше автентична. После отново прочете писмото, а ръцете му се тресяха при мисълта, че някой непознат — камо ли някой известен в тези среди, като нея — е чел стихотворението му.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно ставаше, че няма друг човек, освен Ванеса, който да го е изпратил в редакцията. Все едно не се беше издънила достатъчно? Ама какво, какво, *по дяволите*, си мислеше тя?

Дан отново хвърли писмото на леглото и свали мръсната си фланелка. Първо щеше да си вземе горещ душ и да си облече чисти дрехи.

Най-накрая!

След това щеше да иде директно в Бруклин, за да я сдъвче едно хубаво. Как смееше тя да се гаври с работата му, като я изпраща на когото си поиска? Тя за каква се мислеше? Гологлавата му кръстница с кубинки?

А какво ще кажете за яката Добра Вещица от Изтока?

Руби най-накрая беше успяла да върне дигиталната камера и Ванеса седеше на компютъра си, сваляйки кадрите с висулки, и наслагвайки ги върху филма си, малко преди кадрите с гълъби в един боклукчийски камион. Тя вече беше изтрила частта с Джени и Нейт и беше решила да остави това зад гърба си, за да се посвети изцяло на

филма. Точно до гълъбите от една торба се подаваше плешива кукла с едно око. Беше страхотно.

В десния ъгъл на екрана ѝ се появи съобщение, и тя кликна върху му с надеждата, че е от Дан. Може би беше получил известие от вестника и сега ѝ съобщаваше, че ще го публикуват, и всичко беше простено. Но не беше от Дан.

КМ 10001: ти ли си Ванеса Абрамс, режисьорът?

HAIRLESSKAT: може би

КМ 10001: търся човека, който е снимал ония хлапета в парка, работата с камера беше велика.

HAIRLESSKAT: о, така ли? Кой го казва?

КМ 10001: Кен Могул. Аз снимах Морско конче, може да си го гледала, с правилния човек ли разговарям?

HAIRLESSKAT: да

КМ 10001: уха. Ами искам да работя с теб. Сега завършвам един филм, който заминава за Кан. Интересува ли те?

HAIRLESSKAT: аз още съм в гимназията, но да, интересува ме.

КМ 10001: супер, може ли да се срещнем някъде покъсно днес? Аз съм в Ню Йорк, между другото.

HAIRLESSKAT: довечера в десет ще снимам в парка, ако искаш там?

КМ 10001: идеално, ще се радвам да видя как работиш, дотогава.

HAIRLESSKAT: чао

Ванеса се върна към филма си с ясното съзнание, че човекът, с когото бе разговаряла, може да са група приятели на Нейт, които в момента правят дупка в езерото, за да я удавят в нея заради линка. И все пак можеше наистина да е Кен Могул, неин любим алтернативен режисьор. Тя се изсмя с глас. Беше като магнит за подобни съобщения, но кой знае? Всичко беше възможно.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Как да си прекараме най-страхотно на Нова година

Два съвета:

- 1) Останете с мен, аз знам къде е купонът.
- 2) Целувайте хората. Тази вечер в полунощ имате разрешение да целувате абсолютно непознати, без да се налага да давате обяснения. Така че, действайте!

Вашите писма

В: Скъпа И.,

Добре де, аз обикновено не съм голяма клюкарка, но реших да ти кажа, понеже съм още в Сейнт Бартс. Сещаш ли се за това момче *М*, с което се размотаваше *Б*? Веднага след като *Б* си тръгна, той се заби с оная френска мацка, дето преподава водни ски и прекарват доста време заедно.

bean

О: Скъпа bean,

Благодаря за информацията. Съжаляваме, че си там, а не в Ню Йорк. Между другото, трябва да клюкарстваш по-често, това прави кожата блестяща.

И

Наблюдения

А разхожда кучето си по Парк авеню. Май се е върнал от Сейнт Бартс без приятеля си *М*. *Флоу* хваща самолет от Ел Ей до

нюйоркското летище „Кенеди“ рано тази сутрин. Наистина? Б излиза, за да си купи суперсилна пяна за коса на *Frederic Fekkai* от аптеката на „Медисън“. Май си е измислила странна прическа за партито тази вечер. Нямам търпение да я видя, както и всички вас!

Единственото парти, на което си заслужава да отидеш
Ако още не сте получили една от тези, по-добре напуснете града:

Не бъди смотаняк.
Ела празнувай Нова година с мен!
Тема: Луда нощ в рая
Къде? Леденият замък на 19-та Западна улица
Кога? Неделя вечер, дъвъ. От 9 часа до...
Доведи? Себе си и колкото приятели можеш да качиш
в асансьора.
Ще се видим там!

Серена

Нашият живот е по-добър от филм

Ако животът ни беше лош тийнейджърски филм, щяхме да поканим представители на всички колежи, от които се интересуваме и да им покажем как се забавляваме, след което те да ни приемат да учим при тях. Но не е така, защото животът ни е по-добър от филмов сценарий и не се налага да стигаме до крайности, за да влезем в колеж. Нали?

Нямам търпение да видя кой кого целува в полунощ!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

ДЖ ДАВА ВСИЧКО ОТ СЕБЕ СИ

Джени беше обръснала, депилирала, оскубала, ексфолирала и овлажнила цялото си тяло, след което беше лакирала ноктите си, беше изсушила косата си и си беше сложила лек грим в златно и бежово от една таблица, която беше запазила от списание Allure. После беше обула прашките и същите кадифени панталони от деня в парка, в комбинация с черен пуловер с шпиц деколте с вплетени златисти нишки. Той изглеждаше малко смешно на закачалката, но облечен беше страхотен. Поне Джени си мислеше така.

Най-накрая тя беше сложила тюркоазната огърлица от Нейт и чифт остри черни ботуши с висок ток, с които беше трудно да се ходи, но на кого му пука? Това се случи в шест, а в оставащите два часа и половина тя запълва времето си с пакетче солети с вкус на чедър и серии на „Семейство Озбърн“. През цялото това време синият ѝ телефон стоеше в скута ѝ. Сега обаче беше осем и половина в новогодишната нощ, а Нейт още не се беше обадил.

Целия ден Джени бе толкова заета да приготвя тялото си и да очаква обаждането на Нейт, че не беше забелязала какво прави семейството ѝ. Сега изключи телевизора и излезе в коридора.

Вратата на Дан беше откряната и тя я бутна. Компютърът беше изключен, а в пепелника нямаше димящи цигари.

— Дан? — повика го тя, но не получи отговор.

Джени направи учудена физиономия и се запъти към кабинета на баща си. Вратата там също беше отворена.

— Татко? — Отново никакъв отговор.

По традиция на Нова година баща им излизаше на литературно четене маратон, което продължаваше цяла нощ и изглежда вече беше тръгнал.

Джени натисна няколко бутона на мобилния си телефон и набра Нейт. Отново попадна на гласовата поща.

— Ако се опитвате да се свържете с... — започна металическият женски глас.

— Нейт — каза той със собствения си глас.

— Моля, натиснете едно и оставете съобщение, или изчакайте сигнала — продължи съобщението.

— Пак съм аз — весело изчурулика тя, като се опитваше да звучи бодро, — предполагам, че си някъде в задръстване или нещо подобно, аз май ще тръгна за партито на Серена. Ще накарам таксито да спре у вас и ще ти звънна. Дано се видим преди полунощ! Нали? Обичам те. Чао.

Джени затвори, след което отиде в стаята си, за да вземе палтото и чантата си. Какво като още беше наказана? Руфъс и Дан я бяха оставили сама в апартамента.

Какво можеха да очакват от принцеса, която е била затворена в кула толкова дълго?

Нейт беше решил да не пуши изобщо, преди да стигне на купона, понеже знаеше, че Блеър го предпочиташе натурален. Но стига де, беше Нова година.

— На — каза Джереми, подавайки му огромната цигара, която тъкмо беше запалил. Нейт, Джереми и Антъни се бяха сгушили край статуята на Ганди на Юнион скуеър. Наоколо звучеше песента на Бийтълс „Вчера“.

— Дърпай здраво и да ходим на това парти, че тук е като проклетата Антарктика — посъветва го той.

Нейт приближи джойнта до устните си и дръпна здраво, като затвори очи. Нямахше нищо по-добро от дълго дръпване в студена нощ. Той подаде цигарата на Чарли, като задържа дима в дробовете си секунда повече.

— Ами ако партито е тъпо? — попита Чарли преди на свой ред да дръпне.

Нейт си спомни какво му беше казала Серена за Блеър, че се е затворила в стаята си да пише вече цяла седмица. Всеки път, когато тя се затвореше за по-дълго с домашно, след това беше неудържима.

— Пич — каза той, издишайки облак дим над главата на Ганди, — няма да е тъпо.

И ОЩЕ НОСИ СЪРЦЕТО НА Б НА РЪКАВА СИ

Оставете на Серена да вдигне летвата за всяко парти, не само за новогодишното. Две минути, прекарани в салона, който беше наела, бяха достатъчни, за да ти стане ясно, че това е най-якото парти на всички времена. По ъглите горяха факли, а дансингът беше направен от истинска зелена трева. Барманките носеха оскъдни бикини, а диджеят беше новоизгряла звезда от Исландия. В единия край на салона имаше три стаи с кожени дивани и джакузита за онези, които се нуждаеха от уединение или просто от вана. Имаше и огромна тераса с изглед в три посоки, за момента, в който ще започне зарята.

Блеър не беше спала повече от няколко часа и не беше излизала, откакто се бе върнала от Сейнт Бартс. Тя живееше на еспресо, адреналин, никотин и решителност. Сценарият ѝ щеше да убие рибата, усещаше тя, и щеше да я заведе до Йейл.

Но дори и най-добрите писателки се нуждаеха от почивка.

Блеър пристигна на купона с лилава велурена мини пола, черен сатенен потник от „Клои“ и мрежести чорапи. Косата ѝ беше вдигната на висока опашка в стил шейсетте, имаше изкуствени мигли и сребърно червило. Беше обула новите си черни боти с десетсантиметрови токове, които баща ѝ беше пратил от Франция за Коледа с бележка: „Не ги обувай без придружител!“ Блеър не последва този съвет и дойде сама.

Не ѝ отне много време да открие Серена. Тя беше единственото момиче с розови кичури в косата, което танцуваше босо и беше облечено с горнище от бански и черни кадифени къси панталони. Плюс това от ушите ѝ висяха дълги диамантени обици. Диджеят беше надул музиката толкова, че стените се тресяха.

— Гърдите ме болят — викна Серена, танцувайки.

— Мен ме боли мозъкът! — викна в отговор Блеър. Преди да започне да танцува или да говори с някого тя имаше нужда от силно питие.

Или от три-четири питиета.

— Тъкмо видях Нейт, търсеше те! — викна пак Серена и посочи напосоки из тълпата.

Естествено.

Блеър мина покрай нея и си проправи път към бара. Заслужаваше да пийне. Тъкмо свършваше сценария си, оставаше й само края, но тя беше сигурна, че като цяло е страхотен. Освен това беше проклетата Нова година и ако Нейт искаше да говори с нея, тя трябваше да има поне едно питие в себе си.

Кати и Изабел стояха край бара и чакаха своята вселена — Блеър.

— Здравей, Блеър — казаха те в унисон.

— Още имаш тен — отбеляза Изабел, криейки бялата си ръка с отвращение.

И двете бяха облечени в черни рокли, същите каквито Блеър и Серена носеха в нощта на бала „Черно и бяло“.

— Серена каза, че работиш върху есето си за Йейл, знаеш, че има още цял месец до срока за предаване — каза Кати, сърбайки „Космополитън“.

Блеър изгледа лошо бармана, задето не й взима поръчката толкова дълго:

— Просто искам да е свършено.

— И съм сигурен, че ще бъде — убеди я познат глас.

Блеър се обърна и видя Нейт точно зад нея, облечен в зеления кашмирен пуловер, който тя му беше подарила за Великден. Преди да му го опакова и подари, тя бе зашила малък златен медальон с формата на сърце в ръкава, за да може той винаги да носи сърцето й със себе си. Почуди се дали още е там.

Кати и Изабел ги оставиха насаме, като се приближиха към група момичета, които си шушукаха.

— Чух, че го направила с оня тип Майлс в Сейнт Бартс — каза Тина Форд.

— Затова се е върнала по-рано, за да вземе хапчето на другата сутрин от гинеколога си — каза Рейн Хофщетер.

— Някой да е виждал Флоу? — попита Кати.

— Серена ни обеща, че той ще дойде — измънка Изабел.

Ники Бътън поклати глава всезнаещо:

— Чух, че той я е зарязал, понеже иска да остане чист, а тя се друсва непрекъснато.

— И къде ти е детската градина? — попита Блеър, вадейки цигара „Мерит ултра майт“ от чантата си, като зачака той да ѝ я запали.

Нейт се ухили. Това си беше начало, поне му говореше.

— Скъсахме — каза простичко той.

Откога?

Барманът най-накрая се появи и Нейт тропна с ръка по бара:

— Водка с тоник и „Джак Даниеле“ с кола и много лед.

Блеър обожаваше умението му да предугажда желанията ѝ, преди да ги е изрекла, но се направи, че не забелязва, гледайки танцуващите.

— И как мина Коледа? — попита Нейт, като внимателно ѝ подаде препълнената чаша.

Не беше идеалното начало.

Блеър отпи голяма глътка, след това здраво си дръпна от цигарата и каза:

— Гадно.

Нейт усети, че не ѝ се говори за това:

— Няма значение, остават шест месеца до дипломирането.

Те се спогледаха ужасени.

— Шест месеца — повтори тя, отново отпивайки от чашата.

— Доста дълго — довърши Нейт.

Блеър замалко да се усмихне, понеже той винаги знаеше какво мисли.

— Шантаво, а? Догодина по това време ще сме с нова тълпа приятели от колежа — каза Нейт окуражен от опита ѝ да се усмихне, — хора, за които още дори не знаем, че съществуват.

Блеър дъвчеше сламката си и гледаше как Серена си блъска дупето с двама двадесетгодишни мъже с еднакви моряшки фланелки, които май бяха близнаци:

— Нямам търпение. Щом вляза в Йейл, няма да се върна тук никога.

Нейт се усмихна, харесваше му увереността ѝ, че ще влезе в Йейл:

— Тогава ще трябва да ти идвам на гости.

Водката почваше да я хваща. Тя виждаше, че Нейт се опитва да говори с нея, сякаш нищо не се е случило, сякаш не я беше зарязал заради някаква четиринайсетгодишна и не я беше избягвал цял месец. Беше дразнещо, но и прекрасно, точно както в сценария ѝ, когато Одри осъзнава, че се е държала лошо с Колин, точно толкова, колкото и той с нея. Затова тя решава да го обикне дори повече, именно заради това. Пое си дълбоко въздух и довърши питието. Беше забравила колко зелени са очите на Нейт.

Чарли Дърн се приближи към тях и се здрависа с него:

— Добре дошъл, пич, видях ти задника в интернет. Добра работа!

Точно навреме.

— Мерси, пич — отвърна Нейт, като се опитваше да запази самообладание. — До после.

С това се надяваше да му даде да разбере, че не му се дискутира темата точно сега.

Чарли си тръгна, а Блеър запали цигара и попита:

— Какво искаше да каже той, какво си правил?

Нейт извади запалката си Zippo и запали цигарата ѝ. Ако Блеър не беше чула за случката в парка между него и Дженифър, той нямаше да ѝ каже.

— Нищо — замаза нещата той.

Кичур руса коса падна на челото му и Блеър го махна, като си позволи да му се усмихне, както и той на нея.

Почти като едно време.

Почти.

А СИ НАМИРА РАЗВЛЕЧЕНИЕ

Малко след десет изгубеният доведен брат на Блеър излезе от асансьора и влезе право в салона, а около него се носеше облак от билков цигарен дим. Той беше облечен с една от множеството си черни фланелки **ЛЕГАЛИЗИРАЙТЕ ДРОГАТА**, но изглеждаше доста блед за човек, прекарал седмица на Сейнт Бартс.

Погледът му веднага се плъзна през тълпата от пиячи, пушачи и танцьори, докато откри това, което търсеше край бара — Блеър и... Нейт, вперили поглед един в друг.

Сърцето му се разтуптя. Блеър не приличаше на момичето от Сейнт Бартс, сега тя сияеше.

Той искаше да иде при нея и да се извини за идиотското си държание във вилата, но накрая реши, че е по-добре да не го прави. Това беше купон и се предполагаше, че хората се забавляват. Просто щеше да почака до утре, освен ако тогава Блеър нямаше махмурлук.

От средата на дансинга Серена забеляза къдрите на Арън и затанцува към него. Розовите ѝ кичури подскачаха, а сребърните ѝ нокти блестяха. Тя се хвърли на врата му и докосна бузата си в неговата.

— Толкова се радвам, че дойде — каза тя толкова искрено, сякаш наистина го мислеше.

— Аз също — ухили се той и си помисли същото нещо.

— Къде е Майлс, не е ли с теб?

Арън поклати глава:

— Още е в Сейнт Бартс. Запозна се с една мацка там.

Серена се ухили:

— О, така ли?

Арън сложи ръце в джобовете на войнишките си панталони и отново се огледа за Блеър.

Серена проследи погледа му. Защо той винаги я гледаше толкова тъжно?

— Страхотно е да ги видим отново заедно, нали? — попита тя задъхано с надеждата, че той ще се съгласи.

Арън се принуди да кимне. Блеър нямаше да е негова, а и изглеждаше щастлива:

— Да, така е.

Серена го прегърна и го поведе към дансинга:

— Хайде, да танцуваме!

Тя ухаеше на сандалово дърво и пачули и боса беше висока колкото Арън. Уау, най-накрая осъзна той, след като Серена вдигна ръце и се завъртя, а розовите ѝ кичури се разхвърчаха след нея — тя наистина е прекрасна.

Все едно имаше някой на тази земя, който не го беше забелязал.

Може би беше малко блед, когато пристигна, но май щеше да прекара много щастлива Нова година.

САМО В НЮ ЙОРК

Ванеса не беше запалена по идеята да целува тълпа пияни хора и да крещи „Честита Нова година“. Даже можеше да се каже, че това беше най-големият ѝ кошмар. Следователно, вместо да иде на купона на Серена, тя събра цялото си оборудване, облече се добре и взе метрото до Сентръл Парк. Понеже всички от онова обкръжение щяха да са на купона, на Ванеса ѝ беше интересно да види какво правят другите, които не са от кръга на Серена. Навън беше само 19 градуса по Фаренхайт и температурата продължаваше да пада. Не можеше да има по-неподходящо време за годишната обиколка на парка. Това си беше идеалната тема за филмовото ѝ есе.

Тя започна да снима всички, които идваха за състезанието на входа на парка откъм 89-та Източна улица. Започна да вали сняг, което си беше истинско предизвикателство, понеже беше трудно да поддържа обектива чист, а светлината правилна. Но всичко това си заслужаваше, понеже паркът изглеждаше великолепно с новата тънка бяла покривка и състезателите, които до един приличаха на смотаняци. Това започваше да изглежда по-добре и от главата на куклата в камиона за боклук.

— Всяка година ли тичате или сега ви е за първи път? — попита Ванеса един измършавял човек, обул маратонки на бос крак и срязани дънки. Тя приближи обектива към кльоцавия му гръден кош, проверявайки дали е настръхнал, но не видя нищо.

— Първи път? — възкликна мъжът, като прибираше сивата си коса в опашка на тила и се ухили, разкривайки пожълтели от тютюн зъби. — На девственик ли ти приличам?

Отврат.

Ванеса се радваше, че лицето ѝ е скрито от камерата.

— Добре, късмет — каза тя и се отдалечи.

Отстъпвайки назад, Ванеса се блъсна в жена на около седемдесет, облечена в палто от норка, обувки на „Шанел“ и кожени ушанки, която водеше малък бял пудел, също облечен в палто от норка.

— А, кой е това? — преправи гласа си Ванеса, като се наведе да погали кучето.

— Обичаме да тичаме в снега — каза жената, а силно начервените ѝ с розово червило устни се извиха в усмивка. Бялата ѝ коса беше прибрана на френски кок, а по бузите ѝ имаше оранжев руж. — Мъжът ми отиде да залага в Ница, а децата ми са пораснали, та Ейнджъл и аз решихме да се позабавляваме.

— Аз също — каза Ванеса, макар очевидно да нямаше нито деца, нито съпруг, камо ли куче. Тя се усмихна конспиративно на жената и каза: — Суперзабавно е, нали?

В това време жената вадеше нещо от зелената си маркова чанта и Ванеса приближи обектива, за да види какво е: малки червени ботушки.

— За да не му станат снежни топчета на лапичките — обясни жената и се наведе да ги обуе на пудела.

— Много са модни — каза Ванеса.

Сега тя разбра какво имат предвид хората, като казват „само в Ню Йорк“. Да, само в Ню Йорк ще видиш възрастна дама да тича с кучето си посред нощ, с еднакви палта от норки, заедно с тип, като онзи с отрязаните дънки. Това ѝ даде страхотно заглавие за филмовото есе, „Само в Ню Йорк“. Беше си направо брилянтно, макар че засега тя трябваше да се самоубеждава в това.

След като му обува ботушки, Ейнджъл се завъртя в кръг, за да ги покаже на всички.

— Добро момче — поощри го Ванеса.

И го последва с камерата.

Тя толкова се вгълби в обекта на снимките си, че не забеляза своя герой Кен Могоул, който се приближи и седна на една от пейките, за да гледа.

Дан търсеше Ванеса от часове. Първо беше отишъл в апартамента ѝ, което бе най-обичайното място да я откриеш, но след като беше натиснал звънеца четиринадесет пъти и беше викал под прозореца, се отказа. След това отиде до бар „Файв енд Дайм“ в Уилямсбърг, където свиреше сестрата на Ванеса заедно с групата си „Шугърдеди“. Руби беше заета с репетиция, но каза, че Ванеса

споменала нещо за снимане на ненормални хора посред нощ в някакъв парк.

Колко полезно, сякаш не всеки парк посред нощ е пълен с ненормалници.

Дан отиде първо до Медисън Скуеър Парк, където бяха снимали сцената от „Война и мир“, но освен няколко души, които разхождаха кучетата си и мъж, който спеше на една пейка, покрит с хартиена торба, в парка нямаше други хора и беше тихо. След това Дан отиде до Вашингтон Скуеър Парк, който беше пълен със скейтбордисти и студенти от Нюйоркския университет, които палеха забранени фойерверки. И накрая той се разходи до Сентръл Парк, където вървейки безцелно, проклинаше Ванеса заедно не вярва в мобилни телефони. Обиколи езерото, като гледаше как ледените блокове се блъскат един в друг и се почуди, къде ли са всички гъски. После забеляза някаква тълпа, която се събираше край входа на 89-та улица. Там, проправяйки си път през тълпата зърна едно бледо момиче с камера, облечено в черно палто, шапка с козирка и войнишки кубинки.

Дан слезе по белите каменни стълби, които водеха към езерцето и седна на една пейка, до някакъв тип с червена коса и лунички, който носеше сиво скиорско яке с пухена яка, което изглеждаше доста скъпо. Той седеше на голите си ръце и наблюдаваше Ванеса.

— Виждаш ли как се промъква зад тях, преди да ги заговори — каза мъжът на Дан, сочейки Ванеса. — Сякаш знае нещо за тези хора, което дори и те не подозират.

Дан кимна. Какъв пък беше тоя?

— Харесва ми как се слива с пейзажа, просто застива и ги оставя да се движат. Толкова е красива.

Дан се обърна и загледа мъжа лошо. Искаше му се да го удари.

Мъжът подаде ръката си и каза:

— Аз съм Кен Могоул, режисьор. И ти ли си във филмовия бизнес?

Дан стисна леко ръката му и каза:

— Не, аз съм поет — а дъхът му излизаше на бели кълбета.

Двамата продължиха да наблюдават как Ванеса се наведе и позволи на пудела да подуши обектива. Дан се наклони напред. Тя беше толкова грациозна с камерата и снимаше с такава лекота, че беше трудно да повярваш, че би злоупотребила с материала си. Може би

Джени беше права да не я вини за линка в интернет. Може би не Ванеса го беше качила. Може би по някакъв начин снимките ѝ бяха попаднали в лоши ръце.

— Публикувал ли си нещо? — попита го Кен Могул.

— Още не. — Дан се усмихна в себе си. — Но следващия месец мое стихотворение ще излезе в „Ню Йоркър“ — добави гордо.

ТОВА, КОЕТО ТЯ ИСКА, НЕ Е ОНОВА, КОЕТО ИМА

Джени успя да стигне до партито на Серена към единайсет. Приятелски настроеният шофьор я беше прекарал през Таймс Скуеър, а всеки знае, че това място се избягва на Нова година заради хилядите пияни туристи. Там тя слезе и повървя. Почувства се пораснала и готина, сама посред нощ, на път за купон, където най-накрая щеше да види гаджето си — любовта на живота ѝ.

Когато излезе от асансьора и влезе в салона, Джени разкопча палтото си и го подаде на гардеробиерката. Огромните ѝ гърди почти изскачаха от деколтето на златно-черния ѝ пуловер.

Здравейте, здравейте!

Част от мъжката половина на гостите веднага разпозна мацката от линка в нета, който беше такава гореща тема за обсъждане по време на ваканцията. Те всички спряха и започнаха да я аплодират.

— Маце, ела тук и ми покажи прашката си — викна някакъв пиян тип със старомодна черна шапка.

— Искаш ли да се повъргаяме в моето палто? — викна друг.

Джени замръзна на входа с чантичка в ръце и се почувства като Клара от „Лешникотрошачката“, когато я заобикаля бандата лоши мишки. Очите ѝ обходиха помещението в отчаяно търсене на Нейт.

Къде ли беше нейният принц?

В другия край на залата, точно до бара, едно момче с руса вълниста коса и момиче с тъмна дълга коса си говореха, а лицата им бяха толкова близо едно до друго, че сякаш се целуваха. Те се гледаха един друг така, както Джени искаше да я гледат, сякаш бяха забравили, че са на купон, заобиколени от хора.

Момчетата още ръкопляскаха и крещяха, когато момчето и момичето се обърнаха, за да видят какво става.

Здравей, здравей *отново*!

И тогава тя разбра!

Нейт никога не я беше обичал, понеже не беше преставал да обича Блеър. И тъй като я беше излъгал, той дори не ставаше за гадже, както Ванеса и Дан бяха предположили. Нейт не беше принцът от „Лешникотрошачката“, а поредната лоша мишка.

— Нейт — започна тя, като едва-едва се приближи до мястото, където стояха той и Блеър. Там свали огърлицата и я захвърли към него.

— Дженифър, съжалявам — заекна Нейт, но в очите му не се четеше разкаяние, а на Джени не й пукаше. Блеър я гледаше със страшен поглед, но това също не я притесни.

— Майната ти — прошепна тя, когато топлите сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ. Обърна се и потърси тоалетната, за да се напръска със студена вода и да напусне купона с достойнство.

Нейт се наведе и прибра огърлицата в джоба си. Изглеждаше уморен и непохватен. Блеър лапна поредната цигара и започна да се мъчи с един кибрит. Тя продължи така, докато отчаяна не остави клечката да падне от ръката ѝ и въздъхна.

Нейт отвори запалката си и я поднесе към лицето ѝ, но тя го пренебрегна.

— Какво има? — попита той, макар много добре да знаеше.

Блеър го погледна изотгоре, с висяща между устните ѝ цигара. Той не беше в главната роля на нейния живот, той беше бивш. Там наоколо имаше толкова много обещаващи звезди, за какво ѝ беше той?

— Ти си другата причина, поради която нямам търпение да отида в колеж.

— Просто исках да ти запаля цигарата — нескоропосано обясни Нейт.

— Добре — каза тя, след като го остави да ѝ запали и си дръпна. После издиша целия дим в лицето му и каза: — Сега вече можеш да се разкараш.

Нейт се нацупи и затвори запалката. Блеър винаги преиграваше. Около тях хората започнаха да броят: Десет, девет, осем!

— Блеър? — каза той и се приближи. Просто трябваше да се целунат и всичко щеше да стане както преди. Точно както преди.

Но Блеър вече беше тръгнала. Тя хвърли запалената цигара в краката му и се запъти към терасата, а опашката ѝ се движеше между

плешките. Вече беше полунощ и тя имаше по-важни неща за вършене от това да целува поредния смотаняк.

С ПОЛУЧАВА СЕРЕНАДА

Серена танцуваше толкова диво, че имаше чувството, че е участвала в маратон. Устата ѝ беше пресъхнала, краката я боляха, а ръцете ѝ висяха безжизнено край тялото. Някой беше изсипал питието си в косата ѝ, но на нея не ѝ пукаше. До нея имаше едно сладко дупе, обуто във войнишки панталони, което принадлежеше на сладко момче с красиви къдрици.

— Седем, шест, пет!

Арън хвана ръката на Серена и я задърпа към плъзгащите врати:

— Хайде, да излезем навън.

— Серена! — чу се глас, който ги спря.

Тя се обърна, без да може да повярва на очите си. Това беше Флоу, облечен в бежово велурено сако и с китара в ръка, който тъкмо излизаше от асансьора. Под очите му имаше кръгове, а косата му беше сплескана от дългия полет от Ел Ей, но въпреки това той беше прекрасен. Всички момичета замряха, както и повечето от момчетата.

— Здравей — поздрави го тя със странна усмивка.

Флоу пое уханието на парфюма ѝ като глътка свеж въздух. Облечена с къси панталони и горнище от бански, тя наподобяваше богинята от най-дивите му сънища. Той се наведе и отвори калъфа на китарата:

— Написах ти песен на път за насам.

Серена пусна Арън и кръстоса ръце на гърдите си. Не искаше да става груба, но той нямаше ли да се усети и да си отиде вкъщи?

До нея Арън стоеше с ръце в джобовете и нямаше нищо против да чуе какво ще изсвири Флоу. Както и всички останали в залата.

— Нарекох я „Моето сладко момиче“ — измърмори Флоу, намести китарата, изсвири няколко акорда, присви очи и запя:

*Ти открадна сърцето ми и си плащам за това,
ти ме опустоши и ме остави в самота.*

*Любовта ми е като шоколад от ръката ти стопен,
само ако го опиташ, ще разбереш и мен.*

Бррр. Е, не забравяйте обаче, че е много сладък.

Това най-вероятно беше най-лошата песен, писана някога, но всички на купона наобиколиха Флоу, завладени от музиката и от добрия му външен вид. Всички момичета се надяваха, че ще ги забележи и ще им напише песен, ей там веднага, на момента, а момчетата си мислеха, че ако се навъртат покрай него, ще намажат за през нощта.

Серена си помисли дали да не пусне един долар в калъфа за китара, но се разколеба, понеже вече доста го беше наранила и не беше нужно и да го унижава.

— Хайде, да излезем навън — прошепна тя на Арън и тръгна назад през тълпата.

Блеър не се учуди, когато Чък Бас я намери на верандата, докато ядеше маслини, пушеше цигари, пиеше коняк и замръзваше, разбира се. Това се случи малко преди полунощ и доколкото познаваше Чък, той явно си търсеше някой да му духа, докато гледа зарята.

— Честита Нова година, Блеър! — каза той, приближи се до нея и я целуна по устата. Там имаше костилка от маслина, но той не възразяваше.

Блеър се дръпна, изплю костилката и каза:

— И по-добре да е щастлива...

Чък я прегърна и спусна ръката си към задника ѝ:

— Знаеш ли какъв е най-добрият начин да разпуснеш на Нова година?

Тя се дръпна и посочи през стъклената врата масата, на която седяха Кати и Изабел, които се държаха за ръце и отброяваха секундите до края на старата година.

— Те двете винаги са били супервлюбени в теб, защо не им покажеш как се посреща новата година?

— Верно ли? — ухили се той.

Тя кимна:

— Хайде, върви и...

Но преди да довърши, той вече беше влязъл и бе прегърнал и двете момичета:

— Четири! Три! Две!

В И Д СЪС СОБСТВЕНИ ПРОЯВИ

В дванадесет без четвърт маратонците бяха започнали бавната си обиколка на парка. Ванеса тичаше редом с тях, като се опитваше да улови смесицата от решителност, болка и възбуда по лицата им. Те бяха навън и тичаха, а беше адски студ! Това беше краят на една година и началото на друга, а може би началото на цяла нова епоха.

Макар че те тичаха доста бавно и тя можеше да се движи покрай тях, Ванеса беше оставила оборудването си в една пряспа, а и обувките ѝ правеха мазоли, затова реши да се върне в стартовия пункт, като се успокои, че ще направи няколко кадъра на финала.

Дан и Кен Могул все още я чакаха на пейката.

— Номинирали са ме за няколко неща — разказваше Кен, — но никога не съм печелил нищо. Може би тя ще ми помогне в тази насока. — Той не беше спирал да приказва, откакто Дан седна до него.

Дан нямаше нищо против. Тетрадката му беше отворена пред него, той се взираше в петното от светлина, което хвърляше лампата и търсеше правилната дума, за да опише как се носят снежинките, толкова бавно сякаш танцуват.

Изведнъж Ванеса се появи в петното светлина, бузите ѝ бяха почервенели от тичането, а големите ѝ кафяви очи блестяха. Тя се усмихна на гледката — Дан и някакъв възрастен мъж в модно яко седяха заедно на пейка в парка, а върху раменете им имаше около сантиметър пресен сняг. Тъжните очи на Дан я гледаха изпод бялата му плетена шапка. Никак не изглеждаше бесен и тя наистина се радваше да го види.

— От колко време седиш тук?

Мъжът с якето се изправи и каза:

— Достатъчно дълго, за да разбере, че ти си следващото най-хубаво нещо, което ще се случи на киноиндустрията.

Ванеса се усмихна отново. За какъв се мислеше пък тоя?

Той се приближи до нея и ѝ подаде визитката си. Кен Могул, режисьор, така пишеше на нея.

— Аз потеглям за Бразилия, ще снимам експозе за детската проституция в Рио, но ще се радвам да ми се обадиш, за да направим нещо заедно. С удоволствие ще те използвам.

Ванеса отиде до раницата си и сложи апарата в нея. Тя се възхищаваше от работата на Кен Могул, но не беше сигурна, че искаше да я „използват“, независимо, колко известен бе той. Тя искаше да се справи сама.

— Ще ми се обадиш ли? — настоя той.

— Извинете — чу тя как Дан се обади тихичко изотзад.

Кен се обърна:

— Да, това момче чака да говори с теб, почти откакто и аз. А кой си ти, пич?

Дан се изправи, а тетрадката му падна в снега. Той отиде до Ванеса и я прегърна:

— Гаджето й.

След това я целуна възможно най-силно от страх да не би да не го вземат на сериозно. Та той й беше гадже, по дяволите!

Беше й ядосан, но и горд от нея и от себе си, че я целуна и прекъсна тази лудост веднъж и завинаги!

Ванеса отвърна на целувката със същата сила. Майната му на Кен Могул, режисьора. Филмът, върху който работеше тя, беше подобър от всеки негов. Плюс това на нея хич не й се говореше за кариера точно в този момент. Сега тя беше заета да целува Дан, гаджето си.

Докато се целуваха, над главите им зарята прорязва нощното небе. Това приличаше на клише, което би развалило всеки филм или стихотворение, само дето не беше нито филм, нито стихотворение. Това беше животът!

ДЖ РАЗКАРВА ИЗВЕСТНА РОК ЗВЕЗДА

На последния акорд от песента Флоу отвори очи и видя, че Серена я няма. Часовникът удари полунощ и всички започнаха да се прегръщат, целуват и да надуват хартиените свирки, като го игнорираха напълно, което му се случваше за първи път.

Няколко души бяха хвърлили стодоларови банкноти в калъфа от китарата му ей така, на майтап. Той ги извади и ги остави на земята, преди да прибере китарата си и да затвори калъфа. След това се обърна и сложи калъфа между затварящите се врати на асансьора, докато те не се отвориха отново.

Дребничко къдраво момиче със забележителен бюст се беше облегнало на стената.

— Здравей — каза Флоу, влизайки с известната си срамежлива усмивка.

Тя не каза и дума, изглеждаше сякаш е плакала.

— Към центъра ли си? Отвън ме чака кола и мога да те почерпя едно питие.

Джени не откъсваше поглед от пода. Флоу, Нейт, всичките бяха еднакви. Само защото е готин и известен, не значеше, че тя трябва да разговаря с него, нали?

Не, определено не.

Вратата се отвори и тя каза:

— Разкарай се.

Излезе от главния вход, за да си повика такси. Беше нощта на Нова година и целият град купонясваше, но тя си отиваше вкъщи, за да последва съвета на баща си и да се сгуши в кревата с хубава книга.

* * *

Веднага след като Серена и Арън успяха да се измъкнат на терасата, зарята започна. Беше адски студено и навън имаше само

няколко души. Всички бяха вътре и се поливаха с шампанско, докато танцуваха под бесните ритми на суперсилната музика.

Като огледа пейзажа, Серена отново си припомни онова любимо чувство за неизвестност, когато не знаеше какво предстои, но беше сигурна, че е хубаво, може би най-доброто от всичко досега.

— Погледни — посочи тя искрите на синята заря, които се пръснаха в по-малки букети над Източната река.

Арън запали една билкова цигара. Беше само по тениска, но не му беше студено:

— Аз не обичах зарята, мислех, че е шумна и вредна за околната среда и струва много пари.

— Но сега ти харесва, нали? — попита Серена, като се обърна и го погледна. Беше взела нечие палто от един стол, но още беше боса, така че с Арън бяха еднакво високи.

Арън кимна:

— Обожавам я.

— Аз също — въздъхна Серена. Цялото ѝ тяло трепереше, но тя не знаеше дали е от студа или от вълнението, че могат да се целунат.

Арън хвана ръката ѝ:

— Студено ли ти е?

— Не.

Тъмните му устни се извиха в усмивка:

— Хайде да не се целуваме, докато не свърши зарята, става ли?

— Става — каза тя изненадана. Обожаваше изненадите, но над Таймс скуеър започна нова вълна от фойерверки и тя добави, — но може да не издържа дотогава.

И след като колибрито си намери цвете, му се прииска да кацне и да поостане.

— Защо не се целунете сега, а после винаги може да повторите? — каза момичешки глас зад тях.

Беше Блеър, завита в светлосиньото си палто, но трепереща от студ.

— Честита Нова година — каза тя, отиде до Арън и го целуна по бузата.

Арън я прегърна, с нормална братска прегръдка:

— Честита Нова година, сестричке.

Тя се дръпна и отиде да прегърне Серена.

— Честита Нова година — викнаха двете момичета. Странно беше да си помислиш, че в началото на годината искаха да се избият, а сега дори не знаеха какво биха правили една без друга.

— Добре — каза Блеър и се отдръпна, — сега може да се целунете.

Като ги остави да решат дали да се целунат сега или да изчакат, тя отиде в другия край на терасата и се загледа в река Хъдсън и пристанището. Гледаше как зарята експлодира над Статуята на свободата и се гмурка в тъмната вода.

Предпоследната сцена в сценария ѝ завършваше с целувка. Сега ѝ оставаше да напише края.

Реши, че не трябва да прави явен финал. Най-добрите истории никога не свършваха. Може би трябваше просто да прескочи към следващата сутрин. Одри би могла да размени няколко думи с човека, от когото си купува кафето сутрин. После щеше да се разсмее, да отпие глътка и да тръгне по улицата, като остави всички да се чудят.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Желанието ми за променяща живота Нова година се сбъдна. Мисля, че така стана с почти всички, които отидоха на онова шантаво парти. Така де, колко от вас вярваха, че Флоу ще се появи? Жалко за него, понеже партито се развихри след като той си тръгна.

Вашите писма:

В: Здравей И,

Чух, че цялото парти било платено с наркопари. Аз не бях там, но в противен случай как е платила за този диджей?

underworld

О: Скъпи underworld,

С има достатъчно пари, за да направи такъв страхотен купон. А и като не си бил там, защо говориш?

И

В: Скъпа И,

Мисля, че танцувах с теб на купона. Ти си руса и с готина прическа, нали?

CliffS

О: Здравсти CliffS,

Може би, само това ще кажа.

И

Наблюдения

На зазоряване: *Ч* спи, прегърнал *И* и *К* на едно канапе в лобито на хотел „Трибека Стар“. Май не са стигнали до апартамента. *Н* пуши с приятелите си в Юнион Парк. Няма по-добър начин да завършиш една вечер, освен както си я започнал. *В* и *Д* се държат за ръце в „Странд“. Само тези двамата могат да се възбуждат от книжарница. *С* и *А* закусват във „Флорент“, уморени, но много щастливи. *Б* си купува голяма чаша кафе от закусвалнята на Медисън авеню, преди да се качи у тях. *Дж* гори картини в една кофа на Уест Енд авеню, докато се опитва да се научи да пуши. Сега, след като е зарязана, трябва да си изглежда подобаващо.

Въпроси и отговори

Дали *Б* някога ще го направи? И ако да, с кого?

Дали *Н* ще се поправи, макар ние да го обичаме и в двата случая?

Дали *С* ще остане с *А* за повече от един ден?

Дали *Д* ще го направи с *В* сега, след като е публикуван автор?

Дали *Дж* ще намери истинската любов?

Дали всички ние ще се отървем от махмурлука, за да довършим документите за колежа?

По-важното е дали някой от нас ще влезе някъде?

Не че съм се притеснила. Този срок ще бъде купон след купон и смятам да се забавлявам.

До следващия път.

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

Издание:

Сесили фон Зигесар. Това, което искам, е всичко
Американска. Първо издание.

Издателство ИнфоДАР, 2006

ISBN: 954-761-207-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.